

A black and white portrait of Domènec Palet i Barba, an elderly man with a full white beard and mustache, wearing round glasses, a white shirt, a patterned tie, and a dark suit jacket. The background is dark and out of focus.

DOMÈNEC PALET I BARBA

PROHOM DE LA TERRASSA REPUBLICANA

JOSEP PUY

Coberta

1931

Domènec Palet i Barba
acabat d'escollir diputat al Congrés.
AGA

DOMÈNEC PALET I BARBA

PROHOM DE LA TERRASSA REPUBLICANA

DOMÈNEC PALET I BARBA

PROHOM DE LA TERRASSA REPUBLICANA

JOSEP PUY I JUANICO

BARCELONA, NOVEMBRE DE 2015

A la Mercè, la Maria i l'Anna

Agraïments

En record i homenatge d'en Manel Planchat i Villacampa, terrassenc autèntic i bona persona.

L'agraïment més sincer a Rafel Comes i Ezequiel, per la seva continuada i generosa col·laboració pel millor coneixement de la història de Terrassa.

La meva gratitud més sincera a tota la família Palet, de Catalunya i de Mèxic: Miquel Palet i Pitarch, Pilar Casanovas i Casals, Irene Palet i Ejarque, Gabriela Hernández Palet... Aquest treball, que també és seu, no hauria estat possible sense la seva col·laboració i aportacions fotogràfiques i documentals que han fet possible aclarir i conèixer alguns aspectes de la vida de Domènec Palet i Barba que arrossegaven, de sempre, alguns errors, malentesos o confusions.

I també a Rafel Aróztegui i Peñarroya, Rosario Cano Jurado, Montserrat Cuyàs i Artigues, Domènec Jofresa, Joan Pérez i Ventayol, Montserrat Saludes i Closa, Pere Santanach i Prat, Joan Serrallonga i Urquidi, Glòria Soler, Joan Soler, Josep Vall i Segura i Santiago Ventalló i Surrallés.

FUNDACIÓ JOSEP IRLA
historia@irla.cat

COORDINACIÓ EDITORIAL
JOSEP VALL

SUPORT DOCUMENTAL
ARNAU ALBERT
JOAN ALMACELLAS

AGRAÏMENTS EN LA RECERCA DOCUMENTAL
ANTONIO ABAD (MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI DE BARCELONA)
SEBASTIÀ CALZADA (MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI DE BARCELONA)
JOSEP MARIA FONT (FUNDACIÓ TORRE DEL PALAU)
DAVID GESALÍ
DAVID ÑIGUEZ
MÀRIUS MASSALLÉ (FUNDACIÓ TORRE DEL PALAU)
FRANCESC MUNTADA (CENTRE EXCURSIONISTA DE TERRASSA)
MONTSE SALUDES (ARXIU TOBELLÀ)

CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA
MARINA SAGARRA

FONTS D'IL·LUSTRACIÓ
ACVOC-AHT Arxiu Comarcal del Vallès Occidental - Arxiu Històric de Terrassa
AGA Archivo General de la Administración, Alcalá de Henares
AMT Arxiu Municipal de Terrassa
ANC Arxiu Nacional de Catalunya, Sant Cugat del Vallès
ARF Albert Roqué i Fíguls, Barcelona
AT Arxiu Tobellà, Terrassa
BCT Biblioteca Central de Terrassa
EFE Agencia EFE, Madrid
FBM Família Bonastre-Morera, Mèxic DF
GHP Gabriela Hernández Palet, Mèxic DF
JPJ Josep Puy i Juanico, Terrassa
MGSB Museu Geològic del Seminari de Barcelona
MPP Miquel Palet i Pitarch, Barcelona
PCC Pilar Casanovas i Casals, Barcelona
RCE Rafel Comes i Ezequiel, Terrassa
USAM Ufficio Storico dell'Aeronautica Militare, Roma

DISSENY ORIGINAL
JORDI VINYETS

IMPRESSIÓ
GRAMAGRAF SCCL

ISBN
978-84-606-7308-8

DIPÒSIT LEGAL
B 23851-2015

Són rigorosament prohibides, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment i suport, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec comercial, la inclusió total o parcial en bases de dades i la consulta a través de la xarxa telemàtica o d'internet. Les infraccions d'aquests drets estan sotmeses a les sancions establertes per les lleis.

BIBLIOTECA DE CATALUNYA - DADES CIP

Puy i Juanico, Josep, 1955-

Domènec Palet i Barba.
Prohom de la Terrassa republicana
Bibliografia. Índex
ISBN 9788460673088
I. Fundació Josep Irla II. Títol
1. Palet i Barba, Domènec, 1872-1953
2. Polítics - Catalunya - Biografia
3. Republicanisme - Catalunya - Terrassa - Història - S. XX
929Palet i Barba, Domènec
329.23(460.23 VaOc Terrassa)"19"

Sumari

Presentació	11
Joan Serrallonga i Urquidí	
 DOMÈNEC PALET I BARBA. PROHOM DE LA TERRASSA REPUBLICANA Josep Puy i Juanico	
 Introducció.....	13
1 Els orígens i la família	17
2 Formació i bons mestres	21
3 L'home del salacot	25
4 Servei i compromís	33
5 La Casa del Poble i la Fraternitat Republicana	39
6 1899-1909. La política municipal	47
7 La pràctica constant d'un ferm terrassenquisme.....	61
8 1917-1923. Progrés o caciquisme.....	71
9 Rabdologia, la Mina d'Aigües i la consultoria geològica	95
10 1931-1939. Diputat a les Corts republicanes	105
11 Temps de postguerra, temps d'emboscar-se	145
12 Entre Sants i l'Empordà, passant per Mèxic.....	155
 Fons documentals consultats.....	165
Bibliografia.....	167
Índex onomàstic	173

Terrassa, circa 1920

Confluència del carrer de Sant Pere amb el carrer de la Rasa, a principis del segle XX.

En aquest ambient va nèixer, créixer i viure bona part de la seva vida Domènec Palet i Barba.

AMT - COL·LECCIÓ BALTASAR RAGON

Presentació

JOAN SERRALLONGA I URQUIDI

PROFESSOR D'HISTÒRIA CONTEMPORÀNIA DE LA UAB

Com situar el curs de tota una ciutat a través de la vida d'una persona? Fer-ho en circumstàncies normals ja fóra prou difícil, però en les que li va tocar viure a Domènec Palet i Barba sembla que no pugui ser. L'origen, la cursa i el final d'un senyor de Terrassa pot explicar l'evolució de la ciutat, de la gent en un període tan convuls? Només se m'acut una forma. Aquesta manera té a veure amb el compromís d'un altre terrassenc que conegui fins les fullaraques més fondes del paller. Algú que tingui com a passió, com una de les seves passions, ser la veu de la ciutat. Algú que posseeixi un ferm «terrassenquisme». No hi ha cap mena de dubte que en Josep Puy i Juanico és el nostre home en aquesta empresa, tan complicada i plaent al mateix temps. Conec en Josep Puy de fa molts anys i li he vist resoldre amb perícia i fonda investigació un munt d'estudis, des dels que queden ben lluny de nosaltres fins els que informen amb les seves arestes els nostres orígens. Com el bon pedagog, li he vist donar forma a relleus sense forma per tal que els puguem conèixer i entendre. Per tot això, aquest treball sobre un senyor de Terrassa situa la mida justa de l'investigador i de qui coneix molt a fons aquesta ciutat combativa i enèrgica.

La biografia de Domènec Palet i Barba potser en algun moment va quedar enfosquida per altres prohoms de la ciutat amb pocs escrúpols i massa protagonisme, però ara emergeix amb força de les pàgines d'aquest esplèndid llibre. En Domènec Palet és del carrer Sant Pere de la ciutat de Terrassa i potser mai voldrà altre atribut. El jove Domènec Palet te un sentit cívica, emprenedor i polifacètic, molt interessant. El senyor Palet arriba a la política municipal de la mà de la fraternitat i l'honestedat republicanes. Viu el servei públic al municipi, dur i a peu d'obra, i al pas d'un quart de segle s'enlaira a la representació legislativa. És, en aquesta segona etapa, quan coneix el moment més il·lusionant del segle XX per arribar al més trist a causa de la «guerra que ells varen provocar». Haver de marxar de la ciutat de Terrassa és una decisió terrible que només pot ser digerida per salvar la vida en un temps cruel i sense pietat. Raure per domicilis d'amics i de familiars, però lluny de la seva ciutat, era segur una penitència esgarrifosa. Aquell home lluitador i perseverant torna ara al nostre coneixement, a la fraternitat republicana i a la ciutat de Terrassa de la mà de l'historiador terrassenc Josep Puy.

Terrassa, 1912

Can Pauet del Racó. Botiga de Joan Duran i Boada al carrer de Sant Pere, 9.

Una imatge de la Terrassa popular i menestral, els sectors socials als quals dedicà tota la seva vida cívica i política Domènec Palet i Barba.

AMT - COL·LECCIÓ BALTASAR RAGON

Introducció

Una aproximació biogràfica a la vida i obra de Domènec Palet i Barba era quelcom que tenia pendent des de feia molt, molt de temps. Vaig descobrir Palet i Barba en les meves primeres recerques, el 1980, sobre la figura d'Alfons Sala i la Terrassa de la Restauració. Vaig trobar, en el meu escorcoll de papers, llibres i diaris, un personatge que traspuava coherència i honestetat al capdavant de la dura i complexa oposició política dels anys 1920.

Per Palet i Barba no fou gens senzill cantar les veritats davant l'oligarquia i l'endogàmia institucional de l'època. Calia oferir un discurs ferm, transparent i solidari. Reconec que l'atenció fixada sobre el sempitern candidat i diputat terrassenc, comte d'Ègara, no va tenir el just i compensat equilibri en el tractament de la tasca política i de les nombroses activitats ciutadanes de Palet i Barba.

Amb el pas del temps em vaig interessar cada vegada més per aquell personatge que havia romàs «enfosquit» pel protagonisme i projecció d'en Sala. Òbviament la ciutat tenia d'altres biografies pendents i la de Palet i Barba hauria d'agafar una lògica prioritat. Varen passar els anys però la recerca del món benèfic i assistencial de la Catalunya del segle XIX m'ocupà nombrosos hiverns i estius d'un treball fet, sovint, a sotragades i manllevant un lleure merescut de la meua família i també personal. La feina i mil històries més impediènen compaginar les dues recerques alhora.

Els qui estimem la història i ens hi dediquem no podem prescindir de la recerca malgrat no tenir cura en ser més considerats i generosos amb la gent més propera i que mereix una justa dedicació. Hi estem atrapats i en gaudim alhora. No podríem viure d'una altra manera. Ens interessa aprendre i descobrir.

Havia de trobar un raconet i resoldre el meu particular deute i qui sap si també el de la ciutat. No podia demorar més la meua investigació i escriure alguna cosa sobre un home honest i generós. Un home encuriósit per saber i capficat en difondre un munt de coneixements i experiències en diferents camps i activitats al llarg d'una vida fascinant i complicada.

Terrassa segueix mancada de biografies sobre personatges que han participat de la construcció de la ciutat moderna i contemporània. La ciutat ha de revisar i homenatjar diferents prohoms de les primeres dècades del segle XX que participaren, directament, en la seva transformació sociopolítica i cultural.

Emili Soler i Anglada, Josep Rigol i Casanovas, Antoni Marsà i Bragado.... i podríem seguir amb un nombrós llistat de personatges que palesaren un acurat civisme i inevitable consens per conduir la ciutat cap a la democràcia i la participació col·lectiva. Foren gent avançada del seu temps amb un terrassenquisme gens ròneg i del tot transversal. Tots, absolutament tots, haurien de tenir el corresponent estudi biogràfic.

Foren personatges arrelats al país i defensors de la seva identitat com a poble. Lluitaren des de la política municipal o en el cas de Palet i Barba des de tots els nivells que ofereix aquesta activitat. Fou regidor i alcalde accidental (1899-1909), diputat provincial (1917-1921), diputat a les Corts de la Restauració (1923) i també diputat en les tres legislatures de les Corts Republicanes (1931, 1933 i 1936).

Aquest llibre no pretén una altra cosa que fer una aproximació a la figura d'aquest terrassenc nascut el 1892 al carrer de Sant Pere, casat el 1901 amb la seva estimada Irene Martí i que va morir el 1953 a Barcelona. L'estudi de la seva vida, del seu treball i de les seves nombroses activitats ens porten davant d'un personatge polifacètic, tremendament inquiet i amb un constant esperit de superació. En acabar la recerca, m'adono de la seva singularitat, de la seva riquesa intel·lectual i humana però també de tot el que he oblidat, o inconscientment menystingut, davant la magnitud de la seva obra i polièdrica trajectòria.

Estic en condicions d'afirmar, sense cap mena de dubte que Palet i Barba és mereixedor d'una tesi doctoral que analitzi amb escreix la seva vessant científica, emprenedora i política. Potser aquest llibre és un primer pas. Tant de bo que algú s'engresqui. Desconexem moltes coses de la nostra estimada Terrassa. Sortosament tenim bons referents com ho pot ser la brillant tesi doctoral d'en Juli Colom, investigador del republicanisme terrassenc, sobre la figura d'un altre terrassenc excepcional com fou en Josep Roca i Roca.¹

La gran lliçó que ens ofereix Palet i Barba fou la seva immensa capacitat de treball i no enfonsar-se davant les greus adversitats que va patir en diferents mo-

ments i circumstàncies. La mort de dues filles, Rosa i Dolors, amb cinc i quinze anys respectivament fou un cop molt dur. La vida no li fou pas gens senzilla en molts aspectes.

Palet i Barba arribà de ben jove al treball periodístic, al coneixement de la natura i, en concret la geologia, així com a l'activitat política. En tot, estudis inclosos, fou un personatge avançat. Ben aviat inicià diferents itineraris que permeten resseguir i descobrir la vida d'un personatge marcada per la inquietud i el dinamisme en el terreny de la cultura, la ciència i la política.

Moltes iniciatives i/o entitats no s'expliquen sense la seva intervenció i compromís. La posta en marxa de la Casa del Poble (1903) mereix un elogi vitalici per l'impuls i complicitat. No podem oblidar la seva vinculació i compromís amb la Cambra de Comerç, l'Escola d'Economia Domèstica, la Creu Roja o el Seguro Terrassense. No podem explicar la història del Centre Excursionista de Terrassa sense la seva inestimable aportació, conferències, estudis i lideratge. Tampoc és podria explicar l'interès per conèixer de forma rigorosa l'entorn natural i geològic de la comarca sense la seva directa participació.

El seu pas per l'Ajuntament no es pot analitzar des de la distància i molt menys amb una explicació rutinària i superficial. Palet i Barba és testimoni i artífex directe de moltes actuacions que fa el consistori en els primers anys del segle XX. La ciutat creix i es transforma. Palet i Barba és una persona compromesa amb aquests canvis. No fou mai designat alcalde de manera oficial però la seva perllongada activitat com alcalde accidental acaba fent la mateixa tasca i amb similar responsabilitat.

La responsabilitat, compromís i participació en tota mena d'organismes i institucions va més enllà de l'àmbit local. La vinculació amb entitats barcelonines també fou important. En aquest sentit ens cal destacar la inestimable col·laboració i presidència de la Institució Catalana d'Història Natural (1923-1924).²

1 COLOM I BUSSOT, Juli. *Josep Roca i Roca. Polític, periodista i escriptor republicà. Els anys de joventut, 1848-1878.*

2 CAMARASA, Josep Maria. *Cent anys de passió per la natura. Una història de la Institució Catalana d'Història Natural. 1899-1999.*

Ens trobem davant d'una persona singular i també desconcertant. Les activitats com a saurí, les seves teories sobre la rabdologia i la incertesa i fracàs d'alguns projectes geològics ens presenten un Palet i Barba somniador i entossudit que sembla no tocar de peus a terra. El treball no descuida les crítiques i els contratemps. Els ensurts i dificultats com empresari o el fracàs de la prospecció en terrenys de la Mina d'Aigües de Terrassa no impediren que seguís treballant en tota mena de propostes i no minvés el seu compromís per oferir progrés i tota mena d'aportacions en el món de la política local, provincial o nacional.

Palet i Barba fou advocat, geòleg, activista cultural, però sobretot, un animal polític. Interpretava la política com una tasca de servei i millora per la ciutat i el seu país. Ho demostrà com a diputat provincial en temps de la Mancomunitat de Catalunya,³ en la lluita contra el caciquisme en les diferents eleccions de la Restauració i en la continuada presència i compromís en les Corts republicanes.

Palet i Barba fou un dels únics set diputats catalans que foren escollits en les tres legislatures de la Segona República. D'Esquerra ho foren també Lluís Companys, Miquel Santaló i Josep Sunyol; de la Lliga, Pere Rahola i Joan Estelrich i del PSOE, Amós Ruiz.

Mai va perdre l'esperit encuriós i tafaner que el va identificar al llarg de la seva vida. Quan viatjà a Mèxic (1950-1951), no pas com a exiliat, sinó per visitar el seu fill Miquel aprofità per fer sengles visites a les prospeccions petrolieres de Veracruz i corroborar les seves teories i arguments geològics. De fet, li va faltar temps per dur a terme el seu darrer projecte a la Bisbal d'Empordà. La seva targeta d'aquella època ho deia prou clar: *«geólogo prospector»*.

Geòleg, advocat, conferenciant, polític, saurí... i molts altres adjectius identifiquen Palet i Barba com un personatge emblemàtic i veritable referent de tota una època. Fou l'home de consens en el debat, en la discussió i davant les diferents opcions i sensibilitats republicanes i catalanistes. Fou l'home prudent i generós davant els radicalismes —juliol de 1936— i paci-

ent en situacions adverses i difícils. Els seus rivals ho foren, estrictament, en el terreny polític però mai en l'àmbit personal i afectiu. Per damunt de tot: educació i civisme.

Va ser una persona afable i estimada. Les imatges familiars a Can Palet d'Ullastrell, durant la seva estada a Mèxic o amb motiu de les noces d'or amb la seva estimada Irene en són alguns exemples. Bonhomia, cultura i saviesa permeten una aproximació al personatge i s'afegeixen a molts altres qualificatius que podem trobar en aquest treball.

En realitat no pretenia altra cosa que superar una assignatura pendent i fer una humil difusió de la biografia d'un terrassenc il·lustre. El seu treball i dignitat el fan mereixedor d'un lloc destacat en la història contemporània de la ciutat de Terrassa i del nostre país.

3 DE RIQUER I PERMANYER, Borja (dir). *Història de la Diputació de Barcelona, 1812-2005*.

1901

Foto d'estudi d'Irene Martí i Domingo i Domènec Palet i Barba, poc després de casar-se.

GHP

Els orígens i la família

1

Domènec Palet i Barba va néixer el dilluns 10 de juny de 1872 al número 45 del carrer de Sant Pere de la ciutat de Terrassa. Dos dies després fou batejat pel vicari Joan Sellarés a l'Església del Sant Esperit —avui catedral— on li posaren els noms de Domènec, Joan i Josep. Era fill d'en Miquel Palet i Marcet i de Rosa Barba i Salvatella, la seva segona esposa. La primera muller havia estat Eulàlia Palet i Elías.

Fou en el primer pis d'aquest mateix domicili on s'hi trobava el despatx de la seva empresa tèxtil, dedicada al gènere de punt. Les dificultats i contratemps el van acompanyar, massa sovint, en la seva tasca com a fabricant.

La seva primera raó social fou Bosch, Martí i Palet, els cognoms dels tres socis: Miquel Bosch, el seu sogre Joan Martí i ell mateix. Aquesta empresa va funcionar, aproximadament, entre 1904 i 1916.⁴ La maquinària es trobava al vapor Narcís Galí, conegut per Vapor de la Companyia.⁵ Entre 1916 i 1919 la raó fou la de Martí i Palet. Des de 1919, Palet i Barba es va fer càrrec absolut del negoci.

Els seus orígens també es vinculen amb la vila d'Ullastrell, en concret amb la masia de Can Palet de Vista Alegre. L'heretà del seu pare i la va perdre, el 1927, a mans dels creditors, per greus motius econòmics vinculats amb la seva darre- ra activitat empresarial. En Nicolau Juncosa i Sabaté⁶ adquirí la fàbrica, la ma- quinària i els accessoris.

El domicili habitual, que esdevingué la casa pairal familiar, estava situat al carrer de la Rasa, número 29.⁷ El pati era el mateix que el corresponent a l'an- tiga finca del carrer de Sant Pere, 45. En aquesta hi vivia una família amiga, els Jofresa.

4 COMES I EZEQUIEL, Rafel. *Butlletí del Grup Filatèlic i Numismàtic de Terrassa*. Núm. 404 i 405.

5 En Rafel Comes ens explica que el parc inicial de maquinària constava de 18 telers rectilinis de 58 fontures amb 2.000 cm. de longitud per fabricar mitges i mitjons de lli, cotó i seda.

6 Nicolau Juncosa i Sabaté (Poboleda, 1865 - Barcelona, 1932). Històric dirigent republicà que fou regidor a l'Ajuntament de Barcelona i fundador d'ERC.

7 PALET I SETÓ, Francesc. «Domènec Palet i Barba: Esboç biogràfic» a: *Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa*.

La casa del carrer de la Rasa —anomenat Manuel Azaña durant la República i General Mola durant el franquisme— fou ocupada en acabar la guerra per la Sección Femenina del Frente de Juventudes. Algunes pertinences i, en concret un piano, foren recuperades un temps més tard per la seva filla Rosa. Amb la democràcia el carrer de la Rasa recuperarà el seu nom.

En aquella casa hi tenia una biblioteca molt important amb obres i col·leccions molt valuoses. També era molt aficionat a la filatèlia i disposava d'una col·lecció de valor incalculable. Hi havia un patrimoni cultural de gran riquesa. El destí de la biblioteca i dels segells, en els anys de la immediata postguerra, resulta molt imprecís en opinió d'alguns familiars.

El 1901 es va casar amb Irene Martí i Domingo (1884-1961) amb qui tingueren cinc fills. La primera filla es deia Rosa (1903-1907) i va morir amb quatre anys a causa d'una meningitis tuberculosa. Aquesta pèrdua va provocar, en la vida de Palet i Barba, un trasbals emotiu molt profund. La seva activitat professional i, sobretot, com a regidor municipal es va veure molt alterada.

La segona filla, Dolors (1907-1921), va morir amb quinze anys per les febres de malta —melitensis.

El tercer fill, Miquel (1908-1988), fou un home d'important compromís polític i cultural de la Terrassa republicana. President local de les JEREC, el 1934 fou escollit regidor per Esquerra. El Sis d'Octubre proclamà l'Estat Català i fou empresonat fins al gener de 1935. Continuà sent regidor durant la Guerra Civil sota l'alcaldia de Jaume Figueres (1936-1937). Col·laborà amb el seu pare en moltes prospeccions geològiques arreu de l'Estat durant els anys 1930. Es casà amb Carme Ejarque i s'exilià el 1939 a França i posteriorment, el 1942, a Mèxic on exercí de professor universitari a Puebla i Mèxic DF i contribuí a posar en marxa l'esport de l'hoquei herba en aquell país.

La quarta filla, també Rosa (1913-1999), es va casar amb Josep Fornells i Ubach, fill del llaner Bonaventura Fornells i Cardús, una família de gran ajut i suport per Domènec Palet i Barba en els difícils temps de la postguerra a la ciutat de Barcelona, quan diferents persones i famílies col·laboraren, de forma molt valenta i compromesa, en la seva ocultació assumint un elevat risc i perill per a tothom.

Irene Martí i Rosa Palet, mare i filla, palesaren una destacada activitat durant el temps de la República. Pertanyien a les Junes dels Grups Femenins d'Esquerra Republicana de Catalunya a Terrassa.

El fill més petit, el cinquè, Joan (1918-2010), es casà el 1945 amb la mestra Carme Pitarch i Cusidó, la qual havia fet de mestra durant la Guerra Civil a l'escola laica que va substituir les monges Agustines del carrer Pare Font. Joan exercí de practicant al front de l'Ebre, el 1938. A l'exili fou reclòs en un camp d'internament al sud de França i empresonat a Figueres quan retornà a Catalunya. Algun aval va fer possible que sortís de la presó. La sort també el va acompanyar i va fer molt poc temps el servei militar. Acabà la carrera de Medicina el 1942 i exercí sempre a nivell privat com a metge de Medicina general i psicoterapeuta.

Palet i Barba va tenir dues germanes: Florència i Teresa. Florència (1871-1954) va tenir nou fills. Dues nenes van morir molt joves: Dolors i Rosa. Es donà la tràgica coincidència que el seu germà Domènec també passà pel mateix tràngol, més o menys en la mateixa època i amb els mateixos noms de les dues filles desaparegudes.

Teresa (1875-1945) es va casar amb Francesc Surralles i Oliveras. Tingueren set fills. En destaquem la Rosa, casada amb el mestre i pedagog terrassenc Carles Puig i Vilanova i la Irene, esposa d'en Lluís G. Ventalló i Vergés, personatge prou conegut en la vida política, esportiva i universitària de la Terrassa de postguerra.

Testimonis de la seva empremta

Del «Domingo» Palet i Barba, com habitualment se'l coneixia, el doctor Torrella Niubó va escriure:

«Home emprenedor i polifacètic, a cavall entre la ciència i la política, entre el pensament i l'acció, representa, en aquest sentit, la figura típica de l'home noucentista»⁸

8 TORRELLA I NIUBÓ, Francesc. *La Mútua i Terrassa. Cent anys d'història, 1900-2000*, p. 33.

Circa 1920

Anunci a la premsa de la fàbrica de teixits de Domènec Palet i Barba.

Aquestes i d'altres qualitats ja despuntaven en els anys de joventut i adolescència. Fou un alumne brillant en la seva etapa d'estudiant de secundària del Real Colegio Tarrasense sota la direcció del mestre, erudit i posterior amic doctor Joan Cadevall i Diars. El 1889, amb disset anys, obtingué el títol de batxillerat després d'examinar-se a Barcelona.⁹

Els qui recorden o saben de la seva figura coincideixen en valorar la seva exigència, dedicació i esforç en tot el que feia i es proposava. Home honest i tolerant, hom parla d'una gran memòria, un gran esperit de superació i d'uns amplis coneixements que el feien digne de ser considerat un veritable savi.

Gran amant de la natura, palesava un gran sentit de l'observació. La seva concentració i interès feien que, sovint, s'oblidés del temps que li ocupava una determinada activitat, allargant-se, sovint en excés, en les conferències i lliçons magistrals.

Segons l'aproximació biogràfica que en feu Francesc Palet i Setó:

«La seva capacitat de treball era extraordinària. Es passava la nit llegint, consultant llibres i més llibres i documentació, fins que alguns cops se li feia de dia. Tenia una gran memòria i recordava tot el que havia llegit i après»¹⁰

9 Anuario del Real Colegio Tarrasense. 1888-1889.

10 PALET i SETÓ, Francesc. Op. cit.

L'estimat i enyorat amic, Manel Planchat, m'explicava el següent sobre la figura del nostre personatge,

«La seva personalitat científica i excursionista fou rellevant. De manera desinteressada i amb entusiasme sabé transmetre i compartir la seva saviesa amb els associats àvids d'enriquir la personalitat en el camp del saber.

Va ésser mestre distingit dels consocis que l'acompanyaven en les excursions per ell programades on la prioritat generalment radicava en lliçons de geologia, la seva ciència predilecta. Aquestes sortides a plena naturalesa eren un compendi de senzillesa i amenitat, lliures de vaguetats i eufemismes. Complementades amb l'estol de conferències que dictà al local social, motivà que a molta gent se'ls desvetllessin les inquietuds científiques»¹¹

Domènec Palet i Barba va morir a Barcelona el 5 de gener de 1953. La seva esposa Irene Martí ho feu el 9 d'octubre de 1961. Tenien 80 i 78 anys, respectivament. Ambdós estan enterrats al cementiri de Montjuïc. Els seus descendents, néts i besnéts, es troben a diferents indrets de Catalunya i també a Mèxic. L'Ajuntament de Terrassa li va dedicar un carrer, el 1991, al barri perifèric de Roc Blanc.

11 Conversa amb Manel Planchat. Agost de 2013.

UB - ARXIU HISTÒRIC

INSTITUTO DE BARCELONA
CURSO DE 1888 A 1889

GRADO DE BACHILLER
Núm. 146.
Por cuanto D. *Domingo Pabell y Barba*
al de *Barbana* provincia de *Barcelona* de *17* años de edad,
acreditado en esta lastimosa de mi cargo haber hecho los estudios y verificado los ejercicios académicos
señales las disposiciones vigentes para obtener el TÍTULO DE BACHILLER, según consta en la Certifi-
cación de la Secretaría, que va á la vuelta, habiendo satisfecho además los derechos correspondientes para la
obtención del Título.
El Director que suscribe supe
AL ILMO. SR. RECTOR DE LA UNIVERSIDAD DE BARCELONA
se mandará expedir el TÍTULO DE BACHILLER á favor de D. *Domingo Pabell y Barba*
nacido *1* de *Octubre* de *1889*.
de pagar al Estado por valor
que ha sido inscrito en la
de valores del expediente.
cuenta. *20 DIC 1936*
D. Jefe del Centro
El Director
UNIVERSIDAD DE BARCELONA
Se da el TÍTULO que solicita el Sr. Director del INSTITUTO DE BARCELONA á favor de
Domingo Pabell y Barba
nacido *1* de *Octubre* de *1889*.
El Rector
Comas
del Ilmo. Sr. Rector se remite con esta fecha al Sr. Director del INSTITUTO DE BARCELONA
DE BACHILLER á que se refiere esta inscripción, firmada por *Jacomo y Riera y Barba*
Universitat de Barcelona
11 de Noviembre de 1889 - Barcelona á *11 de Noviembre de 1889*

Formació i bons mestres

2

El 1896, amb 24 anys, va concloure els seus estudis de Dret a la Universitat de Barcelona. La seva inquietud per aprendre i els seus destacats interessos respecte a la geologia i la natura, en general, havien fet que durant els anys d'universitat i de futur advocat també cursés diferents matèries de la Facultat de Ciències: Anàlisi Matemàtica, Química, Mineralogia i Botànica, Geometria i Zoologia.

El món de la jurisprudència i el de les ciències naturals acompanyaran la seva trajectòria professional. En tot moment sovintejà els estudis amb les sortides i exploracions.

«Ya saben que mi carrera es de abogado; pero, no obstante mi inclinación, por afición me dediqué al estudio de las ciencias naturales y geológicas ya desde los primeros tiempos de mi vida estudiantil, siguiendo en el principio las orientaciones del sabio catedrático señor Odón de Buen. Desde estudiante vengo dedicándome a las investigaciones geológicas.»¹²

Una prova fefaent d'haver aprofitat el temps ens la indica el professor i geòleg de la Universitat de Barcelona, el doctor Pere Santanach i Prat, un important estudiós dels treballs geològics de Palet i Barba. Santanach ens recorda les seves importants i diferents aportacions en el camp de la geologia, en algun cas, pioneres, com foren els estudis inacabats sobre encavalcaments de la Serralada Prelitoral.¹³ L'interès i dedicació a la geologia esdevingueren una constant en la vida de Palet i Barba.

«Enmig d'una comunitat geològica ancorada en una geologia antiga, Palet y Barba (1872-1953) emprèn a principis del segle XX un projecte de recerca amb objectiu tectònic a la serralada Prelitoral catalana.

[...]

¹² *El Diluvio*, 29 de juny de 1927. Reportatge-entrevista a Domènec Palet i Barba.

¹³ SANTANACH I PRAT, Pere. «Primer estudi tectònic a Catalunya: l'estructura de la serralada Prelitoral per Domingo Palet y Barba».

Palet havia adquirit un bon coneixement de la tectònica d'encavalcaments en els manuals francesos i comprenia la seva importància en l'estructuració de les serralades. Entén l'essencial de l'estructura d'encavalcaments de la serralada Prelitoral que, d'acord amb les idees dominants a l'època, interpreta com a conseqüència de la fosa del Vallès. Va publicar unes poques notes preliminars (1908 a 1911) fins que, cap a 1915, abandonà la redacció de la memòria extensa que tenia prevista a causa de la incomprensió dels acadèmics enfront de les seves dades i resultats. La interpretació de l'estructura d'aquesta serralada va haver d'esperar que una discussió sobre el terreny de Palet amb tectonicistes europeus de prestigi durant una excursió del Congrés Geològic Internacional de 1926 desencallés la publicació dels talls de Palet.»¹⁴

Dues persones varen influir en el tarannà encuriós, científic i investigador, que des de ben jove, presentà Palet i Barba. El primer fou el catedràtic Odón de Buen y del Cos (1863-1945), un innovador en l'ensenyament pràctic i experimental de les ciències naturals. Les sortides i estudis sobre el terreny palesaren un salt qualitatiu en els estudis científics i universitaris de finals del segle XIX. En les paraules del mateix Odón de Buen:

«Se opera ahora en España un intenso movimiento pedagógico de regeneración; hay gran número de personas que fían todo en la Ciencia y a ella dirigen sus miradas. Divulgar, propagar, popularizar el estudio de la Naturaleza es hacer una obra social de inmensa importancia; es, al mismo tiempo, preparar la atmósfera, disponer un medio favorable a los progresos científicos. No se trabaja en esta labor por la gloria propia, pero se trazan los surcos profundos donde puedan depositar confiados la semilla los sembradores del porvenir; así se crea para las generaciones que han de sucedernos.»¹⁵

L'altra fou el doctor Joan Cadevall i Diars (1846-1921) que ja l'havia acompanyat en la seva educació

i formació en el Real Colegio Tarrasense —a partir de 1901 en mans dels Pares Escolapis:

«...fou un dels mes distingits alumnes interns, y molt apreciat especialment del director d'aquell reputat centre d'ensenyança l'erudit Doctor Cadevall, quines aficions á les ciències naturals s'assimilà de tal manera'l senyor Palet, que acabà per esser lo millor company d'excursions científiques y son més entés colaborador en la Botànica, de tal manera que recollí per son compte mes de 600 especies als voltants de Terrassa, y mereixé que'l Doctor Cadevall lo cités com á Observador del sedum caespitosum sols mentat á Catalunya per en Salvador.»¹⁶

La trajectòria del doctor Cadevall fou molt important a la ciutat de Terrassa com a pedagog, naturalista, home de ciència i personatge il·lustre, vinculat i compromès amb diferents entitats ciutadanes.¹⁷ En el terreny literari i científic destaquem la seva monumental obra sobre la flora de Catalunya.

En el pròleg d'una de les seves primeres i també més importants obres, editada el 1896, trobem un acurat elogi vers ambdós personatges. Sense embuts, i amb sincera gratitud, els fa responsables directes del seu interès i afició per les ciències naturals en general i la geologia en particular.

«[...] será, si, hijo de mi entusiasmo por el conocimiento de la naturaleza, de aquel amor que supo comunicarme mi primer maestro en Historia Natural, el distinguido botánico Dr. D. Juan Cadevall, cuyo nombre me complazco en recordar, el cual me aficionó por algún tiempo al estudio de la flora fanerogámica de los alrededores de Tarrasa, hasta que al cursar en 1890 la asignatura de Mineralogía en la Facultad de Ciencias

¹⁴ *Ibidem*.

¹⁵ Asamblea General de la Sociedad Zoológica de Francia. París, 1908.

¹⁶ SOLER I PALET, Josep. *Cent biografies tarrassenques*. p. 110-111.

¹⁷ Joan Cadevall i Diars (1846-1921) fou director del Col·legi Terrassenc (1873-1901), president de la Cambra de Comerç (1877-1900), soci fundador i president de la delegació local de la Creu Roja (1898-1903), fundador i director de l'Escola Municipal d'Arts i Oficis i director de l'Escola elemental d'Indústries de Terrassa (1901).

de Barcelona, cuyo catedrático, Dr. de Buen, dando con buen acuerdo, á la propiamente Mineralogía un interés secundario, para convertir la asignatura en un verdadero curso de Geología, logró interesarme de tal modo, que transformó aquella afición en entusiasmo por el estudio geológico de aquellos alrededores convencido de que en la flora ningún dato había de hallar que no fuese conocido por el citado botánico, cuando en la gea había mucho por descubrir.»¹⁸

En aquest sentit, el terrassenc i erudit pare Adeodat Marcet I Poal (1875-1964), amb una gran dedicació a la botànica, soci honorari del Centre Excursionista de Terrassa, monjo benedictí de Montserrat i germà d'Antoni Maria, pare abat del monestir (1913-1946), va escriure el següent en fer recordança del doctor Cadevall:

«Llargues planes hauria d'escriure si tractés de fer la semblança científica del Dr. Cadevall, puix són moltes les obres pedagògiques, didàctiques i científiques que ens ha llegat, totes elles de gran mèrit i escrites amb la precisió científica que tant el caracteritzava; així com són innombrables les plantes noves que va descobrir en ses múltiples excursions per Catalunya, i les que els altres botànics nacionals i estrangers li han dedicat, honorant i perpetuant d'aquest modo el nom de l'il·lustre Botànic: però aquest treball el deixo per a poma més científica i més ben trempada que la meua: que moltes n'hi ha entre la pleta nombrosa dels seus deixebles. Jo sols vull rememorar de pas la magna Obra del Dr. Cadevall "Flora de Catalunya" començada a publicar per l'Institut d'Estudis Catalans, interrompuda per les conseqüències de la desastrosa guerra mundial que feu sentir sos estralls per tot arreu i en tots els ordres socials: obra sens cap dubte la millor que s'ha publicat en la Península Ibèrica, i en la qual el Dr. Cadevall hi treballà fins a l'últim moment, tenint la satisfacció de terminar-la quan ja el primer atac d'apoplegia havia colpit aquella naturalesa robusta. De l'insigne Botànic se pot

dir, amb tota veritat, que ha mort flairant l'aroma de les plantes.»¹⁹

Domènec Palet i Barba, en la mateixa publicació on es feia homenatge i recordança de l'insigne científic, li dedicà també un emotiu escrit com a deixeble, amic i en qualitat de president del Centre Excursionista de Terrassa,

«S'ha considerat al Dr. Cadevall com a gran pedagog, i amb apreciació simplista ho adverem els innombrables que fórem deixebles seus en els molts anys que portà de professorat. La claredat i amenitat de ses explicacions, el domini que demostrava en les matèries, les relacions entre diferents punts tractats que constantment presentava i la manera com se dirigia a l'alumne, feien que a tots interessessin les assignatures que professava i que els menys estudiosos no sortissin quelcom impositats. En ses aules, l'estudi de la Física suggestionava i en el de la Història Natural se sentia el seu amor de naturalista. Les freqüents sortides al camp i a la muntanya que feia amb els alumnes (veritable iniciació d'excursionisme) per a observar i recollir completaven l'afició, i érem alguns els qui col·leccionàvem.

[...]

Però a més de l'excursionisme científic que ell practicava com a botànic, i del que podem dir que n'era professional, és de recordar que hi contribuï fomentant-lo i vulgaritzant-lo. En 1906 donà en el Centre Excursionista de Catalunya una sèrie de conferències sobre Botànica popular, que tingueren gran èxit i que despertà afició a les observacions i reculls fitològics en les excursions, i que motivà la publicació de la seva meritíssima obra Botànica popular, que el mèrit de constituir un tractat complet de Fitologia, a l'abast dels profans, uneix el d'haver recollit, depurat i en bona part creat, amb la cooperació del Dr. Sallent, un lèxic o vocabulari català tècnic adequat.»²⁰

18 PALET I BARBA, Domènec. *Estudio del terreno pliocénico de Tarrasa y de sus relaciones con las formaciones contiguas*. Pròleg.

19 MARCET I POAL, Adeodat. *Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa*. Any IV, 1922, núm. 16.

20 PALET I BARBA, Domènec. «Honorant al mestre», a: *Arxiu Centre Excursionista de Terrassa*, Any IV, 1922, núm. 16.

Serralada Prelitoral? circa 1915

Domènec Palet i Barba —el segon dempeus per l'esquerra—
amb el característic salacot que utilitzava a les seves excursions geològiques.

AMT

L'home del salacot

3

Amb el decurs dels anys sovintejà la imatge d'un Palet i Barba molt ben abillat i protegit per organitzar i dirigir les nombroses excursions que, amb coneixuts i gent del Centre Excursionista de Terrassa, es dugueren a terme per les rodalies de la ciutat i també per diferents paratges més allunyats arreu de Catalunya. Algunes imatges són prou explícites.

Foren activitats plenes de contingut, interès i mestratge. Les experiències dels seus treballs, hipòtesis i recorreguts es concretaren en forma de nombrosos articles, llibres, conferències i comunicacions. Òbviament es fa del tot impossible el poder fer un comentari detallat de cadascun.

El nostre personatge va compaginar els estudis universitaris de Dret, així com de diferents matèries de la carrera de Ciències, amb aquesta notable vocació per descobrir la natura i l'origen geològic d'alguns indrets, alguns més propers i d'altres més llunyans de la seva ciutat i comarca. Alternava la feina d'estudiant amb els treballs de camp i l'excursionisme. Estem davant d'una persona amb una biografia rica i polièdrica on l'afició per conèixer i descobrir fou habitual, àdhuc prioritària, en relació a la seva important tasca de polític, de representant en nombroses entitats o d'empresari.

La publicació dels primers treballs

Els seus primers escrits corresponen al 1891. El primer es localitza a *La Publicidad*²¹ de Barcelona i el segon a *La Revista Tarrasense*, respectivament. Palet i Barba tenia dinou anys. En aquell text l'autor feia una valoració positiva del primer mapa geològic de la província que havia comptat amb el suport de la Diputació i de l'erudit doctor Jaume Almera. Segons l'autor,

«Fácil ha de ser entonces, reconstruir, sintetizando, la historia de nuestro suelo á través del tiempo, reseñar los cambios, convulsiones y mutaciones, que en la

21 PALET i BARBA, Domènec. «Los mapas geológicos», *La Publicidad*, 8 de desembre de 1891, p.2.

Circa 1910

Llibretes de camp de Domènec Palet i Barba.

MGSB - FONS PALET I BARBA

*vida circunstancial y contingente del sér que integra, ha experimentado. Historia, que al igual de los hechos humanos, convendría que se divulgase, pues no poco habría de contribuir a la ilustración del pueblo».*²²

L'any següent, el 1892, Palet i Barba publicava a *La Revista Tarrasense* un recull d'articles, sis en total, sobre agrologia i la seva incidència en els terrenys del terme de Terrassa. L'agrologia analitza les característiques i condicions del sòl —humitat, permeabilitat, graus d'absorció, malalties...— i les seves possibilitats en relació amb l'agricultura.

L'estudi de l'atmosfera també requereix una important atenció i respecte. L'autor considerava molt important que el pagès tingués el millor coneixement possible del sòl on es proposava conrear i recomanava divulgar entre els agricultors la més gran i adequada informació.²³

No fou pas l'única ocasió on el nostre autor publicava per capítols les seves reflexions i palesava la seva detallada opinió sobre un tema determinat. Així, doncs, el 1892, endegà el camí en aquest tipus de col·laboracions periodístiques.

Tres anys més tard, el 1895, trobem un reguitzell d'articles publicats al setmanari *Egara* amb una temàtica prou diferent però no menys interessant. A les portes d'aconseguir el títol d'advocat ens situem davant unes consideracions molt acurades, per part de l'autor, sobre la possible interferència entre el nou Codi Civil (1889) i la legislació regional i foral que afectava l'activitat habitual de tota mena d'entitats i corporacions.²⁴

Els primers escrits en temes de dret i jurisprudència no suposaren cap impediment per seguir desenvolupant la seva ferma afició pel món de la natura i l'excursionisme. El desembre de 1894 fou nomenat secretari

segon del Centre Excursionista de Catalunya.²⁵ Sota la iniciativa de Joan Cadevall i del propi Palet i Barba es creava una delegació a Terrassa d'aquella il·lustre entitat. A partir de la proposta de Palet i Barba es van incorporar com a socis delegats: Josep Ventalló i Vintó, Àngel Sallent i Gotés²⁶ i Joaquim Vancells i Vieta.

L'estima per l'excursionisme va fer que Cadevall, Adeodat Marcet, Àngel Sallent, Jacint Elies, Palet i Barba i d'altres terrassencs fossin companys habituals en les sortides d'aquells anys. Ens trobem en els prolegòmens del que més endavant hauria de ser el Centre Excursionista de Terrassa (1910) i també d'altres iniciatives de caire associatiu de la ciutat. Els unia l'esperit científic i l'amor per la natura. Això estava sempre per damunt de qualsevol discrepància política i ideològica.

Foren precisament el doctor Àngel Sallent, Joan Cadevall i el mateix Palet i Barba qui, el 1907, trobaren i identificaren un suposat queixal de mamut que va donar peu a tota mena de comentaris, acudits i remors. Fou la notícia de l'època. La dita d'aquell temps era: «Un advocat panxut i un boticari tossut han trobat un os de mamut».

Aquella descoberta mobilitzà molta gent encuriosida i, fins i tot, fou un tema que es va tractar en un ple de l'Ajuntament. La peça es trobà a la finca d'en Salvador Carbonell i, des de bon principi, calia deixar molt clar com havia de ser la cessió al Museu de la Ciutat.²⁷

Conferències a dojo

Fou, també, en l'espai del Centre Excursionista de Catalunya on tenim coneixement de les seves primeres conferències, el 19 d'abril de 1894, titulada «*Una excursió geològica-arqueològica pels voltants de Terras-*

22 PALET I BARBA, Domènec. «Los mapas geológicos» a: *La Revista Tarrasense*. Any XVI. 13 de desembre de 1891, núm. 99. p. 3-5.

23 PALET I BARBA, Domènec. «Notas agrológicas de los alrededores de Tarrasa (I-VI)» a: *La Revista Tarrasense*, juny-juliol de 1892, núm. 51, 53, 54, 57, 59 i 60.

24 PALET I BARBA, Domènec. «Confusió jurídica», a: *Egara*, 4, 11, 18 i 25 d'agost de 1895 i 1 i 8 de setembre de 1895.

25 *Egara*, 30 de desembre de 1894.

26 PLANS I CAMPDERRÓS, Lourdes. *Àngel Sallent i Gotés (1857-1934): un intel·lectual de la Renaixença*.

27 AMT. Llibre d'Actes. 27 de juny de 1907; PALET I BARBA, Domènec. «El Mamut a Terrassa» i «Més del Mamut» a: *Fraternidad Republicana*, 29 de juny de 1907 i 6 de juliol de 1907, respectivament.

Can Palet de Vista-Alegre, circa 1923

Durant una excursió naturalista amb la seva família i amics.

D'esquerra a dreta: dempeus, x, Miquel Palet i Martí, x i Domènec Palet i Barba;
a mig terme, x, x, Carme Casals i Palet, Joan Palet i Martí i Irene Martí i Domingo;
asseguts a terra, x, x, x, x, x, Rosa Palet i Martí i x.

MPP

sa. *Consideracions científiques i especialment crítico-històriques*»,²⁸ i uns mesos després, el 23 de setembre, sobre «*geologia i arqueologia dels entorns de Terrassa*». Havia començat el que hauria de ser una important i prolífica activitat com a conferenciant i singular orador. Les xerrades sobre tota mena de temes geològics i vinculats amb la natura foren habituals per part de Palet i Barba. La seva implicació amb el Centre Excursionista de Catalunya el va portar a ser elegit secretari segon de la Junta Directiva el 27 de desembre de 1894.²⁹

Dins la vessant cívica i política constatem també una activitat força destacada. La Casa del Poble, a partir de 1904, va comptar amb nombroses intervencions i conferències per part del qui fou un dels seus fundadors i principals dinamitzadors. Es tractaren temes vinculats amb la cultura, amb el civisme i els drets humans.

Val a dir, també, que l'erudició i saviesa del seu discurs estaven, sovint, mancats d'una exposició àgil i concreta. No hi havia massa control del temps de durada i les xerrades de Palet i Barba tenien, força sovint, la seva singularitat. L'avorriment podia ser generalitzat i Palet i Barba no se n'adonava.

Podia parlar, amb coneixement de causa, de molts temes i disciplines. Amb el temps, esdevingué tota una autoritat com a saurí. La conferència celebrada a l'Orfeó de Sants de Barcelona, a inicis de la dècada de 1950, en podria ser un exemple i la darrera d'una dilatada carrera com a orador.

Paulina Pi de la Serra va escriure algunes observacions i anècdotes sobre les seves conferències. D'altres terrassencs també m'han corroborat aquests comentaris,

*«Si jo em recordo de les seves conferències és precisament perquè aquest home dotat entre moltes qualitats amb la d'una memòria prodigiosa, no posseïa el do de la paraula. Parlava premiosament. Les seves dissertacions sobre temes erudits, però abstrusos, no sabíeu mai si durarien dues hores o tres. La gent estosseguava, feia renou de cadires, s'alçava per anar a sopar, lassa i retuda. Ell continuava abstret, indiferent a la remor. Heus ací perquè el meu pare, bon amic seu, tot i l'estima que li professava, solia evadir-se d'anar a sentir-lo bo i obligant-nos-hi a nosaltres els seus fills».*³⁰

El 1895 i anys següents significaren, sens dubte, un veritable impuls en l'activitat divulgativa i investigadora de Palet i Barba dins del món de l'excursionisme, del coneixement del territori i dels estudis geològics corres-

1895

Sampedor y lo Serrat dels morts.

MGSB

28 *La Vanguardia*, 19 d'abril de 1894, p. 2.

29 «Centre Excursionista de Catalunya», *La Vanguardia*, 28 de desembre de 1894, p. 3.

30 PI DE LA SERRA I JOLY, Paulina. *L'ambient cultural a Terrassa, 1877-1977*.

1896

Mapa geològic dels voltants de Terrassa, publicat amb el seu

Estudio del terreno pliocénico de Tarrasa y de sus relaciones con las formaciones contiguas.

BC

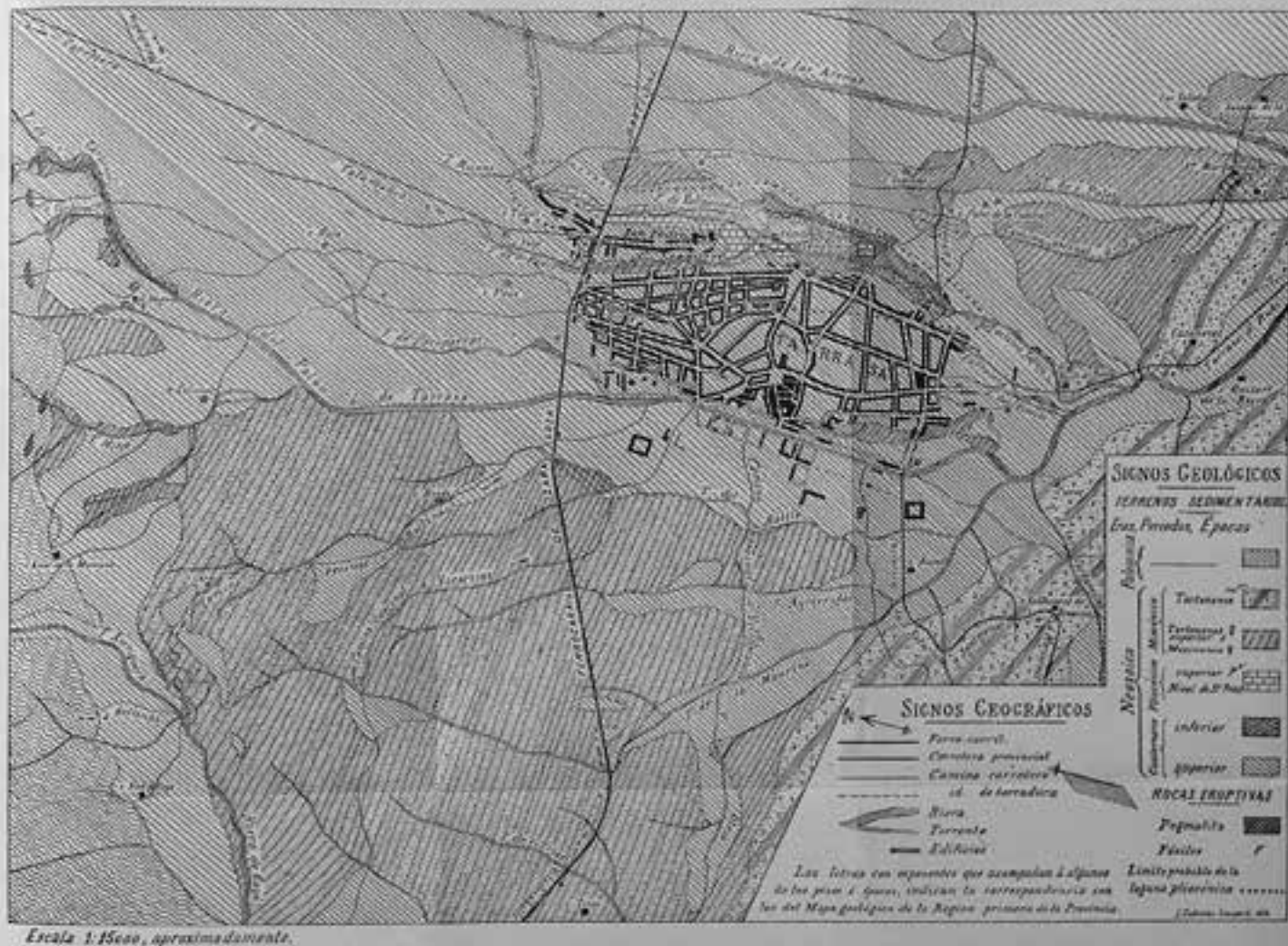

Fig. 12.—MAPA GEOLÓGICO DE LOS ALREDEDORES DE TERRASA, por D. Domingo Palet.

ponents.³¹ De la visita a Santpedor i «el serrat dels morts», el diumenge 7 d'abril de 1895, ens resta una memòria prou interessant amb fragments com aquest,

*«Passàrem á la Casa de la Vila, ahont forem molt ben rebuts pel Magnífich Ajuntament, visitant en ella l'arxiu municipal, com després de la casa rectoral lo parroquial. Abdós són riquíssims com en poques poblacions de molta més importància ho sien en el nostre país, contenint bon aplech de manuals y documents del Sigle XII ençà, perfectament classificats y ordenats per l'arxiver, qu'ho és nostre delegat lo reverent Vila. Poguérem, veure, entre altres documents de gran interès històrich, lo anomenat pels sampedorenchs privilegi major, ó siga lo pergami autèntich en que'l rey Martí concedí en 1400 á Sampedor lo títul de carrer de Barcelona, donant a sós habitants les mateixes franquícies y llibertats qu'als barcelonins. Tant de bo que totes les poblacions tinguessin sos arxius tan ben conservats com à Sampedor».*³²

1896

Estudio del terreno pliocénico de Tarrasa y de sus relaciones con las formaciones contiguas.

BC

31 PALET I BARBA, Domènec. *Estudio del terreno pliocénico de Tarrasa y de sus relaciones con las formaciones contiguas.*

32 PALET I BARBA, Domènec. *Sampedor y lo Serrat dels morts.*

Terrassa, 1903

Secció coral de l'Agrupació Regionalista de Terrassa,
una de les primeres entitats catalanistes de la ciutat, de la qual Domènec Palet i Barba en fou membre.
AFB

Servei i compromís

4

La Cambra de Comerç, la Creu Roja, l'Escola d'Economia Domèstica...

A les acaballes del segle XIX, i amb un jove Palet i Barba que no superava els vint-i-cinc anys, es confirmava aquell sentit cívic, emprenedor i polifacètic que caracteritzà tota la seva vida i obra. Fou un home compromès i generós amb la seva ciutat. El seu republicanisme i manera de pensar tampoc estaven renyits amb la tolerància ideològica i espiritual.

Estava present en moltes iniciatives i entitats ciutadanes sempre sota un ferm i honest esperit de servei. Domènec Palet i Barba fou secretari general de la Cambra Oficial de Comerç i Indústria de Terrassa, entre el 26 de desembre de 1898 i la mateixa data de 1901, sota els mandats presidencials de Joan Cadavall i Diars i durant una part de la presidència de Joan Salvans i Armengol.³³

Els orígens d'aquesta entitat econòmica se situen al 1886. La seva posta en marxa completava el paisatge institucional de la ciutat on hi destacaven de forma notòria l'Institut Industrial, la Caixa d'Estalvis i el Banc de Terrassa. Llurs fundadors estaven presents en les diverses juntes directives i consells d'administració.

Gaietà Alegre, Antoni Ubach i Soler, Antoni Sala i Sallés, Fidel Poal, Jacint Bosch, Josep Garcia i Humet i Alfons Sala esdevingueren, en diferents moments i mesura, els prohoms d'aquella ciutat. Alguns d'aquests personatges lideraven l'endogàmia institucional de Terrassa. En sobresortia de manera molt destacada, Alfons Sala i Argemí (1863-1945), comte d'Egara, que esdevingué el paradigma i el fonament d'un caciquisme arrelat en el temps, en la política i en el territori.

Així doncs, personatges destacats i entitats de prestigi, tots prou coneguts per Palet i Barba, participaren plenament en el creixement i canvis de la Terrassa de les darreres dècades del segle XIX. Una ciutat que palesava un entrellat d'influències i clientelisme en el seu panorama econòmic i polític.

33 CAMBRA OFICIAL DE COMERÇ I INDÚSTRIA DE TERRASSA. *100 Anys de presència. 1886-1986*; FERNÁNDEZ ÁLVAREZ, Ana; PLANS I CAMPDERRÓS, Lourdes. *La Cambra, 125 anys creant futur*.

La ciutat del fum i dels tripijocs electorals acompanyaren, també dificultaren, la trajectòria política i cívica de Domènec Palet i Barba³⁴ en la darrera dècada del segle XIX i durant les primeres dècades del segle XX.

El doctor Francesc Torrella i Niubó emprava el terme de «vida institucional» quan es referia a aquella Terrassa dels orígens de la Cambra de Comerç:

«La ciutat del 1886 comptava amb entitats, institucions, associacions o societats pròpies d'una població amb activitat, laboriositat i intensa vida social... el Casino del Comerç, el Casino Terrassenc, la Joventut Catòlica, fundada pel prior Heribert Font, origen del Centre Social Catòlic, el Casino d'Artesans, transformat aquest any en el Círcol Egarenc, el Centre Catalanista, el Teatre Principal, marc d'abundants representacions teatrals, junt amb el Retiro, incendiàt el 1879, successor de l'antic "El Prado Egarenc" i que aquest any 1886 ofereix el sensacional espectacle d'una ascensió amb globus Montgolfier, mentre que a la ciutat, amb afecció i ensenyances musicals s'acredita la música de l'Orquestra Trullassus i un genuí esperit crític i humorístic troba un marc adequat a la nova "Societat Filantròpica Humorística la Barretina" o en la publicació que també s'estrena aquest any, "Lo Barret", transformada tot seguit en societat. No mancaven tampoc entitats corals com la Joventut Terrassenca i el "Coro dels Amics" i les que agrupen pintors i escultors, com l'efímer Centre Artístic, entre altres.

Naturalment, els centres docents, religiosos, públics i privats, eren una de les acreditades i constants preocupacions d'aquells terrassencs, precisament dins l'any de la fundació de la ja mencionada Escola Municipal d'Arts i Oficis. El màxim exponent en aquest camp, orgull de la ciutat, era el Col·legi Terrassenc, fundat el 1864, i el més popular i acreditat, el Col·legi Sant Josep, dirigit pel mestre exemplar Ramon Trias. No podem oblidar tampoc, en l'ordre cultural, la decisiva fun-

*dació, el 1879, de l'Ateneu Terrassenc, dèria de Joaquim Marinel·lo Bosch.»*³⁵

La delegació local de la Creu Roja de Terrassa fou una altra entitat on Palet i Barba hi va tenir una relació important pel que fa al seu procés fundacional i en els primers temps de la seva existència. El 12 de desembre de 1898 va tenir lloc una reunió a la seu de l'Institut Industrial per part d'un grup de personalitats de la ciutat. D'aquella trobada en va sortir una primera Junta de Govern formada per en Joan Cadevall Diars com a president i Joan Salvans Armengol i Domènec Palet i Barba com a vicepresidents.

La resta d'aquella primera Junta foren: Joan Marcet i Palet, Joan Baptista Galí i Coll, Josep Tobella i Pi, Miquel Homs i Rosés, Miquel Galí i Figueras i Miquel Fargas i Vall. Alguns noms es repetien habitualment. Sembla ser que la primera experiència de la delegació local fou el seguiment de la repatriació de soldats procedents de Cuba i Filipines al port de Barcelona.³⁶

Palet i Barba va dur a terme nombroses iniciatives en benefici del progrés i modernitat de Terrassa. La posta en marxa, el 1908, de l'Escola d'Economia Domèstica en resulta un exemple evident. Els diferents intents, potser més especulatius i interessats que no pas efectius, d'anys enrere es varen concretar en el marc de l'activitat i implicació municipals del nostre personatge i així ho trobem en les actes municipals,

«El Sr. Palet manifestó á sus compañeros de Consistorio las gestiones que la Comisión de Instrucción pública viene realizando con anuencia de todas las señoras Profesoras municipales para establecer, como secuela de la Escuela municipal de Artes y Oficios, las clases nocturnes de una Escuela primaria, de corte y confección y de economía doméstica, para adultas, en cuya Escuela, caso de organizarse, se adaptaria el sistema gradual; y pidió para poder proseguir autorizada-

34 PUY I JUANICO, Josep. «Política i societat en els primers temps de la Cambra de Comerç, 1886-1898», a: CAMBRA OFICIAL DE COMERÇ I INDÚSTRIA DE TERRASSA. 100 Anys de presència. 1886-1986.

35 TORRELLA I NIUBÓ, Francesc. «Indústria i comerç en la Terrassa dels anys vuitanta del segle passat», a: CAMBRA OFICIAL DE COMERÇ I INDÚSTRIA DE TERRASSA. 100 Anys de presència. 1886-1986.

36 RAGON I PETIT, Baltasar. Coses de Terrassa viscudes.

mente los Trabajos, la aprobación del Consistorio para el referido proyecto. Contestole el señor Presidente, en nombre de todos, que el Ayuntamiento no solamente aprobaba y prometía secundar en lo posible tan meritisima iniciativa, sino que felicitava á la Comisión por haberla tenido y le estimulava á que no cesase en su empeño hasta convertirla en realidad».³⁷

Un mes després començaven les classes en un edifici del carrer de Sant Jaume. Sembla que hi va haver una resposta molt favorable pel que fa a la matrícula i motivació de les nombroses alumnes inscrites.³⁸ L'estada en aquest carrer va ser fins el 1929, després va tenir la seva seu definitiva al carrer de Sant Isidre.

Primers passos polítics catalanistes i republicans

En l'àmbit polític fou un home d'autèntic esperit i convicció republicanes. Un esperit de concòrdia i col·laboració. El seu republicanisme s'identificà sempre amb un tarannà de consens, honestetat, diàleg i generositat vers d'altres posicions polítiques de la ciutat.

Aquest, en definitiva, també fou el camí de bona part del republicanisme local a partir dels primers anys del segle XX. Un sector majoritari del republicanisme terrassenc es posicionà, amb el temps, al costat de les opcions catalanistes i això ja fou irreversible a partir de ben entrada la segona dècada del nou segle.

Juli Colom, estudiós destacat de la història del republicanisme terrassenc, defineix molt bé la idiosincràsia, disposició i la manera de fer del nostre protagonista,

«No tots els militants republicans tenien la mateixa opinió del catalanisme (sectari, acaparador, negatiu, exclusiu...), l'advocat i geòleg Palet i Barba es va distingir els anys noranta per la seva participació en entitats properes als sectors regionalistes. Va ser soci del Centre Excursionista de Catalunya, societat de la qual arribà a ésser secretari segon el desembre de 1894 [...]. El

setmanari EĞARA, afí als catalanistes, publicà diversos articles seus en català sobre estudis geològics de l'entorn de la ciutat. Quan l'Orfeó Catalunya va actuar a Terrassa, Palet i Barba: "saludà ab admiració al mestre y cors en nom de la ciutat y demanà ser confirmat a la llista de socis protectors". Malgrat La seva activa militància a Fusió Republicana, primer i a la Unió Republicana, després no va amagar mai les seves opinions favorables a l'afirmació de la personalitat de Catalunya i a la descentralització política i administrativa, sense obviar la problemàtica de la llengua catalana. Així en un seguit d'articles publicats a l'òrgan de Fusió, El Espejo (1901), en què exposava un programa complet d'ensenyaments alternatius al batxillerat de l'època, incloïa en un curs preparatori, a més d'un complement de gramàtica castellana, un curs d'ortografia de la llengua catalana, "tendencia actual de restauración del idioma regional y renacimiento de la literatura catalana", tot recordant que "lo que menos sabemos aprender y conocemos los propios catalanes es la ortografia de nuestra lengua».³⁹

I encara podem afegir que una de les primeres militàncies de Domènec Palet i Barba fou al Centre Escolar Catalanista, associació universitària de la qual va ser escollit, l'octubre de 1894, president de la secció de Dret, Filosofia i Lletres.⁴⁰

El món catalanista local es va trobar a Girona el 1897. El 25 d'abril va tenir lloc en aquella ciutat la cinquena assemblea de la Unió Catalanista. Aquesta havia nascut el 1891. El discurs regionalista a la ciutat de Terrassa s'havia iniciat, de manera oficial, amb la creació el 1886 del Centre Català per a continuar més endavant, i amb un bon nombre d'antics col·laboradors, amb la posta en marxa de l'Agrupació Regionalista, el 1890.⁴¹

39 COLOM I BUSSOT, Juli. *Republicanisme i cultura republicana a Terrassa. De la I República a la Setmana Tràgica*. p. 430 i següents.

40 *La Vanguardia*, 1 de novembre de 1894, p. 2.

41 GARRETA I CLUSELLA, Jordi. «L'actuació política del Primer Catalanisme a Terrassa. Un apèndix del Salisme», a: *Terme*, núm.5, Terrassa: 1990; VENTAYOL I BOSCH, Àngels. *Josep Soler i Palet, polític i historiador*.

37 AMT. Actes del Ple de l'Ajuntament de Terrassa. 16 de gener de 1908.

38 VENTAYOL I BOSCH, Àngels. *75 anys de l'Escola La Llar*.

Terrassa, 1924

Pintada reivindicativa
catalanista a la façana
del Teatre Principal.

AMT - COL·LECCIÓ BALTASAR
RAGON

Aquesta entitat aixoplugava la majoria de simpatitzants, seguidors i militants del catalanisme local i, per tant, de la Unió Catalanista. Hi trobem un llistat ideològicament força heterogeni. Seguidors i simpatitzants participaren en la trobada de Girona: Domènec Palet i Barba, Josep Soler i Palet, Àngel Sallent i Gotés, Pius Fatjó i Vila, Pau Galí i Coll, Ramon Casamada i Mauri, Joan Llimona, Joaquim Vancells i Vieta, Jaume Ballber i Casals i Joan Baptista Galí i Coll.

L'Agrupació Regionalista esdevingué el punt de partida del catalanisme local i fou, de forma prou ambigua i desigual, l'opció alternativa al discurs monàrquic i conservador representat per en Sala i el seu conglomerat d'entitats i col·laboradors a Terrassa i comarca.⁴² Salistes i catalanistes anaren més de bracet que no pas enfrontats.

En realitat hi hagué molta més complicitat que no pas oposició. L'estratègia més coherent del catalanisme terrassenc fou l'impuls de l'activitat artística i cultural de la ciutat. L'Agrupació va tenir diferents seus: Raval de Montserrat, Sant Antoni i Sant Leopold.

L' Assemblea de Girona havia reunit un total de 312 delegats d'arreu de Catalunya. Va comptar amb el suport del Centre Escolar Catalanista, de l'Associació Popular Regionalista i del Centre Catalanista de Girona.

El 26 de maig de 1901 tingué lloc una Assemblea de la Unió Catalanista a Terrassa, organitzada per l'Agrupació, amb gairebé un miler de participants. També hi havia presència procedent de Cuba i Filipines. Manuel Folguera i Duran en fou nomenat president.⁴³

El republicanisme local va patir un progressiu trasbals i declivi en els darrers anys del segle XIX. Hi havia importants diferències entre les diferents opcions republicanes i també, en algun cas, dins de les pròpies formacions. Dispersió i distanciament eren habituals. La situació feia inviable tenir alguna possibilitat en les eleccions municipals i legislatives.

El republicanisme terrassenc estava escampat i dividit arreu. Entre d'altres hi havia: els fusionistes del carrer Pantà, els republicans del carrer Sant Antoni i

el Cercle Republicà Democràtic Federalista del carrer del Vall.⁴⁴ Les discrepàncies superaven, massa sovint, les afinitats.

En qualsevol cas, l'hegemonia del partit dinàstic d'Alfons Sala, el control que exercia sobre l'ajuntament i el fidel clientelisme del districte electoral, anaven fent el seu curs i consolidant un domini polític sobre la ciutat i els pobles de la comarca.

42 MARTÍN I BERBOIS, Josep Lluís. «Josep Soler i Palet i el moviment polític catalanista», a: *Terme*, núm. 25, Terrassa, 2010.

43 *El Espejo*, 1 de juny de 1901.

44 COLOM I BUSSOT, Juli. *Op.cit.*

Terrassa, circa 1903

Pati de la Casa del Poble de Fraternitat Republicana.

AT (PROCEDÈNCIA JOSEP RIGOL)

La Casa del Poble i la Fraternitat Republicana

5

El 1903 va representar un increment de la influència, protagonisme i pes del republicanisme a Terrassa. Palet i Barba hi va tenir un paper molt destacat. Va palesar una vinculació molt directa amb l'embranchida associativa i política de l'esquerra local. Alguns personatges com Antoni Marsà i Bragado i els intents seriosos de canvi per part del republicanisme local, a les eleccions municipals de 1901, foren un pròleg inqüestionable per a futures aportacions.

El discurs unitari del republicanisme arreu del país, els reptes electorals —legislatives i municipals— i l'impuls associatiu van significar un important punt d'inflexió en l'organització i influència de l'opció republicana i progressista. Aquella situació no fou pas una excepció a la ciutat de Terrassa. El primer repte foren les eleccions legislatives del 26 d'abril. Es mobilitzaren de forma massiva tots els republicans de Terrassa i districte.⁴⁵

Josep Roca i Roca (1848-1924) fou el candidat republicà —Unió Republicana— i un seriós contrincant per les aspiracions de la dreta local representada per Alfons Sala. Aquest comptava amb tot un llarg repertori de personatges, complicitats i un munt d'institucions que li feien costat. Es tractava de tot un engranatge d'amics i col·laboradors que sota el nom de «comitè electoral» es posava en marxa, a Terrassa i comarca, quan arribava una nova convocatòria electoral. En tot això no hi perdem de vista el Sometent.

Les setmanes prèvies a les eleccions no foren tan planeres i «tranquil·les» per a la dreta local com en anteriors ocasions. El republicanisme de la ciutat havia unit esforços i això es veié en l'estratègia, el discurs i els resultats. Òbviament també en d'altres iniciatives i situacions d'aquell mateix any. Semblava que restaven enrere els temps de la divisió, de les esquerdes i desorganització republicanes, caracteritzats per una imatge prou preocupant i desgavellada.⁴⁶

Palet i Barba ho deia de manera prou clara:

«[...] Aquelles eleccions marquen una fita en la política local i del que fou districte de Terrassa que trascendeix [sic] al temps actual. Hi havia bastants anys que

45 COLOM I BUSSOT, Juli. *Op.cit.*

46 COLOM I BUSSOT, Juli. *Op.cit.* p. 144 i següents.

CASA DEL PUEBLO - TARRASA

Sociedad Anónima, constituida en virtud de escritura pública, autorizada por el Consejo del Banco Colegio de Barcelona
con residencia en la Capital, D. Juan Soler y Vilarrasa, en 12 de Octubre de 1903

Emisión de 1.500 obligaciones hipotecarias Serie B de a 50 pesetas

*** Remisibilidad a la par, por series anuales, en 30 años, a contar desde el 1.º de Diciembre de 1904 ***
Interés anual de cada obligación: DOS PERSETAS, pagadero en 30 Decembrs de cada año, a contar desde 1904

Obligación al portador N° 1070 Ptas. 50

Esta obligación, según a los datos de la serie B, de la prima cada una, que se entera en una única suma, como como garantía el capital social,
representada por las cantidades pagadas y tanto que se acuerda como alquilar la suma principal de la Casa del Pueblo, la cual,
con cada una particular, será siempre definitivamente ligada para el servicio de sus intereses.

Tarrasa 1.º de Enero de 1904.

El Gerente

El Tesorero

El Contador

El Secretario

1 de gener de 1904

Obligació de la Casa
del Poble de Terrassa,
per tal de finançar
la construcció
del seu estatge
del carrer Cremat.
Signen els prohoms
del republicanisme
terrassenc: Josep Roca
i Roca, com a gerent;
Domènec Palet i Barba,
com a tesorier;
Joan Montañola, com a
comptador; i Antoni Marsà,
com a secretari.
JPJ

els republicans no havien pres part en aquest districte en les eleccions generals i es trobaren sense organitzacions, ni representacions en la majoria de pobles; es feu una intensa campanya prenent-hi part en Roca. Es lluità amb entusiasme i en Roca i Roca obtingué una nodrida votació de sufragis sincers, guanyant a Terrassa, a Sant Pere de Terrassa i a Rubí, però no arribà a la xifra que de tota mena sumà l'adversari.»⁴⁷

Roca i Roca superà en Sala a Terrassa (per 258 vots) i també a Rubí (per 25 vots) i Sant Pere de Terrassa (per 245 vots) però el còmput global de tot el districte fou favorable per 346 vots al representat monàrquic. La fidelitat dels votants en determinades localitats — Mura, Olesa, Rellinars, Talamanca, Ullastrell, Vacarisses o Viladecavalls— havia fet possible la victòria dels salistes. El caciquisme arrelava i s'extenia amb força, de vegades en confrontació oberta, àdhuc agressiva, com era el cas d'Olesa de Montserrat.

El pes del republicanisme en alguns pobles era petit i dispers. L'opció monàrquica i espanyolista palesava una gran influència en alguns dels pobles de la comarca. Això es constatava en alguns fraus electorals que tingueren lloc en algunes de les convocatòries electorals durant el temps de la primera i, sobretot, de la segona època de la Restauració (1902-1923). La situació no era pas nova i sempre hi havia «bona voluntat» de repetir-se.

Així doncs, en Josep Roca i Roca representant de la Unió Republicana i membre del Comitè Organitzador de Solidaritat Catalana (1906) fou el primer adversari, per nombre de vots i arguments, davant els interessos d'una dreta local que oferia, any rere any, la seva consolidació amb el control institucional i polític de Terrassa i comarca.

El 22 d'abril va tenir lloc l'acte central de campanya al Teatre del Retiro del carrer Pantà amb la presència

47 PALET I BARBA, Domènec. *En Josep Roca i Roca (1848-1924) literat, publicista, polític*. Text llegit el 2 de juliol de 1934 en el moment de posar el seu retrat a la galeria de Terrassencs Il·lustres a l'Ajuntament de Terrassa; «José Roca i Roca» a *El Espejo*, 23 d'abril de 1903; COLOM I BUSSOT, Juli. *Josep Roca i Roca. Polític, periodista i escriptor republicà. Els anys de joventut, 1848-1878*.

QUADRE 1

Eleccions legislatives. 26 d'abril de 1903

Municipis del districte	Sala	Roca i Roca
Castellbisbal	105	75
Matadepera	65	35
Mura	131	19
Olesa de Montserrat	510	210
Rellinars	81	2
Rubí	391	416
Sant Pere de Terrassa	134	379
Talamanca	85	0
Ullastrell	111	12
Vacarisses	89	26
Viladecavalls	98	22
<i>Subtotal pobles</i>	<i>1.800</i>	<i>1.196</i>
Terrassa	1.252	1.510
Total districte	3.052	2.706

de Nicolás Salmerón. Es varen dir moltes coses prou interessants i se'n varen fer moltes més però no fou suficient per desbancar la candidatura conservadora.

10 de maig de 1903: Eufòria i tragèdia

La victòria moral d'aquelles eleccions va concloure amb un berenar republicà, el diumenge 10 de maig als boscos de Can Parellada, molt a prop de Terrassa. Un berenar que tingué un sentit eufòric i emotiu per la meritòria actuació del republicanisme vallesà i per la il·lusió d'un projecte prou engrescador. Fou una trobada molt concorreguda amb una nombrosa participació de tots els pobles de la comarca, entitats i associacions republicanes així com diferents grups de cant coral en representació de la Joventut Terrassenca, Els Amics o La Llanterna.

La festa tingué un caire d'autèntica llibertat, alegria i d'exaltació de l'esperit i dels ideals republicans i de progrés. Una trobada amb la il·lusió i esperança de promoure, en els propers mesos, una entitat política que reunís tots o la majoria de republicans ter-

ECO DEL PARTIDO REPUBLICANO DEL DISTRITO

Partido de Unión Republicana
Junta del Distrito electoral de Terresa

En atención a lo dispuesto por la Junta provincial y a las bases de organización del partido se convoca, a los delegados de las poblaciones del distrito y a los vocales bases, que constituirán esta Junta, para el domingo día 24 del presente mes a las nueve y media en la Casa del Partido de esta ciudad, donde los señores de la revolución darán presente a los delegados nuevamente nombrados, renovación de cargos de esta Junta, nombrar delegado y suplente para la Junta Provincial y tratar de organización y propaganda.

Los delegados necesariamente acreditados deben presentar la credencial o otro documento que los acredite.

Tiraron 24 Junio de 1906. — El Presidente, Domingo F. Sábido y Barón.

¡Constituyámonos
en convención!

Hay que hacer política y política es manejar, es poner que dependa de parcerías una nación de naciones, que no saben más que llorar y quejarse, que le piden el hijo. Y le dice que le robó el hijo y le pregunta que le quitan la fianza y se deja que le pomen sobre los hombros la inmensa carga de perdición y la lleva maniatado como caballo de soma; que le dan una edición de somas; que le dan una edición de miserables esclavos a pelear de europeo y la suma; que le mandan los ministros que le privan de patria y obediencia.

En la Ciudad Media, cuando los jueces se hallaban porqueros para decidir en los asuntos de la Justicia...

Que hagan salir del fondo del mar de Mindoro y del mar de las Antillas aquellas dos cornadras, una cuyo costo se habría podido pagar de memoria al momento.

«Que devuelvas al pueblo sus
sus mil hijos, asesinados en El
morir y dejarlos una horrible, in-
terminable promesa de muerte que
cuelga de todas las bocas que
de la Federación, compuestas de otros
hombres, de otras sociedades,
de otros hombres que han
antes de su hora de la muerte
a distancia de mover por el mismo
marbete, por los mismos fines,
por la misma química felicitación,
por los mismos supuestos de rapto
que mataría a sus maridos, a sus
hermanos, a sus hijos».

La desmembración de la subrepticia en sus orígenes, más allá que al momento del castigo, al castigo de la vida, surge para vivir como sistema, es preferible no vivir.

No hemos abandonado a los reclusos del templo, y nos salvaremos con el A presentado al son andaluz.

un guiso de liebre también cocido, y arroz, en fin, se sustituye el
borro y el tocino, por una ración
de agua hirviendo en cuyo fondo he-
bráaban un pequeño pollo, que había
que calentar el animal por tres veces,
sumergiendo en agua y alejando
en agua líquida que hervía en una
cazuela. El resto de la prueba era el mismo
en desorden.

Sejururile se pot realiza și în
un, sau mai multe din domeniile pre-
gătate, unde totuși pot fi păstrat
un anumit număr de locuri de
stat.

Lo más probable, ninguna.

Pero en aquellos tiempos se apostaba sobre todo otro festivo: el llamado "juego de Dios", que siempre era burla, siempre torcido, y siempre podía dar por resultado, como no podía por menos el triunfo de la autoridad la muerte y la condenación de la inocencia y la inocencia.

Alcanzadamente gustan para no volver esas presiones tan frías, los dogmatismos y las dogmas. Hoy es la fe que se le otorga a la justicia, el futuro que se vive, para explicar el contenido a los hombres, se es digno, como hecho, se es digno, prueba de resistencia, amoroso, y necesariamente negativo lo que dicen de hacer para formular los juicios. Digo lo que quiero los pensamientos, concierne el mundo como se acomode los que admiten sin distinción el provincialismo, también, tanto como las plazas los que entienden que por haber perdido la fe vamos a la decadencia, la ciencia, se que por lo que con este extremo se retiene, incluso quince copias de revista a nuestra, secciones de la Edad Media.

Pero no estamos bien, es decir, no estamos donde debemos estar; no estamos en aquel punto fijo de la balanza, en que la espada de la justicia, al caer imparable, deje de herir al inocente y de castigar al que ha delinquido.

La culpa de este tenor, raras, apreciaciones muy poco a menudo tristes, transitorias, muestra pertenencia al ser llamado a emitir juicio.

Se nos ha dado el carácter de vengativos, de justicistas, de interrumpibles; se nos ha hecho el alto honor de suponer que por nada ni por nadie.

dejanos de promover la idea como cierta y la damos como dudosa, se ha hecho entrega a nuestra debilidad y coherencia de la paz y honestidad; correspondiendo a estos valores como se debió? ¿Qué respondemos cada cual en nuestros lares internos?

Dicen los científicos que la portación directa en serpiente la ha in-

IN TERRAS 16 JUNIO 1966 N.º 349

Desarrollar: En el Interior, 5 Pta. mínimo
Fuera del + 8 + +
Asesor y responsable de primer nivel en el área
FACILITADOR
DESARROLLO Y ADMINISTRACION
Calle Germada, s/n 23, (Cerca DEL FERNAN)

El tria nueva no es ociosa ni apaga por el soplo del amor ni por el del odio. Con efecto, en uno contribuye la perfección; pero el hombre no es perfecto, y se busca que con empeño más en pedile lo que tenemos la vida darlos. El ama y odia, y amando y odiando, sus determinaciones han de vacilarle de la una o de la otra. Pero pueden resistirse más o menos, y este sí, si este menos, si el que convence, el que prevalece que se ponga a favor, sobre todo cuando por el interés de la ley se llama a las funciones de magistrado. En este caso no debe odiar, debe preferentemente amar: amar en cierta medida, amar hasta donde el amor no constituya daño de peligro manifestado. Entre la justicia y la injusticia, en momentos de peligro, y la piedad, por una y por otro lado, se equilibra y se confunde con sus contrarios. No es y tramo que el seductor que se adopte en justicia a la justicia; pero (ay del xvi) el se adopta en piedad.

No hace falta, mi vecino no quiere a los grandes latidos/que se levantan por defecar y alcohol en la fidel Motia: pero si hace falta, mi vecino si, que cada cual sea siempre con una escoba a los detalles de la conciencia.

X X

NAKENS

Con este título publica *El Globo*, diario manriqueño madrileño, el siguiente artículo:

[illegible]

16 de juny de 1906

Fraternidad Republicana.

fou la primera

de les publicacions

editades a redòs

de la Casa del Poble.

En aquesta primera

etapa de l'entitat.

Fraternitat Republicană

actuava com la secció local

d'Unión Republicana

i Domènec Palet i Barba

n'era el seu president

BCT

rassencs. La tornada a Terrassa fou tota una processó d'estendards i senyeres. Hi havia una discreta vigilància policial però ningú podia imaginar que l'eufòria d'aquella multitud donés pas a la tragèdia en qüestió de poques hores.

A la cruïlla del carrer de Sant Valentí amb el carrer del Nord hi hagué un advertiment sobre l'ús de les banderes per part del cap de la policia senyor Camino. De cop i volta, se sentiren uns trets enmig de la multitud i es produí la mort d'un obrer, Lluís Molins i Carreras, veí de Sant Pere de Terrassa. De cop i volta es va acabar amb aquell ambient festiu. El sentiment fou d'horror i de ràbia continguda. Les conseqüències dels fets i algunes acusacions molt dures i directes van provocar la dimissió de l'alcalde Joan Salas i Morral. Aquest fou substituït per Joaquim Alegre i Pujals.

Sota un mateix sostre

La constitució de la primera Casa del Poble del país, immoble i entitat jurídica, i de la Fraternitat Republicana, ambicions projecte polític, varen representar l'eix fonamental per on es desenvoluparia la trajectòria del republicanisme local dels propers anys. S'obria una finestra al progrés, la tolerància i la llibertat davant una ciutat que palesava una extrema endogàmia socioeconòmica i política en el marc d'una quotidianitat massa caracteritzada pel paternalisme, les influències i el control de les urnes.

El diumenge 6 de setembre de 1903 es va constituir la Fraternitat Republicana de Terrassa sota la presidència de Palet i Barba. L'estiu havia estat el temps de redactar i presentar els estatuts a les autoritats corresponents. La junta estigué formada per Josep Garcia, Joan Montañola, Josep Parera, Isidre Vellsolà i Avel·lí Estrenjer.

El 12 de setembre es va fer la inauguració oficial i l'endemà s'inaugurava la seu de la Fraternitat Republicana de Sant Pere de Terrassa. Naixia una entitat de gran projecció i voluntat de servei.⁴⁸ De manera para-

48 PLANS I CAMPDERRÓS, Lourdes. *La vida cultural i recreativa a la Terrassa d'ahir, 1875-1931*.

28 de febrer de 1913

Llibertat!, fou una altra de les capçaleres vinculades a Fraternitat Republicana.

BCT

Com ea natural, în cel mai mare număr de cazuri, în perioada de dezvoltare a sistemului de învățământ, se pot observa unele schimbări în structura și în conținutul învățării. În acest context, este important să se țină seama de faptul că, în general, învățarea este un proces continuu și dinamic, care se desfășoară în timp și în spațiu, și care este influențat de mulți factori, inclusiv de mediul social și cultural în care se desfășoară.

doxal, aquella societat política s'anticipava a l'entitat jurídica que li donaria acollida.

La Casa del Poble, situada al número 15 del carrer Cremat, era l'entitat que donà aixopluc i cobertura legal a les activitats de la Fraternitat Republicana. Es va constituir amb deu accionistes i cadascun va comprar quatre accions de 125 pessetes cadascuna.

Els accionistes foren: Josep Roca i Roca, Francesc Ciurana, Antoni Marsà i Bragado, Domènec Palet i Barba, Bonifaci Romero, Joan Montañola, Josep Martí i Salvany, Martí Colomer, Ramon Casas i Antoni López. El 22 d'octubre de 1903 i en la notaria de Soler Vilarsau de Barcelona se signava l'escriptura de constitució de la Casa del Poble SA.

El 29 de novembre, la Casa del Poble representada per Roca i Roca i Marsà i Bragado cedia de manera formal i amb un lloguer simbòlic a la Fraternitat Republicana, representada per Palet i Barba, l'emblemàtic edifici del carrer Cremat. El lloguer era fins el 2002. Amb la situació regularitzada i definida també havia arribat el torn que la Fraternitat Republicana vetllés, en un futur, per la bona marxa econòmica de la Casa del Poble.⁴⁹

El 16 de gener de 1904, Palet i Barba, inaugurava el primer cicle de conferències de la Casa del Poble de Terrassa amb «*Les associacions democràtiques i la cultura del poble*».⁵⁰ L'entitat iniciava un llarg recorregut, fins el 1939, pel camí de la cultura, l'ensenyament, la música, el mutualisme i el periodisme. Diferents diaris foren la veu i la representació de les activitats i les reflexions d'aquell espai de diàleg, progrés, cultura i convivència.

El 3 d'octubre de 1903 sortia la primera edició del primer diari d'aquella nova època del republicanisme terrassenc: *Fraternidad Republicana* i en la primera pàgina deixava molt clar els seus propòsits,

«...declara ser un periódico político y estar afiliado al gran partido Republicano único, cuya jefatura merecidamente ostenta el eximio filósofo D. Nicolás Salmerón y Alonso. Es político, porque entiende que la política,

como arte de gobernar á los pueblos, es y será siempre necesaria al armónico desenvolvimiento de las sociedades, ya que éstas, por su condición gregárica, requerirán siempre de una disciplina que someta las apetencias de los menos á las conveniencias y aspiraciones de los más; es republicano, porque entiende que la República, el gobierno del pueblo por el pueblo, es el que más se compadece con la naturaleza y la dignidad humanas, tanto por su carácter eminentemente evolucionista y progresivo, cuanto por su condición genuinamente democrática ...

*Fraternidad os aplaude,
Fraternidad os felicita,
Fraternidad os rinde el tributo de su admiración.»*

El diumenge 8 de novembre de 1903 tingueren lloc les eleccions municipals. L'impuls, que s'havia viscut en la convocatòria de les eleccions legislatives de l'abril, es certificava amb els resultats que es varen produir. La candidatura republicana va guanyar davant l'opció administrativa o també considerada com oficial.

Els candidats republicans escollits foren: Avel·lí Estrenjer, Domènec Palet i Barba, Salvador Costa, Francesc Comas, Francesc Salvatella, Fermí Plans, Pere Riera, Francesc Turu i Joan Montañola.⁵¹ L'alcalde d'aquella legislatura fou Alfons Maria Ubach.

L'esforç i la col·laboració de la gent de Fraternitat i de la Casa del Poble havia fet possible uns resultats que albiraven moltes expectatives per a la gent d'esquerres i progressista de la ciutat.

Les eleccions municipals d'aquella tardor de 1903 esdevingueren una important referència del que havia de ser una presència i un protagonisme més continuat del republicanisme local.

En la primera dècada del segle XX, Palet i Barba es trobava immers en un munt de tasques i responsabilitats que tenien molt a veure amb la transformació, creixement i modernitat de Terrassa.

49 *Ibidem*.

50 *Fraternidad Republicana*, 23 de gener de 1904.

51 *Fraternidad Republicana*, 14 de novembre de 1903.

Terrassa, circa 1910

L'Asil Busquets fou una gran iniciativa privada i assistencial, realitzada gràcies al llegat del filàntrop Salvador Busquets i Soler, durant l'etapa de Domènec Palet i Barba a l'Ajuntament de Terrassa.

BALTASAR CASTELLÀ / AT

1899-1909.

La política municipal

6

Notari d'una ciutat en creixement

L'etapa de Palet i Barba a l'Ajuntament de Terrassa es va perllongar durant deu anys d'activitat constant i rigorosa. Constatem en els llibres d'actes dels plens municipals que estem davant d'un polític honest i exigent amb la seva feina i que sempre es manifestà molt escrupolós en les decisions polítiques, urbanístiques i econòmiques que el consistori i, també personalment, hagueren de prendre. En cap moment podem menystenir aquells anys i aquell treball.

La seva trajectòria i compromís dins la política municipal fou un exemple per a la vida política de l'època i per a la ciutadania de la ciutat vallesana. Malgrat el seu prestigi i rellevància en d'altres àmbits i escenaris polítics no podem reduir la importància i repercussió de la seva activitat com a regidor i representant municipal. La seva capacitat de treball i nivell d'exigència són mereixedors, sens dubte, d'un treball específic del seu pas per l'Ajuntament més enllà d'aquest treball de síntesi que teniu a les mans.

Va exercir de regidor i de tinent d'alcalde així com també d'alcalde accidental en nombroses ocasions. El seu pas per la casa consistorial no és una tasca de segon ordre ja que va intervenir en debats i resolucions que foren molt importants per a la ciutat. L'activitat política municipal de Palet i Barba es convertí en un privilegiat observatori dels canvis que es produïen en una ciutat de 15.000 habitants. Una ciutat que volia créixer però també comprimida per la immensitat del terme de Sant Pere.

Palet i Barba fou un testimoni de primera fila davant les transformacions imparable d'una ciutat com Terrassa. En aquest sentit ens resulta molt adient la interpretació del doctor Torrella i Niubó,

«Aquella Terrassa industrial veia el canvi de segle com un símbol, com s'aprecia en el fet de donar a dues places noves els noms de Segle XX i de Progrés. Començà la construcció d'un pont que, salvant el torrent de Vallparadís, l'aproximava a l'Escola Industrial i, al mateix temps, cobria la riera del Palau per convertir-la en la Rambla. Era una ciutat plena d'obres i projectes: s'obrien carrers i carreteres, i es construïen fàbriques, amb els magatzems i despatxos corresponents, una

QUADRE 2

Composició de l'Ajuntament de Terrassa. 1899.

Nom	Càrrec	Observacions
Francesc Belil i Roure	Alcalde	1899-1900
Domènec Palet i Barba	1r tinent d'alcalde	Nova incorporació (republicà)
Magí Rodó i Coll	2n tinent d'alcalde	Nova incorporació (republicà)
Josep Casanovas i Domingo	3r tinent d'alcalde	Nova incorporació (republicà)
Joan Baptista Pascual i Escuder	4t tinent d'alcalde	Anterior legislatura
Miquel Marsà i Arnella	Regidor	Anterior legislatura
Miquel Homs i Rosés	Regidor	Anterior legislatura
Miquel Ventura i Fatjó	Regidor	Anterior legislatura
Pelegrí Matalonga i Payeras	Regidor	Alcalde 1901
Miquel Figueras i Busquets	Regidor	Anterior legislatura
Segimon Miravilles i Escaler	Regidor	Anterior legislatura
Joan Marcet i Palet	Regidor	Anterior legislatura
Josep Tey i Bofill	Regidor	Anterior legislatura
Josep Ventalló i Vintró	Regidor	Alcalde 1900-1901
Esteve Sallent i Campà	Regidor	Nova incorporació (republicà)
Josep Vellsolà i Aymerich	Regidor	Nova incorporació (republicà)
Pere Prat i Pujol	Regidor	Nova incorporació
Miquel Cardús i Marinell	Regidor	Nova incorporació

*seu municipal, l'estació ferroviària del Nord, un mercat, bancs i entitats i centres de docència i cultura, i es procedia a l'electrificació, a la qual ràpidament s'adaptarien els tradicionals i prestigiosos "vapors"».*⁵²

Els debats i intervencions dels plens ens permeten resseguir els fets i projectes que definiren la Terrassa d'inicis del segle XX. Així, doncs, podem conèixer:

1. L'arribada dels Escolapis al Colegio Tarrasense i els seus convenis amb el consistori (1901).
2. Les negociacions per aconseguir l'Escola Industrial (1901).
3. La posta en marxa del Convent de les Josefines (1901).
4. L'actuació i polèmica de les autoritats municipals respecte la vaga revolucionària de 1902.

5. El procés d'agregació del poble de Sant Pere a Terrassa (1904).

6. L'emplaçament del nou mercat de la Independència (1905).

7. La formació de Solidaritat Catalana (1906).

8. La creació de l'Asil Busquets (1908).

A les eleccions municipals celebrades el 14 de maig de 1899, la candidatura de Fusió Republicana guanyà cinc dels nou llocs en joc. Domènec Palet i Barba fou elegit regidor, pel districte tercer. L'1 de juliol es va constituir el nou ajuntament on iniciava la seva activitat dins la política municipal.

S'elegí com a alcalde a Francesc Belil i Roure amb deu regidors que continuaven en el consistori i d'altres set que entraren de bell nou a l'Ajuntament. Palet i Barba fou escollit primer tinent d'alcalde i es va incorporar com a responsable de la comissió de Foment, juntament, amb els regidors Homs, Prat i Matalonga.

⁵² TORRELLA I NIUBÓ, Francesc. *La Mútua i Terrassa. Cent anys d'història, 1900-2000*.

QUADRE 3

Alcaldes i mandats en l'època de Palet i Barba a l'Ajuntament. 1899-1909.

Alcalde	Període	Tendència política
Francesc Belil i Roure	1-7-1899 — 11-4-1900	Conservador
Josep Ventalló i Vintró	12-4-1900 — 19-3-1901	Conservador
Pelegrí Matalonga i Payeras	20-3-1901 — 31-12-1901	Liberal
Joan Salas i Morral	1-1-1902 — 10-6-1903	Conservador
Joaquim Alegre i Pujals	11-6-1903 — 31-12-1903	Conservador
Alfons Maria Ubach i Solà	1-1-1904 — 31-12-1905	Liberal
Joan Vallhonrat i Prat	1-1-1906 — 6-3-1909	Liberal
Francesc Comas i Singla	7-3-1909 — 30-6-1909	Republicà

Palet i Barba va haver d'interpretar tots els papers de l'auca al llarg de la seva etapa a la casa consistorial de la ciutat. Podríem dir que la seva habitual i polièdrica personalitat es traslladà també a l'activitat municipal on la diversitat de gestions, d'actuacions i diferents responsabilitats palesaren, una vegada més, el seu tarannà compromès amb la ciutat i una permanent actitud inspirada en l'honestedat.

Alcalde accidental o quelcom més

La seva activitat es desenvolupà sota la gestió de vuit alcaldes diferents al llarg de deu anys i amb la particularitat d'esdevenir alcalde accidental en nombroses ocasions i per diferents motius. El primer any a l'Ajuntament ho va ser en nou sessions i el 1900 ho fou en disset plenaris sota dues alcaldies diferents, les de Francesc Belil i Josep Ventalló. Entre 1906 i 1909 va ser alcalde accidental en vint-i-quatre plens. No hi ha dubte que Palet i Barba fou, en bona mesura i en molts moments, el veritable alcalde de la ciutat.

Val a dir que molt ben aviat —setembre de 1899— ja va tenir la responsabilitat d'assumir l'alcaldia amb tot el que representava prendre decisions i ser protagonista, a l'ensem, d'un llarg capítol anecdotari. El sobrenom de «l'accidental» començava a difondre's.

Pocs dies després d'estrenar per primera vegada aquella reiterada accidentalitat trobem una interes-

sant intervenció i prohibició sobre l'ús de la llengua castellana per part dels serenos o vigilants nocturns. La premsa de l'època se'n feia ressò,

«No tot han de ser queixas y censuras contra la accidental autoritat del señor Palet y Barba. Donant probas d'imparcialitat avuy nos propossem ferli un bombo molt merescut per haber prohibit als serenos que cantin en la llenga oficial, que es la que parlaban las tropas de Felip V.

La ordre de que'ls serenos cantin en català es un cop d'efecte de primera. Per algo ha de comensar la nostra regeneració y si no comensa de días, que comensi de nit.

Vinga, vinga la regeneració encare que siga á las foscas. Al principi 'ls costarà una mica d'acostumarshi, y no es estrany que ara cantin bilingüe.»⁵³

El novembre del mateix any es va veure obligat a fer un advertiment molt seriós a tots els regidors sobre la necessitat d'assistència als plens amb l'única excepció d'una causa molt justificada. La seriositat del tema i l'enuig de l'alcalde accidental es varen produir per la no celebració d'una sessió per manca de quòrum, el 21 de novembre de 1899.

53 La Comarca del Vallés, 9 de setembre de 1899.

La Comissió de Foment

Palet i Barba va anar per feina des del primer moment i, davant els nombrosos reptes, esmerçà un considerable esforç i serietat. Des de bon principi, el 1899, va presidir la comissió de Foment i va formar part de la Junta que inspeccionava els ensenyaments del Real Colegio Tarrasense. Sempre va estar molt involucrat en el seguiment i control d'aquella institució pedagògica demanant que els ensenyaments no fossin gratuïts per a tothom per justícia i solidaritat:

*«No sean aquellos totalmente gratuitos sino que los alumnos pudientes satisfagan las siguientes cuotas módicas para premiar o costear los estudios de alumnos pobres que más se distinguen: los alumnos de bachillerato satisfarán siete pesetas cincuenta céntimos por los dos primeros cursos y diez pesetas por los restantes.»*⁵⁴

Encapçalar la Comissió de Foment implicava, també, una destacada activitat en relació a les llicències d'obres i edificació de parcel·les. Alguns dels nostres carrers s'anaven creant i configurant en aquells dies.

Palet i Barba desenvolupà una tasca prou heterogènia amb una estreta vinculació amb el món de la pedagogia —Escola d'Arts i Oficis—, la instrucció, l'urbanisme o el consum. La lluita per eliminar o modificar l'impost de consums el portaren, també, de corcoll. Palet i Barba va ser una evident sensibilitat pel món de l'ensenyament però també per aconseguir unes mínimes i dignes condicions de subsistència per part de la ciutadania.

Tanmateix en el seguiment de les relacions entre l'Ajuntament i el futur centre educatiu dels Escolapis li va correspondre ser testimoni directe del traspàs del Colegio Tarrasense a l'esmentada ordre religiosa i educativa, el 1901, així com el control de quins nivells de gratuïtat hi havia al centre en relació a les subvencions que hi destinava l'Ajuntament.⁵⁵

⁵⁴ AMT. Llibre d'Actes. 10 d'octubre de 1899.

⁵⁵ FLORENSA I PARÉS, Joan; OLIVA I LLORENS, Jordi; VIGUÉS I JULIÀ, Mariona. *Una escola implicada amb la ciutat. Escola Pia de Terrassa, 1864-2002*.

El repàs de les intervencions de Palet i Barba, en els diferents plens dels següents mesos i anys, ens permet copsar una gran meticulositat i exigència respecte la despesa pública i la seva imprescindible transparència. No li preocupava que s'oferissin algunes subvencions però si el procediment i els passos legals per atorgar-les. El nombre de dades que demanà reiteradament al rector dels Escolapis no deixava cap mena de dubte:

*«En nombre de la Comisión de Fomento propuso D. Domingo Palet i Barba, presidente de la misma, que se pida á los PP. Escolapios una nota de las asignaturas que dan gratuitamente y para las cuales pidieron al Excmo. Ayuntamiento la subvención acordada, expresando además el número de alumnos y externos, no recomendados, que cursen cada una de ellas.»*⁵⁶

Palet i Barba es va trobar del tot immers en el batec de la casa gran i va viure ben a prop tot el trasbals, els enfrontaments i la complexitat que representava el dia a dia de la vida política local. La sol·licitud de dimissió de l'alcalde Francesc Belil per part d'un grup de regidors fou un fet destacat, àdhuc desagradable, situat l'abril de 1900. Belil va ser un alcalde envoltat de polèmica i que, per motius de feina i de salut, va trepitjar poques vegades l'Ajuntament. Fou un govern, aparentment, força complicat.⁵⁷

L'alcaldia accidental de Palet i Barba sota el seu mandat —divuit sessions— ens posa en antecedents

⁵⁶ AMT. Llibre d'Actes. 3 d'octubre de 1901 - 20 de novembre de 1901.

⁵⁷ En Rafael Comes em facilita aquesta informació sobre Francesc Belil (1863-1934). Provenia d'una família d'industrials torneros d'Igualada. El 1886 va continuar una empresa de rentats de llana i desmolt química del seu oncle Francesc Roure. La va vendre abans d'acabar el segle XIX a Joan Palet. Va passar-se a la filatura de cotó fora de Terrassa. Constituï el Belil i Biosca, amb fàbrica a Barcelona. Més tard, en societat amb Rafael Valls i Gassó i Manuel Targarona i Matalonga, constituï el Belil i Targarona, amb fàbrica de filats i teixits de cotó a Olesa. Retornà a la indústria química i amb el seu fill crearen Química Tarrasense SA que després es fusionà amb d'altres indústries per formar la Fabrica Nacional de Colorantes y Explosivos. La fàbrica estava situada on hi havia hagut el primer camp de futbol de Terrassa.

de quina podia ser la situació. Josep Ventalló i Vintró, segons, l'article 49 de la llei de 2 d'octubre de 1877, fou proclamat alcalde el 12 d'abril de 1900 per ordre de la Reina Regent Maria Cristina. En qualsevol cas, l'arribada del nou alcalde no va alliberar Palet i Barba de continuar fent d'alcalde accidental en diferents ocasions.

Alguns debats i decisions foren prou importants a mesura que avançava el segle. Hi hagueren situacions i propostes que ens resulten, avui en dia, del tot inversemblants. Tal és el cas de la possible proposta, el 1900, d'instal·lar l'Ajuntament en un espai del Colegio Terrasense per la precarietat de l'edifici consistorial i com a veritable prova de patriotisme. Una possibilitat era habilitar l'antic saló de ball de l'Ateneu Terrassenc però també resultava una gran temeritat.

Un altre debat d'aquell 1900 fou el que es va produir al voltant del trasllat dels jutjats de primera instància i municipal als locals habilitats en l'edifici de l'antic Hospital en el portal de la Guia. La discussió girava al voltant de la capacitat de l'Ajuntament de Terrassa de moure els jutjats de tots els pobles del partit judicial.

Palet i Barba ofería un estil directe de fer política on combinava el consens amb la fermesa de les seves conviccions. Si fou el cas, les rivalitats polítiques tampoc impediren la defensa d'un treball col·lectiu en benefici de la ciutat o la defensa, sense embuts dels contrincants polítics, davant greuges injustificats. En qualsevol cas ens ofereix sempre una línia molt coherent d'actuació. No admetia cap mena d'irregularitat en les gestions i concursos municipals ni tampoc la manca de compromís davant qualsevol mena d'acord.⁵⁸

A finals de 1901 hi havia un sentiment institucional força favorable a posar el nom d'Alfons Sala en diferents places i carrers de la comarca. En el cas de Terrassa li correspondria al Raval fer la modificació del nomenclàtor. Palet i Barba elogia, malgrat l'oposició i el perfil polític del personatge, les gestions d'en Sala

58 El 1905 i sota l'alcaldia d'Alfons Maria Ubach va presentar la seva dimissió de la Comissió de Foment per considerar que l'Ajuntament i l'alcalde no estaven actuant com calia respecte la comissió car es prenen decisions de forma autònoma i independent al marge de la comissió. Palet i Barba transmetia, en aquells moments, la sensació de trobar-se sol i arraconat.

QUADRE 4

Ajuntament de Terrassa. 1902

Nom	Càrrec
Joan Salas i Morral	Alcalde
Alfons Maria Ubach i Solà	1r tinent d'alcalde
Joaquim Alegre i Pujals	2n tinent d'alcalde
Pau Figueras i Armengol	3r tinent d'alcalde
Claudi Ramoneda i Muns	4t tinent d'alcalde
Esteve Sallent i Campà	4t tnt. alcalde interi
Pere Prat i Pujol	Regidor
Francesc Comas i Singla	Regidor
Domènec Palet i Barba	Regidor
Josep Tobella i Pi	Regidor
Josep Ventalló i Vintró	Regidor
Josep Vellsolà i Aymerich	Regidor
Salvador Carné i Reguant	Regidor
Miquel Cardús i Marinell	Regidor
Lluís Salvans i Armengol	Regidor
Josep Casanovas i Domingo	Regidor
Jaume Rovira i Riu	Regidor
Josep Borrás i Puig	Regidor
Magí Rodó i Coll	Regidor

pel tema de l'Escola Industrial però considerà que determinats honors no es podien oferir en vida del protagonista. Cada cosa en el seu lloc.

La vaga de 1902

L'Ajuntament era un observatori privilegiat de la realitat social i política de la ciutat. Això tampoc evitava, ans al contrari, les crítiques i el rebuig en situacions puntuals i concretes. La vaga general revolucionària del febrer de 1902 va tenir importants i diverses conseqüències pel moviment obrer a Catalunya i també per a Terrassa. En aquells fets dramàtics, el consistori també hi va tenir, per diferents motius, el seu particular protagonisme.

Fou una vaga que es caracteritzà pel component violent i repressiu per part de les forces militars i de la

Sant Pere de Terrassa, 1885

El pont de Sant Pere, amb el burot.

ADRIÀ TORIJA / AMT - COL·LECCIÓ BALTASAR RAGON

Guàrdia Civil que vingueren de Barcelona i amb el desenllaç d'un nombre elevat de detinguts per les protestes del Passeig de Terrassa, el 19 de febrer. Aquests van centralitzar les seves reivindicacions en la reducció de la jornada laboral i en la millora salarial. La vaga de 1902 va representar un important punt d'inflexió en les relacions entre obrers i patrons.

El paternalisme i la bona entesa havien acompanyat, en bona mesura, les relacions laborals del món fabril de la ciutat en les darreres dècades. El discurs protector, dialogant i conciliador oferia, en aquells moments, importants esquerdes i semblava tancar una llarga etapa. Un sentiment d'aparença i oficialitat, fonamentat en la concòrdia i la legislació social, palesava una notable ineficàcia. La premsa conservadora també ho entenia d'aquesta manera,

*«Nosotros hacemos fervientes votos para que todos los buenos terrasenses, coadyuven con la persuasión y con el ejemplo, á la obra patriótica de la concordia y harmonia que deben reinar entre obreros y patronos, manteniendo inalterable no solo paz material sino la tranquilidad perenne en los espíritus dejando á un lado las miserias políticas, las mezquinas pasiones de partido, sin olvidar jamás que de la harmonia entre el capital y el trabajo, y de la pública tranquilidad dependen exclusivamente la vida y la prosperidad de esta hermosa ciudad que nos vió nacer.»*⁵⁹

Les reivindicacions de la vaga de 1902 no varen tenir èxit. La imprevisió, la desorganització i l'espontaneïtat passaren una elevada factura a la classe obrera. Havia arribat l'hora d'enfilars el camí d'un progressiu i ferm associacionisme obrer de caire llibertari i defensar, de manera contundent, uns drets laborals davant l'abús i l'opressió del món patronal.

Palet i Barba, com a simple regidor, va viure directament les crítiques davant una suposada fredor i ambigüitat per part de l'alcaldia en relació als greus successos d'aquell febrer. Una vegada més va insistir en el necessari aclariment d'aquella situació en benefici de la imatge i i legitimitat del consistori.

59 La Comarca del Vallés, 1 de març de 1902.

L'alcalde va haver d'explicar de forma detallada quina fou la seva actuació en aquells fets i com, des de la seva perspectiva, l'evolució dels propis esdeveniments i el protagonisme de l'autoritat militar varen superar, amb escreix, el suposat tarannà dialogant i conciliador del consistori.

Les acusacions no acabaren aquell febrer. En els següents mesos se'n varen produir de noves davant un suposat alentiment en alliberar els presos que havien participat en les protestes i la corresponent implicació de l'autoritat municipal.

*«Que oidas las explicaciones del Sr. Alcalde D. Juan Salas, estima haber sido perfectamente correcta y patriótica la conducta observada por el mismo con motivo de los lamentables sucesos ocurridos anteayer, considerando una vez mas honrada la Corporación con su digna presidencia.»*⁶⁰

Sant Pere: de poble independent a barri de Terrassa

Palet i Barba recuperava el càrrec de tinent d'alcalde el 1904, l'any on tingué lloc un dels afers més importants per a la ciutat i comarca de Terrassa: l'annexió del poble de Sant Pere. L'alcalde era Alfons Maria Ubach. En Joan Picañol fou el darrer alcalde de l'antic poble de Sant Pere. El 5 d'abril se suprimia una vila que, el 1800, Carles IV n'havia proclamat la seva autonomia. Palet i Barba participà en el debat municipal, en qualsevol cas estèril, sobre possibles opcions davant la nova disposició territorial i administrativa.

Aquell any es posava el punt i final a diferents intents d'agregació que s'havien produït en diferents moments del segle XIX. La incorporació de Sant Pere ofería diferents lectures segons la procedència dels interessats. La categoria de municipi havia significat pel poble de Sant Pere una situació de privilegi per múltiples i diverses raons econòmiques. Podríem parlar de paradís fiscal. La situació de Terrassa era diferent. Partia un ofec urbanístic i tributari davant la immensitat del terme i una desigual política impositiva.

60 AMT. Llibre d'Actes, 21 de febrer de 1902.

Barcelona, 29 de juny de 1908

Assemblea Catalana al Palau de la Música, convocada per Solidaritat Catalana.

Sota la presidència d'Enric Prat de la Riba, Francesc Layret i altres prohoms catalanistes i republicans, es reuní una amplíssima representació de més de 1.600 càrrecs electes del país: regidors, diputats a Corts i a les diputacions provincials.

FREDERIC BALLELL / AFB

Uns i d'altres se sentien oprimits i ofesos. La gent de Sant Pere parlava de vexació davant aquell procés i els terrassencs consideraven que calia acabar amb les absurditats d'aquella rònega situació.

«...El estar envuelta Tarrasa y por todas partes rodeada por San Pedro explica que este pueblo, esencialmente agrícola vive la vida que le presta Tarrasa. Su vecindario no solo vive dedicado a las tareas Industriales de la ciudad, sino la debe las comodidades de que disfruta, como agua, gas y lavaderos, y para colmo de inverosimilitud hasta su alcalde tiene en Tarrasa su residencia y su casa... Resulta de lo expuesto que el pueblo de San Pedro puede considerarse como un absurdo municipal. Los tiempos viejos nos han legado muchas cosas buenas, pero la existencia de San Pedro, teniendo dentro de si otro municipio independiente y poderoso no se concibe.»⁶¹

Raons econòmiques però també raons polítiques havien provocat aquell desitjat i/o inesperat desenllaç. El poble i terme de Sant Pere, entre molts altres indrets, també comprenia el barri de la Creu Alta. Aquest presentava un color republicà en les convocatòries electorals i els resultats eren força contraris als interessos d'Alfons Sala, diputat del districte.

Així doncs, la liquidació del vell poble de Sant Pere també va comportar un «retoc» del partit judicial. L'agregació del poble de Sant Pere va anar acompanyada d'un interessat repartiment. La Creu Alta, feu de Pi i Arsuaga, s'incorporava a Sabadell i el nucli urbà de Sant Pere a Terrassa.

«El barrio denominado “La Creu Alta” quedará agregado a la ciudad de Sabadell, de la que de hecho viene formando parte, por estar unido á la misma sin solución de continuidad, á la que también pertenecerá en lo judicial, y el de San Pedro, propiamente dicho, por idénticas razones, se agregará la ciudad de Tarrasa. El resto del Municipio de San Pedro, que, hechas las precedentes agregaciones, lo forman solo algunas casas de campo, se repartirá entre los términos municipales de Saba-

dell y de Tarrasa, en la forma que dichos Ayuntamientos de común acuerdo determinen.»⁶²

En el debat municipal, l'alcalde considerava que calia prioritzar tot el que fos bo per a Terrassa i que l'agregació no representava cap perjudici per a ningú. Palet i Barba manifestà la conveniència d'escoltar els ajuntaments dels pobles directament propers i afectats per l'agregació: Matadepera, Ullastrell...

No oblidem que la immensitat del terme implica-va l'afectació dels pobles que envoltaven Terrassa. La proposta de Palet i Barba no va prosperar. En el ple del 12 d'abril es va llegir, en veu alta, el contingut de la Llei de 5 d'abril. També es va fer públic l'agraïment als diputats Francesc Pi i Arsuaga i Alfons Sala per haver aconseguit la desitjada agregació de Sant Pere de Terrassa.

Dos mesos després es feia lectura del procés d'aplicació de la Llei⁶³ i com es redistribuirien els serveis municipals amb motiu de l'agregació. Palet i Barba va formar part de la comissió encarregada de tot el procés de traspàs i revisió de competències del poble, ara barriada, de Sant Pere a la ciutat de Terrassa.

1906: solidaritat a tots nivells

Estem davant un any prou important pel país, per Terrassa i també per a la trajectòria política de Palet i Barba. La Llei de Jurisdiccions, que havia de castigar durament els delictes «contra la Pàtria i l'ultratge a la nació», va tenir una resposta històrica i contundent amb la creació de Solidaritat Catalana. Aquesta reunia la majoria de partits de Catalunya i esdevingué una veritable resposta davant la intromissió de l'Estat i l'abús autoritari d'algunes de les seves institucions.

En aquells moments no fou pas una qüestió menor que el diputat liberal i monàrquic, Alfons Sala, no participés en la discussió de la Llei de Jurisdiccions ni defensés políticament Catalunya. Varen prevaldre els seus interessos en participar en els debats de la Jun-

⁶² *Ibidem.*

⁶³ AMT. Llibre d'Actes, 12 de juliol de 1904.

⁶¹ *El Eco de Tarrasa*, 30 de desembre de 1883.

ta d'Aranzels i Valoracions que treballava la reforma aranzelària de 1906.

Els interessos econòmics i proteccionistes es trobaven per damunt dels polítics i de la defensa del país. Cadascú definia molt bé el seu paper i deixava molt clar quines eren les seves prioritats. Alfons Sala, sabedor de quina era la millor estratègia, defugia de qual-sevol compromís i complicitat amb les forces catalanistes.

L'alcaldia de Terrassa corresponia, en aquells moments, a Joan Vallhonrat i Prat. La figura, a nivell municipal, de Palet i Barba recuperava un destacat protagonisme. Fou novament tinent d'alcalde i fou alcalde accidental en una vintena d'ocasions entre 1906 i 1907. Era l'home fort de l'Ajuntament i presidia la Comissió d'Hisenda i també la d'Instrucció Pública. El trobem en nombroses actuacions i decisions del consistori, en tots els àmbits i parcel·les de la vida municipal i quotidiana. Respecte Solidaritat Catalana, llegim el següent en el Llibre d'Actes:

«Los concejales que suscriben, entendiendo que los Ayuntamientos pueden y deben atender no solo á los intereses estrictamente materiales, sino también a los morales de sus respectivas poblaciones y, que por tanto, pueden y deben hacerse intérpretes de la conciencia colectiva y general de sus administrados y exteriorizarla cuando las circunstancias lo hagan oportuno y apreciando que el espíritu de la llamada “Solidaridad Catalana” responde á un anhelo de justicia y libertad, y particularmente de dignidad para Cataluña, y que ese espíritu palpita en Tarrasa, tienen el honor de proponer al Consistorio que se sirva acordar:

1. Adherirse á la llamada “Solidaridad Catalana” y muy especialmente al acto de homenaje á los representantes en Cortes que recientemente se distinguieron en defensa de la libertad y la justicia que se prepara.

2. Delegar para dicho acto a los Srs. Tenientes de Alcalde, Domingo Palet y Barba y D. José Sucarrats a quienes podran acompañar los demás concejales que lo deseen.»⁶⁴

64 AMT. Llibre d'Actes. 24 d'abril de 1906.

Amb el moviment de la Solidaritat Catalana es volia donar un pas ferm i contundent per allunyar la política espanyolista i el caciquisme del nostre país. El primer pas s'havia aconseguit amb les eleccions de 1901 i el canvi de rumb havia estat molt important en la política de la ciutat de Barcelona. El discurs catalanista s'havia d'estendre arreu del territori i aquesta era la intenció d'aquella coalició.

Palet i Barba va esmerçar, també, molts esforços en temes caritatius i benèfics al llarg de la seva vida. En aquell temps, els ajuntaments orientaven la seva activitat assistencial als problemes més directes i immediats vinculats a la pobresa, la indigència i la marginalitat. Hi hagué una tasca de suport i atenció a la gent més necessitada. No es podia fer massa més, doncs la legislació benèfica no permetia una altra cosa. Les diputacions assumiren les tasques de la beneficència institucional i organitzada així com el control dels grans establiments hospitalaris i d'acollida.

Les mancances eren importants entre la majoria de la població. Des de l'Ajuntament es duïen a terme diferents iniciatives solidàries. En destaquem la d'ajudar alguns alumnes de l'Escola Industrial per fer front als estudis davant la seva gran precarietat familiar. Alguns d'aquells joves foren més endavant personatges rellevants de la vida local o nacional. Ramon Camps i Celma, alcalde la Terrassa republicana (1932), i Demetrio Carceller Segura, ministre d'Indústria dels primers anys del franquisme (1940-1945) reberen sengles i repetits ajuts del Consistori, sota la supervisió de Palet i Barba com a president de la Comissió d'Instrucció Pública.⁶⁵

Palet i Barba tingué molta relació amb la Junta Central d'Auxilis i palesà una gran preocupació per tota la temàtica dels socors a domicili, l'atenció farmacèutica⁶⁶ als més desvalguts així com l'atenció dels captaires que es trobaven pels carrers i places de la ciutat. La mendicitat era notòria en aquell temps. El padró de pobres registrava la xifra de 49 pobres i 48 persones necessitades.

65 AMT. Llibre d'Actes, 30 de gener de 1906 / 25 d'octubre de 1906.

66 AMT, Llibre d'Actes, 16 d'abril de 1907.

Val a dir que la preocupació per les mancances i necessitats de la població es vinculava també i de manera prioritària amb els habitatges i les seves deteriorades condicions,

«El Sr. Palet dio cuenta de lo tratado por la Junta Local de Sanidad, en su sesión última, á la que concurrió para informar acerca de las pésimas condiciones higiénicas de algunas viviendas que en esta ciudad se vienen consintiendo en el interior de solares ó patios, sin entrada directa por la calle, donde se hallan hacinadas las personas, casi sin aire respirable y sucias, por lo que respondiendo á los deseos de dicha Junta, y á propuesta del mismo Sr. Palet, se acordó que sin perjuicio de estudiar algunas reglas de policía urbana encaminadas á evitar tal abuso, en lo sucesivo, se prohíba la construcción de dichas viviendas, que al efecto se exija la petición de permiso y presentación de planos de los edificios; y que las ya existentes de la clase expresada, se declaren desde luego abusivas, anunciándose este acuerdo al público, por medio del correspondiente bando.»⁶⁷

1907: entre la sorpresa i la tragèdia

Durant el 1907 fou alcalde accidental en nombroses ocasions i va viure importants esdeveniments a nivell polític i familiar. Fou l'any de les eleccions de Solidaritat Catalana i de l'esperonada alternativa catalanista front el centralisme i els defensors de la Llei de Jurisdiccions.

Sala va decidir, amb una intel·ligent i hàbil mesura de les seves possibilitats, no presentar-se a les eleccions del 23 d'abril de 1907. Fou la gran notícia dels primers mesos d'aquell any amb un important ressò per part de la premsa i dels centres de poder econòmic de la ciutat. Hom només parlava de *«la retirada de don Alfonso Sala»*.⁶⁸

⁶⁷ AMT. Llibre d'Actes. 11 de novembre de 1906.

⁶⁸ PUY I JUANICO, Josep. *Alfonso Sala i Argemí. Industrial i polític, 1863-1945*, p. 49 i ss. Vegeu: *La Comarca del Vallés*, 26 de gener de 1907 i 1 de febrer de 1907.

En el darrer ple de l'Ajuntament, del gener de 1907, es va fer pública una interessant carta de Sala adreçada a l'alcalde de la ciutat,

«Próxima la fecha de la disolución de las actuales Cortes, teniendo la firme é inquebrantable resolución de retirarme de la vida pública, me creo en el deber de poner en su conocimiento que no presentaré mi candidatura, ni en modo alguno consentiré que se presente en las elecciones de Diputados á Cortes ni en ninguna otra de la clase ó categoría que sea. Diecinueve años consagrados por completo al servicio de mi país (cinco en la Diputación Provincial y catorce en las Cortes) creo me dan derecho al descanso y á dedicarme en lo sucesivo á los cuidados de mi familia, de mi salud y de mis intereses. = Doy á V. y á la Corporación que tan dignamente preside, las gracias más expresivas por la confianza con que me han honrado cuantas veces he obtenido la alta investidura de representante del Distrito de Terrasa, así en la Diputación como en las Cortes; y en lo sucesivo ya que no como Diputado, como particular pueden disponer de mí en todo aquello que lo consideren útil al bien general...»⁶⁹

La Corporació Municipal va palesar la seva gratitud per

«la meritísima actividad y felices iniciativas con que ha promovido y gestionado la consecución de importantes mejoras, cooperando siempre á cuanto en bien de los intereses generales de la ciudad ha sido propuesto ó intentado.»

Sala va sortir de l'escenari polític i Amadeu Hurtado es convertí en el nou diputat de Terrassa, sent proclamat al míting que va tenir lloc el dijous 4 d'abril al Teatre del Retiro. Figurà en la comissió directiva de Solidaritat Catalana i la seva actitud fou de conciliació i entesa entre republicans i catalanistes, entre la gent de la Casa del Poble i de l'Agrupació Regionalista. Hurtado va destacar per les gestions i l'esforç en alliberar alguns detinguts a resultes de la Setmana Tràgica.

⁶⁹ AMT. Llibre d'Actes. 29 de gener de 1907.

FUTURISME

Setmanari d'orientacions modernes en el Districte de Terrassa

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Trimestre (paga per anteuant) 1'50 ptes.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

CARRER CREMAT, 15
(Casa del Poble)

*No s'admetran articles si no
venen firmats.
Els treballs se publiquen baix la
responsabilitat de sos autors.*

Els nacionalistes republicans

Manifest-convocatoria de l'Assamblea que'ls nacionalistes republicans celebraran a Barcelona durant els dies 25 i 26, del pròxim Setembre per arribar a la formació del partit republicà català. Heus aquí els punts que s'hauran de discutir.

Primer. Conveniència de constituir un organisme que ajunti i aplegui o relacioni per l'acció política social tots els ciutadans de Catalunya que, sentint els ideals de llibertat colectiva, encarnats en la nostra personalitat nacional, siguin alhora demòcrates i republicans.

Segon. En cas de que dita constitució s'acordi, discussió i votació de les bases que la ponència proposa i que son:

Primera. Els diferents matissos que avui presenta a Catalunya'l republicanisme deuen agruparse per constituir un organisme únic «encarregat de l'acció política total» a desenvolupar en lo futur pels republicans catalans. Pera fer això no vindria obligat cap de ells a abandonar el seu peculiar punt de vista doctrinal, ni tan sols a dissoldre'ls seus Centres polítics, desde on podrien seguir rendint culte a llurs programes. N'hi hauria prou de que voluntària i expressament «deleguessin tota la seva força per l'acció política» en aquest nou organisme: únic medi que sa tasca pogués ésser intensa i profitosa.

Segona. L'organització superior i única d'acció política estaria composta de la suma individual dels associats: se regiria per uns estatuts apropiats a les

seves funcions i alta finalitat i nomenaria'ls òrgans adequats pera la direcció de la mateixa;

Tercera. Els punts fonamentals de l'orientació política d'aquest nou organisme d'acció — i de coincidència entre tots els seus components — deuen ésser els següents: reconeixement del dret de Catalunya a la seva autonomia integral, política i administrativa; forma de govern republicana, dintre d'un règim democràtic — supremacia del poder civil — i llurs federatiu com a nexa d'unió ab les demés nacionalitats o regions espanyoles.

Quarta. Acció política i social de la esquerra catalana, o dels nacionalistes republicans en son cas, especialment respecte dels problemes:

A. Acció parlamentària;

B. Acció a les Diputacions i Ajuntaments senyaladament en els problemes de l'Hisenda local i provincial, ensenyansa, obres públiques, salubritat i higiene;

C. Acció política en relació ab els problemes obrers;

D. Relació ab les demés forces polítiques de Catalunya i ab els partits de la política d'Espanya.

Quarta. En el cas de subsistir l'organització nacionalista republicana, forma de donarli una representació integral i permanent que fassi efectiva la seva acció.

Quinta. Proposició que respecte d'altres extrems desitgin sotmetre a la deliberació de l'Assamblea els membres de la mateixa.

Constituiran l'Assamblea Nacionalista Republicana: els senadors, diputats i exdiputats a cortis, diputats i exdiputats provincials, regidors i exregidors, directors i quifes de Redacció dels diaris i periòdics

10 de juliol de 1909

Futurisme, Setmanari

d'orientacions modernes,

fou una publicació

editada a redós

de la Casa del Poble.

Aquest exemplar,

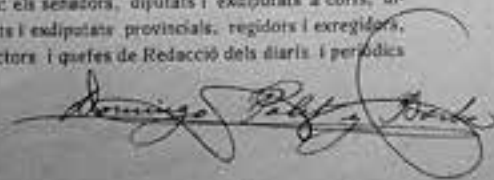
que va pertànyer a

Domènec Palet i Barba,

conserva la seva

signatura al peu.

BCT

Malgrat la proclamació i posterior victòria d'Amadeu Hurtado, la premsa conservadora de la ciutat es negava a acceptar cap altra candidatura que no fos la d'Alfons Sala, el sempitern candidat. Apel·lava a les peculiaritats morals i patriòtiques de Terrassa i a l'empremta que el candidat monàrquic havia deixat amb el decurs dels anys:

«En Tarrasa se debe prescindir de ideales políticos sean unos solidarios y otros antisolidarios, sean unos monárquicos y otros republicanos, sean carlistas, regionalistas, catalanistas, integristas, católicos, librepensadores, liberales ó conservadores; todos sin distinción de ideas, de clases ni de partidos, fabricantes, obreros y agricultores, masa neutra, hasta los indiferentes, por gratitud, por patriotismo, para que la paz moral y material de Tarrasa sea un hecho, para que al amparo del orden veais progresar esta hermosa comarca debéis votar unánimamente al señor Sala, que es vuestro diputado genuino, puesto que no tiene más programa ni defiende otro lema que el engrandecimiento y la felicidad del distrito.»⁷⁰

Palet i Barba va estar absent, per greus motius familiars, de l'activitat consistorial —dinou plens— entre el juny i octubre de 1907. El 10 de juny de 1907 va morir la Rosa, la seva primera filla. Tenia 4 anys i una meningitis tuberculosa va acabar amb la seva vida. Aquella pèrdua tan estimada li va provocar un veritable trasbals. La recuperació física i anímica va ser molt lenta. L'any següent va obtenir tres mesos de llicència per motius de salut.

1909: final de l'etapa municipal

Aquest fou el darrer any de Palet i Barba a l'Ajuntament de Terrassa. Francesc Comas era l'alcalde accidental després de la dimissió de Joan Vallhonrat en els primers dies de març.

En el darrer ple de juny va tenir lloc el comiat de l'alcalde i d'un nombre determinat de regidors. Palet i

Barba també en formava part. En el que fou el seu darrer ple encara va presentar una denúncia contra una obra irregular que s'estava construint al carrer Galileu, entre la carretera de Martorell i el carrer de Watt. Fou la seva darrera i convincent intervenció com a representant municipal.

El tinent d'alcalde Francesc Salvatella acomiadà i felicità els regidors sortints en nom de la ciutat,

«...dijo que la ciudad tenía que agradecerles muchas y muy importantes mejoras, tales como la Plaza Mercado, la apertura y urbanización de varias calles, las cloacas del Arrabal y de las calles Mayor y del Valle, los adoquinados, etc. en el orden material, y en el máterial, el esplendor á que había colocado la enseñanza de la que eran irrecusables testimonios las Escuelas Industriales, la de Economía Doméstica y la Graduación de Adultos, cuyos beneficios si de momento no se aprecian debidamente, haciendo con ello justicia á su principal iniciador y organizador el Sr. Palet, tiempo vendrá en que la Historia lo recordará con loanzas...»⁷¹

El primer dia de juliol prenia possessió el nou consistori sota la presidència de Josep Rigol i Casanovas. L'etapa de Palet i Barba a l'Ajuntament de la ciutat de Terrassa ja havia conclòs.⁷²

⁷⁰ La Comarca del Vallés, 6 d'abril de 1907.

⁷¹ AMT. Llibre d'Actes, 29 de juny de 1909.

⁷² AMT. Llibre d'Actes, 1 de juliol de 1909.

Matadepera, circa 1910

Domènec Palet i Barba, amb el martell a la mà esquerra, explicant la geologia de la Serralada Prelitoral prop de Can Torres, a un grup de consocis durant una excursió naturalista del Centre Excursionista de Terrassa.

ANTONI JOVER AURELL / AT

La pràctica constant d'un ferm terrassenquisme

7

El Centre Excursionista de Terrassa

La presència i participació de Palet i Barba en diferents iniciatives socials, científiques i ciutadanes fou constant fins el temps de la Segona República. L'excursionisme, l'estudi de la natura i la recerca científica i geològica varen tenir sempre un paper prioritari en el seus interessos autodidactes i professionals. A les sortides per les rodalies de Terrassa i comarca hi participaren, habitualment, tot un conjunt de terrassencs il·lustres com Joan Cadevall, Àngel Sallent, Eugeni Ferrer, Jacint Elies, Daniel Blanxart, Joan Santamaria i d'altres. Personatges de gran solidesa intel·lectual que obriren camí en l'àmbit de la recerca i l'associacionisme locals.

Aquest interès de molts ciutadans per conèixer i descobrir la natura derivà en la fundació del Centre Excursionista de Terrassa el setembre de 1910.⁷³ L'espai on es fundà pertanyia al centre esperantista Lumon del carrer del Nord.⁷⁴ La seva primera junta estava formada per Eduard Giralt, Pere Domènech, Joan Armengol, Agustí Ullés i Francesc Capellà.⁷⁵

La primera sortida d'aquesta entitat fou a l'ermita de Santa Maria de Campanyà i Sant Mamet i vila de Sant Cugat del Vallès, el 25 de novembre de 1910. Domènec Palet i Barba aprofità per fer didàctica sobre el terreny en la recerca de fòssils. La sortida va concloure amb una visita al Monestir de Sant Cugat.

Hi havia interès i respecte per la natura però també per impulsar un excursionisme científic i rigorós que permetés una crítica i anàlisi dels llocs visitats i estudiats. La posta en marxa d'un butlletí (1912) —*Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa*— fou molt important per a donar resposta i divulgació a les troballes i estudis que s'anaven fent en l'àmbit de l'arqueologia, les ciències naturals o la història.⁷⁶

73 PUIG I CABEZA, Martí; ROMA I CASANOVAS, Francesc. *Una aproximació a l'excursionisme terrassenc (1910-1939)*.

74 PLANS I CAMPDERRÓS, Lourdes. *La vida cultural i recreativa a la Terrassa d'ahir, 1875-1931*.

75 *La Comarca del Vallés*, 12 de setembre de 1910.

76 PUIG I CABEZA, Martí; ROMA I CASANOVAS, Francesc. *Op. cit.*

**Tarragona,
circa 1915**

Sortida del Centre
Excursionista
de Terrassa
de visita a la Torre
dels Escipions.

CET

Sortides, cicles de conferències, cursos monogràfics, articles científics... feien pedagogia d'una riquesa natural i històrica, sovint, desconeguda. Amb voluntat de servei, Palet i Barba fou el gran divulgador de la riquesa natural que s'oferia a la vista de tot excursionista i interessat en conèixer el territori de la comarca.

L'excursionisme científic i els treballs de camp van prevaldre, des del primer dia, en totes les activitats, excursions i sortides realitzades. Palet i Barba va parlar una activitat constant. Sempre duia al cap noves iniciatives. Entre d'altres càrrecs, havia estat l'impulsor de la secció de Ciències Naturals i fou el president del Centre Excursionista de Terrassa entre 1914 i 1922.

Aquella presidència s'emmarcava de ple en el període de la Mancomunitat de Catalunya i en alguns anys de la seva etapa com a diputat provincial (1917-1921). Palet i Barba sintonitzava amb la sensibilitat d'aquella institució preautonòmica impulsada per la Lliga Regionalista d'Enric Prat de la Riba. Aquesta va quallar de ple en el món associatiu en general i en les entitats excursionistes, en particular.

Palet i Barba va rebre, el 1922, el títol de soci honorari del Centre Excursionista de Terrassa. Era la màxima distinció d'una entitat que formava part de la seva vida i del seu treball com a geòleg. Aquell reconeixement havia estat precedit pel que havien rebut, en anys anteriors, Joan Cadevall, Eugeni Ferrer, Àngel Sallent, Joan Santamaria i Adeodat Marcet.

El nombre d'articles, ressenyes de sortides i conferències de Palet i Barba, en el marc de la seva àmplia vinculació amb el Centre Excursionista, és molt extens i d'una gran qualitat, rigor i humilitat. Algunes aportacions geològiques i espeleològiques han estat reeditades en edicions facsímil i en faciliten la consulta.⁷⁷

En aquest treball hem procurat fer la màxima recopilació possible malgrat els inevitables oblits. A mode d'exemple vull remarcar l'erudit treball publicat a *Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa* sobre una interessant excursió que va tenir lloc per les terres del Berguedà i la Cerdanya, l'estiu de 1912.

77 PALET I BARBA, Domènec. «Excursió geològica y espeleològica a Mura y contorns (I-II)», a: *Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa*. Edició facsímil.

QUADRE 5

Juntes Directives del Centre Excursionista de Terrassa. 1916-1921 *

Domènec Palet i Barba	President
Baltasar Pineda i Juncosa	
Antoni Escudé i Galí	
Marc Armengol i Ballbè	
Feliu Ubach i Daví	
Pere Domènech i Estella	
Miquel Abad i Ribera	
Antoni Sa i Boix	
Joan Rius i Centelles	
Pere Salom i Morera	

* PLANCHAT I VILLACAMPA, Manel. *Història del Centre Excursionista de Terrassa*.

«Son prop de les 6: ens despedim dels germans Luxán que'ns han molt atés, y emprendém la caminada cap a Bagà amb ganes de fer via, acompanyats del Sr. Morensa. El camí es un curriol que marxa a mitj-aire de la montanya entre les cingleres de Vallcebre y'ls engorjats del Llobregat d'Alfar. Temém la vinguda de la nit, pro aviat ens dona mes engunia una tronada que ve del Cadí y que s'apropa. Afortunadament arriba sols una gotellada y's desvaneix; pro queda una fosca nuvolada qu'envolcalla'ls cims y avença la posta de la claror. Devallém a la vall de la riera de Saldes per pedregosa baixada en la que perdem la llum del dia. Sort que trovém camí de carro y'l Practicant coneix de memòria el camí, doncs no's veu res. Aviat entrém en la carretera a la vall ja del Llobregat y al costat de la via, sense ovirar ni la blancor del pis d'aquella. Passém sens veure res la estació de Guardiola, final de la via, en l'entrefoc del Llobregat i del Bastareny, y ahont remullém la gola en el cafè, y la Iglesia y el poblet de St. Llorens.

Arribém a Bagà a dos quarts de 10, on trobem a n'en Gaspar Vacarisas qu'ha pujat en el tren de la tarda. A la Fonda del Centre ens donen un esplendit sopar que compensa la inesperada y anguniosa caminada d'aquest cap-vespre.

A les 4 de la matinada de l'endemà, dia 16, a la sorti-

Matadepera, 17 d'octubre de 1926

Homenatge al grup de fundadors del Centre Excursionista de Terrassa, celebrat a Can Robert.

D'esquerra a dreta, el segon és Domènec Palet i Barba, el tercer Daniel Blanxart i l'onzè Àngel Sallent.

CET

da del poble estém cabalgats 12 excursionistes sobre altres tantes caballeries que ostenten per ordre el corresponent número en grossos cartelons a fi de que tothom trovi'l seu matxo, els altres 13 excursionistes van a peu al davant, ve també una altra caballeria amb les motxilles y guien el bestiar 8 traguers. Resulta pintoresca la columna que formem en les colzades del camí.»⁷⁸

Una conferència molt significativa sobre història i arqueologia fou «d'Ègara i abans d'Ègara» pronunciada el 1917. L'esperit inquiet i encuriós de Palet i Barba no tenia limitacions i feia que no tingués cap mena de recança en fer respectuoses incursions en el terreny de la divulgació històrica,

«La municipalitat egaresa, exaltada per l'emperador Antoninus Pius a la condició de ciutat municipal o lliure, degué comprendre un gran territori o jurisdicció, com alguns segles després comprenia la jurisdicció de Sant Pere d'Ègara, segons comproven documentalment els nostres historiadors, i la integraven no sols el poblat assentat en els voltants del lloc en què resten les tres esglesietes de Sant Pere de Terrassa, com a rebrots de la Seu d'Egaresa que degué constituir la capitalitat del municipi, sinó també altres poblats com els horts de les fàbriques d'en Vinyals, el de can Jofresa, el de Taudell, tal vegada el de Rubí i potser fins el d'Arrahona (prop de la Salut-Sabadell), altres grups d'habitacions més reduïdes o vicus, diferents importants masies o vil·les i, més modestes cabanes de pagesos o pagus, de totes les quals habitacions humanes n'estava reblert el territori, segons ho demostra la llarga llista d'estacions i sepulcres i llocs de descoberta de restes d'aquelles èpoques que fins ara hem observat en aquests encontorns i que presento al final.»⁷⁹

Volem remarcar l'excursió col·lectiva que va tenir lloc el 1923 per Terrassa i comarca durant tres dies de juliol. Es visità el Museu d'Història Natural dels Escolapis, el Museu de Terrassa, Sant Miquel de Taudell, Coll Cardús i els indrets de Can Torrella i la Barata de Matadepera.⁸⁰ Estem davant d'un autèntic tractat de botànica i geologia.

Val a dir que la seva vessant excursionista no s'esgotà amb el Centre Excursionista de Catalunya i el Centre Excursionista de Terrassa. També impulsà el Grup Excursionista de la Fraternitat Republicana de Terrassa i col·laborà amb el Butlletí del mateix.

20 de maig de 1928

Portada del programa d'actes de la Festa del Grup Excursionista de la Fraternitat Republicana, celebrat a Can Palet de Vista Alegre, en el seu 6è aniversari.
RCE

78 PALET I BARBA, Domènec. «Excursió a Fígols, Bagà, Das, Puigcerdà, Err, Núria, Ribas i Ripoll», a: *Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa*. Any III. (XV-XVI). 1914.

79 PALET I BARBA, Domènec. «D'Ègara i abans d'Ègara», a: *Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa*, núm. 102-103. 13 de gener de 1917.

80 PALET I BARBA, Domènec. «III Excursió científica col·lectiva anyal de la Institució Catalana d'Història Natural a la Comarca de Terrassa. 5, 6, i 7 de juliol de 1923», a: *Butlletí de la Institució Catalana d'Història Natural*. Desembre de 1923. Vol.III, núm. 9 p. 155-162.

Terrassa, circa 1920

La seu del «Seguro Tarrasense contra los accidentes de Trabajo», embrió de l'actual Mútua de Terrassa.

Domènec Palet i Barba va ser-ne president entre 1916 i 1919.

AMT - COL·LECCIÓ BALTASAR RAGON

El «Seguro Tarrasense contra los accidentes de Trabajo»

La legislació social i protectora adreçada als obrers de l'Estat espanyol arribà tard i estava farcida d'ambigüitats i paradoxes. Amb l'entrada del segle XX hi hagué una urgència per regularitzar la prevenció i els accidents de treball així com el descans laboral, els horaris i l'edat per incorporar-se a les fàbriques. La Llei més coneguda fou la d'Accidents de treball del 30 de gener de 1900.

Aquesta inspirà un grup de fabricants terrassencs per endegar una iniciativa mutualista com fou la creació del «Seguro Tarrasense contra los accidentes de Trabajo». Com resa alguna memòria: *«El Seguro Tarrasense nascut d'un impuls de patriotisme local i de la compenetració moral dels industrials terrassencs»*.

Aquella iniciativa fou l'origen de l'actual Mútua de Terrassa. Alguns representants de la burgesia i patronal terrassenca constituïren la seva primera junta directiva, el 8 de gener de 1901. El primer president fou Josep García i Humet acompanyat de Joan Salvans i Armengol, Francesc Soler i Puigdollers, Jaume Armengol i Padrós, Emili Matalonga i Aymerich, Francesc Abelló i Bufí, Carles Pagès i Ventayol, Joaquim Mogas i Ballber i Maurici Gibert i Escudé.

El «Seguro Tarrasense» esdevingué un important referent i un clar reflex d'una ciutat immersa en constants canvis i noves necessitats. Fou una institució que es vinculava, directament, amb la patronal fabril de la ciutat però que va esdevenir un important suport en el camp de l'atenció mèdica ciutadana.

Palet i Barba fou el president entre 1916 i 1919, en un temps molt tens i complicat. El ritme productiu i els immensos guanys econòmics de moltes empreses, a causa de la Primera Guerra Mundial, contrastaven amb les condicions de vida molt precàries i adverses dels obrers.⁸¹ Això es va traduir en un període de gran tensió i enfrontament. Els conflictes laborals i el nombre de vagues s'incrementaren de forma considerable.

81 PUY I JUANICO, Josep. «Obrers i patrons a Terrassa: aproximació i anàlisi d'una relació al llarg de tot un segle», a: *La Mútua i Terrassa. Cent anys d'història, 1900-2000*.

QUADRE 6

Junta directiva del «Seguro Tarrasense
contra los accidentes de Trabajo». 1916-1919

Domènec Palet i Barba	President
Antoni Marimon i Parera	Vicepres. (1916-1918)
Josep Baylina	Vicepres. (1918-1919)
Emili Badiella i Ribas	Comptable (1916-1917)
Jaume Rocabert i Prats	Comptable (1918-1919)
Joaquim Montset i Soldevila	Tresorer (1916-1917)
Estanislau Palà i Castella	Tresorer (1917-1919)
Josep Gibert i Escudé	Secretari (1916-1917)
Josep Comas i Piqueras	Secretari (1917-1919)
Fermí Vilumara i Viladà	Vocal (1916-1917)
Antoni Boada i Cristòfol	Vocal (1916-1918)
Joan Salvatella i Inglés	Vocal
Joan Abelló i Puig	Vocal
Eusebi Oliver i Muntadas	Vocal (1917-1919)
Benet Armengol	Vocal (1918-1919)

Palet i Barba viu la presidència del «Seguro» sota un context d'extrema fragilitat des del punt de vista social i econòmic. Dins la pròpia institució també es va trobar amb un panorama econòmic prou delicat i amb mancances importants mèdiques i farmacèutiques.⁸²

Havia arribat el moment de millorar l'assistència mèdico-sanitària dels usuaris de la institució mutualista. Palet i Barba es va adonar que amb el Dispensari municipal —Centre Mèdic— situat a la cantonada del carrer de Sant Quirze amb el carrer de Baldrich no n'hi havia prou per atendre malalts i accidentats.

Es va obrir un nou espai de cures i operacions al Raval sota la direcció del prestigiós cirurgià barceloní, doctor Josep Soler i Roig.⁸³ Es varen aplicar algunes interessants innovacions que el cirurgià i científic francès, Alexis Carrel, havia posat en marxa com a fruit

82 TORRELLA I NIUBÓ, Francesc. *La Mútua i Terrassa. Cien años de història, 1900-2000*.

83 SEGURO TARRASENSE CONTRA LOS ACCIDENTES DE TRABAJO. *Memòria presentada per la Junta Directiva a la reunió general celebrada el 1r de març de 1918*.

Barcelona, 24 de febrer de 1923

D'esquerra a dreta: Antoni Utrillo, Albert Einstein i el president de la Mancomunitat Josep Puig i Cadafalch, al mirador del Tibidado, camí de Terrassa, durant la visita del físic alemany a Catalunya, convidat per l'Institut d'Estudis Catalans.
CASIMIRO LANA / AGA

de la seva recerca i de l'observació dels ferits de la Primera Guerra Mundial. El doctor Carrel havia donat un pas molt important en el terreny de la sutura vascular així com en la millora del tractament de les ferides de guerra. El mètode Carrel tingué molta anomenada entre els combatents de la Primera Guerra Mundial.

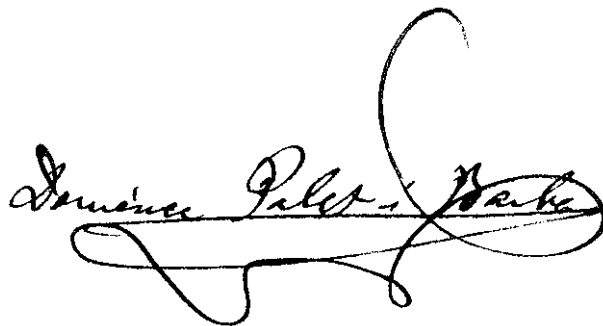
Les millores assistencials es van completar amb una reforma del Reglament que obligava les empreses a fer una ampliació dels seus recursos sanitaris. També fou el temps de l'expansió del «Seguro» a d'altres localitats properes, tant del Vallès Occidental, com del Baix Llobregat i del Bages, com ara: Olesa de Montserrat, Sant Vicenç de Castellet, Castellar del Vallès i Rubí.

Albert Einstein visita Terrassa i Palet i Barba fa d'amfitrió

Entre el 22 de febrer i l'1 de març de 1923 es va produir la visita d'Albert Einstein a Catalunya. Foren unes jornades prou atapeïdes pel que fa al nombre de visites i excursions efectuades així com a les diferents conferències pronunciades. El Premi Nobel de Física es va hostatjar a l'Hotel Colom de Barcelona i visità diferents indrets com l'Escola Industrial, el Grup Escolar Baixeras, la Reial Acadèmia de Ciències i Arts i l'Escola del Mar.

A la seu de la CNT va tenir una entrevista, no mancada de polèmica, amb Àngel Pestaña i va pronunciar, en diferents jornades, sengles conferències a l'Institut d'Estudis Catalans. Els dies 24 i 25 de febrer va dur a terme un recorregut per diferents punts de Catalunya. El dissabte 24 va visitar Sant Cugat del Vallès i Terrassa. En tot moment estigué acompanyat pel president de la Mancomunitat, Josep Puig i Cadafalch.

En el cas de Terrassa va fer un recorregut per les esglésies de Sant Pere. Palet i Barba fou un dels amfitrions de l'il·lustre visitant.⁸⁴ El que seria president de la Junta de Museus de Terrassa va rebre Albert Einstein conjuntament amb Joaquim Vancells i Pere Viver, entre d'altres membres de la Junta de Museus. El 25 de febrer visità Poblet i l'Espluga de Francolí.

1923

Signatura de Domènec Palet i Barba.

⁸⁴ *El Dia*, 24 de febrer de 1923.

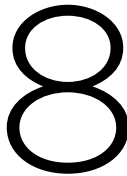
Barcelona, 8 de desembre de 1917

Homenatge a Marcel·lí Domingo, diputat a Corts per Tortosa, celebrat pel Partit Republicà Català al Palau de Belles Arts de Montjuïc, en desgreuge pel seu empresonament patit a mans de la justícia militar, acusat de rebel·lió pels seus articles contraris a la guerra del Marroc. D'esquerra a dreta: Francesc Layret, Jesús Pinilla, Ramon Noguer i Comet, Marcel·lí Domingo, x, x i Lluís Companys. Malgrat no aparèixer a la fotografia, la crònica periodística de *La Vanguardia* esmenta la presència destacada de Domènec Palet i Barba, diputat provincial des de feia nou mesos. Entre les banderes de les entitats adherides s'hi pot observar la de Fraternitat Republicana de Terrassa així com la de *La Lucha*, el diari fundat per Domingo —que n'era també el director—, Layret, Companys, Pinilla...

ANC - FONS BRANGULÍ

1917-1923. Progrés o caciquisme

Palet i Barba seguia mantenint, sense defallir, la complicitat i compromís amb la societat terrassenca i amb algunes de les seves entitats més representatives. Malgrat això, el seu activisme social no l'excloïa davant interessants i nous reptes polítics. A partir de 1917 es reincorporà a l'activitat política.

Fou diputat provincial (1917-1921) i diputat al Congrés (1923) després de dues candidatures fallides (1919 i 1920). Tampoc va descuidar el seu treball amb diferents entitats i associacions de la ciutat i de Barcelona. Entre d'altres tasques, presidia el Centre Excursionista i el Seguro Tarrasense i més endavant el trobarem al capdavant de la Junta de Museus de la ciutat.

El panorama polític del país, en general, i de la ciutat, en particular, oferia canvis importants en el que considerem el darrer tram de la Restauració. La polièdrica i greu crisi de 1917, l'embranchida autonomista i la profunda divisió interna en l'estructura dels partits dinàstics, foren algunes causes d'una situació que conjugava la imprevisió dels esdeveniments amb una irremeiable transformació de l'escenografia política en tots els espais i nivells.

Entre 1917 i 1923 s'intensificà la crispació política, prova fefaent de la caducitat i agonia d'un model polític ancorat en un rònc sistema dinàstic, centralista i oligàrquic. A nivell local, l'enrenou polític evidenciava una sobtada fragilitat en les formes, compromisos i procediments d'anys anteriors. Un significat distanciament i una accentuada radicalització en el discurs definien una nova escenografia en les relacions, habitualment cordials, entre catalanistes i salistes.

Les tibantors i enfrontaments s'incrementaren en l'època assenyalada. El 1917 marcava un abans i un després en el panorama polític de la ciutat. El consens, l'avinentesa, l'enginy diplomàtic, àdhuc l'ambigüitat, en determinats gestos i actituds, entre regionalistes i dinàstics, donaven pas a un discurs acusatori, progressivament hostil, sovint insultant.⁸⁵ Un nou consens s'obria camí. Aquell que definiren els catalanistes i republicans.

El 1916 era la cloenda d'un període de relativa calma i tranquil·litat pel que respecta a les confrontacions electorals. Amb contrincant o sense, Alfons Sala, —

85 PUY I JUANICO, Josep. «La Terrassa de la Restauració», a: BENAUL I BERENGUER, Josep Maria, et al.. *Història de Terrassa*.

Maig de 1919

Full volant de propaganda de la candidatura de Domènec Palet i Barba
a les eleccions a Corts de 1919
RCE

ASSOCIACIÓ NACIONALISTA

CIUTADÁ: Pensa que avui és el dia més gran de l'història de Catalunya.

Pensa que tens d'exercir una funció sagrada i que cal que miris be com l'exerceixes.

Pensa que del teu vot en pot venir el deslliurament definitiu de Catalunya o la perpétua esclavització al Centralisme.

Pensa que només hi ha una candidatura que plasmi el moment suprem que està vivint la Pàtria.

Pensa que aquesta candidatura, en el districte de Terrassa, la simbolitza el nom de

En Domingo Palet i Barba.

Catalunya espera de tu que compliràs com a bon fill, votant aquest candidat autonomista.

Salvatella i C.

amb l'excepció del període de Solidaritat Catalana entre 1907 i 1910— sortia escollit sense problemes en la convocatòria electoral de torn.

Ni més ni menys, vint-i-set anys al front del districte, entre el 1893 i el 1923. La maquinària electoral funcionava com un rellotge i tots els seus components: Centro Tarrasense, Comitè electoral, Sometent, Institut industrial i el diari *Crónica Social*, actuaven de forma sincronitzada.⁸⁶ Havia arribat el temps que, malgrat noves i futures victòries del candidat monàrquic, les dificultats augmentarien d'allò més.

El context econòmic va incidir en la mobilització de diferents sectors de la societat terrassenca. L'augment del cost de la vida, una nefasta política salarial i els desequilibris socials conduïren la població pel camí de la crispació i la violència.

En el terreny polític, la dissolució de les Corts i les convocatòries a Barcelona de l'Assemblea de Parlamentaris ajuden a entendre la tensió del debat i la recerca d'una proposta autonòmica per a Catalunya a partir de 1918. No cal dir que els catorze punts del president nordamericà Woodrow Wilson, a la fi de la Primera Guerra Mundial, també varen fer el seu efecte.

1917: Palet i Barba, diputat provincial

Palet i Barba es tornà a implicar en política. Val a dir que els reptes i la situació eren prou diferents a l'etapa municipalista viscuda en la primera dècada del segle. L'11 de març de 1917 es va presentar a les eleccions a diputats provincials per la circumscripció de Terrassa-Sabadell. Sortiren escollits per la majoria els tres candidats de la Lliga, Josep Tobella i Pi de la Serra, Francesc Soler i Puigdollers i Ricard Sampere i Tort, i ell, com a candidat republicà, sortí elegit per la minoria.

Palet i Barba demostrà, en diferents moments i circumstàncies, la seva valoració i carisma tant per part dels seus seguidors com per part dels opositors polítics. La premsa conservadora valorava d'aquesta manera el seu triomf com a diputat provincial,

«Adversarios políticos del Diputado electo por minoría de la candidatura republicana, hemos de reconocer en el señor Palet y Barba, méritos y aptitudes para el cargo que le confirió ayer el cuerpo electoral.

Abogado e industrial, propietario agricultor, representará en aquella Corporación a los hombres de carrera, a los industriales y a la clase agrícola de este distrito. Presidente del Seguro Tarrasense y del Centro Excursionista y concejal que fué del Ayuntamiento de Tarrasa, ha demostrado en dichos cargos, condiciones de inteligencia. Naturalista, geólogo reputado y escritor fácil, ha contribuido eficazmente a la divulgación y progreso de las ciencias naturales, pudiendo prestar en la Diputación de la provincia, relevantes servicios.»⁸⁷

En aquells moments Palet i Barba militava, a nivell català, al Bloc Republicà Autonomista liderat per Francesc Layret, que un mes després passava a ser part fundacional del nou Partit Republicà Català.⁸⁸

Com a diputat provincial de la Mancomunitat va desenvolupar la seva sensibilitat per la natura, el respecte per la muntanya i la defensa del món rural, en tant que membre de la Comissió de Ciències Naturals.

Les eleccions municipals de 1917 i les seves conseqüències

L'alternativa electoral es consolidava pas a pas. Les urnes podien ser exemple de sempiterna manipulació o el reflex de canvis anunciats i de la caducitat d'un sistema. El caciquisme maldava, amb tota mena de recursos, poder sobreviure amb les velles estratègies del paternalisme, els favors en les obres públiques i el sorteig de quintes i amb tot un desplegament d'influències. Les eleccions municipals del novembre de 1917 van marcar la pauta d'eleccions posteriors i un distanciament respecte les velles estratègies.

El discurs catalanista i de progrés havia agafat un sol camí des de principis d'any. Hi havia voluntat per

⁸⁶ PUY I JUANICO, Josep. *Alfons Sala i Argemí. Industrial i polític, 1863-1945*.

⁸⁷ *La Comarca del Vallés*, 12 de març de 1917.

⁸⁸ ALBERTÍ I GUBERN, Santiago. *El republicanisme català i la Restauració monàrquica. 1875-1923*, p. 405-406.

LA ACCIÓN

PERIÓDICO REPUBLICANO

ÓRGANO DE LAS IZQUIERDAS DE TARRASA Y SU DISTRITO

PRECIOS DE SUSCRIPCIÓN:
Tarrasa al mes. 1/30 pesa.
Fuera de Tarrasa trimestre 1/30 +
Número sualtes 10 céntos.

Año II.

Núm. 25

Tarrasa 24 de Mayo de 1919

REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN
Quemada, 13

No se devuelven los originales.
De los artículos son responsables sus autores.
Responso a peticiones amables.

REPUBLICANOS!

Trabajad con entusiasmo para el triunfo de nuestro candidato.

Derrotar al candidato de la "Unión Monárquica Nacional", significa derrotar a Maura y Cierba. Sería la mayor protesta, y la más elocuente, contra el Estado de Guerra y la dictadura que nos gobierna.

Als electors del districte de Terrassa

Per primera vegada, després d'acordar l'armistici i a punt de tenir la pau, es crida el públic espanyol a votar electors, que si bé els resultats que s'han produït no tindrán un valor definitiu per la manera excepcional que les matèries donen desenvolupar-se, no per ço deturaran de demostrar, que es al gual de crisi i d'espant del nostre país, en aquests moments que mereix el títol de les armes al poder, s'ha iniciat en el món l'imperi de la Llibertat i la Justícia.

Totes les inquietuds rememorades que durant aquest temps de guerra s'han manifestat, tota els esclats de sentimentalisme, podran ésser resolts i esmentats si els electors en donen compte de la seva altíssima missió i analitzen la molta transcendència d'aquests electors, sense violència, podran demostrar als nostres governants que aquells problemes vus i candents que després d'acordar l'armistici van ésser plantejats a Espanya amb l'extenuació i intensitat que li cal requeria, són problemes dels que mereixen una immediata solució.

Catalunya, defensora obstinada de les llibertats, com a tota a totes les solides ideologies, l'han aguantat fermament des dels seus primers orígens. La glorieta de la seva Altesa, descomulgada almenysament dels polítics espanyols i plantejada p.e a la seva residència que es prodia una d'Espanya en sentit de justícia que acaba amb la corrupció de les nacionalitats i el problema social, d'un magnitud tan extraordinària, que l'het resultat que hi hauria classes burgeses que

'a resolució a creure una realitat, si fa més complicat i perillós.

Aldos problemes podran tenir una solució definitiva, si els homes que s'han elegits per a el futur Parlament estan impregnats d'un sentiment de justícia alhora que d'un clar judici respecte la època que vivim, tornant-se impossibilitats de restar aquesta taca els homes de la política espanyola quin fracàs ve fent-se cada dia més ostensible.

L'homes a qui elegim representant vostre, electors del districte de Terrassa, des de tenir en completament deslliçat de totes les veles algunques importants i d'aquest règim caduc, i alhora que adicte a les llibertats del seu país des de haver d'ésser incondicional de la propia dignitat i en la del poble que l'ha elegit.

El partit republicà d'aquest districte, que la història és ja una garantia dels electors, crea un dret, per totes les consideracions que abans hem exposat, l'haver de prendre part en la votació lliure electoral, no solament com a partit organitzat que vol intervenir en les qüestions polítiques, sinó també com a partit intencional que vullia pel prestigi del districte.

Quan els debilitaments i desorganització de molta ciutadania s'han posat de manifest, pel procedir deslleial dels homes representats amb qui ells havien depositat la seva fe, ens cap la gloria al partit republicà de proclamar candidatures per aquest districte a

D. Domingo Palet Barba

que elegit més merced de propi procedir de propagar les seves condicions i idees perquè són polítiques per tot el districte.

ELECTORS! Moltíssim el vostre deure i pensament amb la significació que tenen les votacions electores respecte Espanya, Catalunya i el nostre districte. Pensem que l'partit republicà analitza a la

lutta, en per la voluntat de guanyar una acta, si de treu el vot a un home, que per la fe que hi posada en els seus ideals, tota que pot salvar Espanya; per l'amor a Catalunya i per la dignitat del districte de Terrassa.

El Comité Electoral.

Electors!

El triomf de la candidatura republicana, significa:

L'afirmar la incapacitat de les actuals institucions per a governar Espanya.

La protesta contra elements estranys que no volen governar, en detriment de la supremacia del poder civil, que tot home lliberal deu haver de acatar.

L'estar conforme amb l'Estadut de Catalunya, elaborat per representants de tots els partits polítics.

El ratificar el plebiscit dels Ajuntaments catalans, en quin acte hi van prendre part tots els municipis del nostre districte.

L'acabar d'una vegada amb el caciquisme omínic, que té l'audàcia de voler-se imposar a la voluntat del districte.

El contribuir a foragitar de Catalunya, an aquest conglomerat d'edificis i baixes passions que'n diuen UNIÓN MONÁRQUICA NACIONAL.

El destituir pel nostre districte moltes millores; però, sense abdicar de la nostra dignitat col·lectiva.

El palmar que tots els títols honorífics poden ésser respectables, menys el de President de la "Unión Monárquica Nacional".

El fer justícia als mèrits, d'un home tan savi, honest i modest com Dn Palet i Barba.

I el voler que'n la nostra ciutat, els homes representats tinguin un més alt concepte de les qüestions socials i un major respecte als obrers.

24 de maig de 1919

Propaganda electoral
de Domènec Palet i Barba,
candidat a les eleccions
legislatives
a la portada de La Acción.
ACVOC-AHT

assolir una proposta comuna i de consens que aglutinés les forces catalanistes i republicanes, superant els moments en què el catalanisme local havia tingut una clara complicitat amb opcions més conservadores.

L'ambiciosa Associació Nacionalista significava molt més que un canvi de nom respecte el catalanisme tradicional que havia representat l'Agrupació Regionalista, d'una progressiva fragilitat.⁸⁹ Terrassa esdevingué un referent per la seva opció engrescadora de canvi i de progrés.

L'Associació Nacionalista va triomfar, en aquelles eleccions al consistori, davant els defensors de la llei i de l'ordre vinculats al conservadorisme de la ciutat i a l'entitat salista del Centro Tarrasense. Emili Soler i Anglada fou el nou alcalde i l'acompanyaven en aquella nova etapa municipal: Josep Benet, Josep Rigol, Joan Abelló, Francesc Salas i Narcís Freixas. El nou consistori endegava la seva tasca el primer dia de 1918.⁹⁰

D'aquesta manera s'incorporaven nous personatges a l'escena política terrassenca: Emili Soler i Anglada⁹¹ (1883-1933) i Josep Rigol i Casanovas (1881-1963). Ambdós, conjuntament amb Palet i Barba, protagonitzaren el canvi de rumb de la política local i la consolidació d'una autèntica opció alternativa a la política del salisme. L'Associació Nacionalista, molt crítica amb l'endogàmia institucional i humana que, amb el temps, havia construït Sala i la seva gent, havia despertat noves i engrescadores complicitats.

Les eleccions legislatives de 1918 foren un pas més en aquell procés de canvi i renovació polítics. Rigol (1.829 vots) va encapçalar la candidatura catalanista i el republicà Antoni Marsà i Bragado (1.743 vots) representava la candidatura d'esquerres.

Es volia preservar l'esperit d'eufòria i optimisme que s'havia viscut amb les municipals de l'any anterior. Malgrat l'oposició i rivalitat, Sala va tornar a guanyar. La dicotomia política era ben present a la ciutat: un diputat a Corts anticatalanista i un Consistori amb aspiracions i plantejaments autonomistes.

89 GARRETA, Jordi. «L'actuació política del Primer Catalanisme a Terrassa. Un apèndix del salisme», a: *Terme*, núm. 5. 1990.

90 AMT. Llibre d'Actes, 1 de gener de 1918.

91 MARCET I GISBERT, Xavier. *Terrassa segle XX (1867-1993)*.

Les eleccions a l'Ajuntament del 1917 marcaven un abans i un després. El mateix va succeir, doncs, amb les legislatives del 24 de febrer de 1918 car la maquinària electoral del sempitern diputat ja no podia adormir-se davant la pressió i les alternatives prou sòlides que s'havien presentat.

Així doncs, les coaccions van continuar pels pobles del districte. La seva capacitat i pressió eren la millor garantia pel candidat monàrquic. Pobles com Rellinars, Mura, Olesa de Montserrat o Ullastrell havien d'agrair tota mena d'obres i favors. La convocatòria electoral era el moment adequat de rendir comptes i resoldre temes pendants. Ara, els candidats opositors plantejaven una ferma oposició i els col·laboradors de Sala entenien, més que mai, la seva feina com una dogmàtica creuada al servei de la veritat i de la justícia.

1919: Debat, conflicte i la candidatura de Domènec Palet i Barba

La panoràmica de 1919 ens ofereix, des de bon principi, una situació tensa i complexa arreu del territori. El debat autonomista s'havia accentuat entre el novembre de 1918 i el febrer de l'any següent. La Mancomunitat volia impulsar un Estatut per a Catalunya que donés resposta a les aspiracions autonòmiques del país.

El centralisme de molts diputats del Congrés posava fre a les aspiracions catalanes i dels nostres diputats. L'interès espanyolista i dinàstic palesava un descarat esperit anticatalanista que, una vegada més, era moneda corrent a la capital de l'estat. D'aquesta manera, l'opció governamental anava, sens dubte, per un altre camí. Es tractava de plantejar un discurs autonòmic adreçat als municipis i amb una reforma, estrictament, administrativa.

Sala plantejà una tercera via a partir d'un vot particular⁹² al projecte del govern central i amb una descarada inhibició respecte les aspiracions majoritàries dels diputats catalans. No hi ha dubte que el món que aglutinava el salisme era un instrument de les velles

92 *Congreso de los Diputados. Diario de sesiones*, 6 de febrer de 1919.

TERRASSENCS

Se vos convoca al

Grandiós Mitin Electoral

que tindrà lloc avui dimars, dia 27 del que cursa, a les 9 de la vetlla, en el **Saló de Actes** de la **Fraternitat Republicana**, (**Casa del Poble**), prenent-hi part els eloqüents oradors senyors:

R. Noguer i Comet

Advocat i publicista

Dr. F. Durán i Cañameras

del Cos d' Arxivers de Catalunya

Antoni Montaner

Advocat i regidor de Barcelona

Xavier Gambús

Periodista i regidor de Barcelona

Albert Bastardas

Ex-Diputat Provincial i ex-alcalde de Barcelona

i el nostre digníssim candidat

D. Domingo Palet Barba.

CIUTADANS: Per la República, l' Autonomia de Catalunya i la dignitat del nostre districte, feu acte de presència en aquest MITIN.

EL COMITÉ ELECTORAL

Terrassa, Maig de 1919.

Tip. L. Riera.

27 de maig de 1919

Full volant anunciant un míting electoral a la Casa del Poble, per a les eleccions legislatives del mes següent, a les quals Domènec Palet i Barba n'era candidat.

RCE

oligarquies contra la causa autonomista i la figura del diputat monàrquic es mantenia fidel al servei del Rei i dels interessos de la dreta més conservadora.

El poeta Josep Carner ironitzava de forma crua i directa les accions de Sala publicant diferents poemes⁹³ a *La Veu de Catalunya* amb el pseudònim de Joan de Canyamàs.⁹⁴ No hi havia compassió per una persona que mantenia un discurs espanyolista i ultradretà davant els plantejaments autonòmics i patriòtics de la seva terra.

«El Senyor Sala

*El senyor Sala és una cosa
ben catalana, us jur que si
un català que no fa no sa
un català d'abans d'ahir.*

*Causa mudat, més d'una flaca,
va estarrufat i mig garrell
la ma enguantada a la butxaca
i el gran copalta⁹⁵ de gairell!*

*Ell d'idees, no en té una colla.
Fan pel seu pobre tarannà
la bescambrilla,⁹⁶ la carn d'olla
i un madrileny "besa-la-mà"*

*Cacic de gec i tartaneta⁹⁷
ell va tirant és el darrer
agafa a braç la mainadeta
i cerca dides quan convé*

Ara, però, ningú l'igual!
S'ha fet un nom, si no un partit.⁹⁸
El senyor Sala, el senyor Sala
diu que l'ensenyen per Madrid

Sols per Espanya diu que bleixa⁹⁹
li amaguen l'ou a cada instant,
té un patriotismo que no deixa
i és el sensato catalán

Noies, cenyiu-li una garlanda¹⁰⁰
que D. Alfons no vol raons
té un lleonet a cada banda
i un Non plus Ultra que li branda
penjat darrera els pantalons.»¹⁰¹

Sala no dubtà en posar fre i obstacles al procés autonomista. Una de les seves iniciatives més sonades fou la creació de la Unió Monàrquica Nacional, el febrer de 1919.¹⁰² Estava formada per tot un conjunt de personatges, de vell llinatge i barret de copa, que s'identificaven amb el caciquisme, la defensa de la monarquia i la lluita contra el «separatismo catalán». La majoria eren gats vells de la política, bons coneixedors del territori i dels tripijocs electorals de la comarca de torn i van rebre alguna modalitat de títol nobiliari com a gratitud infinita per la feina feta. El 1926 va haver-hi un autèntic repartiment de títols, honors i distincions.¹⁰³

La Unió Monàrquica Nacional havia nascut per combatre el reformisme de la Lliga i ser un fre en el procés autonòmic i catalanista. La seva existència fou efímera i la Dictadura de Primo de Rivera palesà la ineffectuació i caducitat dels seus propòsits. Alguns s'incor-

93 PUY I JUANICO, Josep. *Sàtires, cuplets i acudits en temps d'eleccions. Política i caciquisme a Terrassa (1917-1923)*.

94 El nom de Joan de Canyamàs correspon a un pagès de remença del Maresme nascut a Canyamars (Dosrius), el qual atemptà contra el rei Ferran II davant el Palau Reial de Barcelona, el 7 de desembre de 1492, sent executat i esquarterat cinc dies després.

95 Capell de copa alta.

96 Joc de cartes.

97 Forma habitual d'identificació del representant terrassenc.

98 Unió Monàrquica Nacional.

99 Respiració cansada.

100 Corona de flors.

101 *La Veu de Catalunya*, 3 de febrer de 1919.

102 PUY I JUANICO, Josep. *Alfons Sala i Argemí. Industrial i polític, 1863-1945*.

103 PUY I JUANICO, Josep. «La Terrassa de la Restauració», a: BENAUL I BERENGUER, Josep Maria, et al.. *Història de Terrassa*.

ELECTOR:

RECORDA'T que temps enrera a un personatge madrileny que vingué a descobrir Catalunya, al contemplar des del cim del Tibidabo la ciutat de Barcelona extenent-se magestuosa de riu a riu, se li escapà la següent exclamació: "*Cómo han dejado crecer tanto esto!*"

RECORDA'T que un dia s'alçà en un Parlament un cabdill per a demanar que fos arrasada Barcelona pel greu delictes d'haver fet demostracions en pró de la llibertat de Catalunya.

RECORDA'T que en un ball que es celebrà al Teatre de Novetats de Barcelona per a commemorar la festivitat d'un gremi, uns intrusos penetraren violentament en el saló, i després de pertorbar la festa atropellant barbarement als que hi prenien part, no respectant la presència de dames i criatures, exigiren, per la força, la seva suspensió. I als que havien pres part en la festa els obligaren, revólver en mà, a cridar *Viva España*.

RECORDA'T que un dia d'aquells, vergonyosos per a tota nació civilitzada, unes noies foren insultades en el seu honor, per ostentar en el seu pit l'ensenya de la terra, i obligades a treure's la cinta, dientles-hi: "*Que se quiten estos trapos estas... menores.*"

RECORDA'T que, en canvi, es montà guarda d'honor al voltant de una *artista* de ínfima categoria que insultà a Catalunya.

RECORDA'T d'aquells dies tràgics, en els quals per les Rambles i carrers de Barcelona, es vessà sang catalana i en els que, dos infelïços, l'obrer Miralpeix i el nen orfeonista Benet, moriren per haver comés el crim de portar llacets de la bandera catalana i pagaren amb la vida aquella ostentació de patriotisme.

RECORDA'T que l'ALFONS SALA és el cabdill de la «Unión Monárquica Nacional», el partit anticatalà successor de la «Lliga Patriótica» qual sol nom remou la teva sang ultratjada.

RECORDA'T de la campanya indigna de l'ALFONS SALA posant-se enfront dels representants de Catalunya quan complien la missió que els fou confiada per l'Assemblea d'Ajuntaments, atacant-la per la espatlla, provocant el rezel i la desconfiança entre els catalans i desertant davant de l'enemic, afirmant que l'Estatut de l'Autonomia no era la voluntat de Catalunya.

RECORDA'T dels dies de vergonya i de vilesa que ens feu passar a tots els electors d'aquest districte fent-nos aparéixer als ulls de tot Catalunya com uns traidors a la seva causa.

REDREÇA'T bravament i enérgica, i vindica el nom de la ciutat i del districte de Terrassa davant de tot Catalunya.

PER DAMUNT de totes les banderes aixeca la bandera catalana, i per damunt de tots els ideals, l'ideal suprem de la nostra terra.*

TOT CATALUNYA té la mirada fita en tu, elector terrassenc, i al teu vot confia la seva llibertat.

VOTA a favor de l'Autonomia en aquest nou plebiscit de la voluntat de Catalunya.

VOTA per la llibertat de Catalunya que tornarà així a ésser rica i plena i mostrarà a Espanya el camí de la seva redempció.

VOTA la candidatura catalana i autonomista representada per En

Domingo Palet i Barba

Juny de 1919

Full volant

de propaganda

de Domènec Palet i Barba,

candidat republicà

a les eleccions legislatives.

RCE

poraren a la Unió Patriòtica i d'altres deixaren la política en actiu.

El debat autonomista a Madrid va concloure expeditivament per part del govern en tancar i dissoldre les Corts el 27 de febrer. La vaga de la Canadenca i la posterior vaga general fou l'oportunitat que aprofità el govern per posar fi a aquell «perillós» debat.

En el terreny reivindicatiu, la nostra ciutat tampoc fou una excepció en el clima de tensió i enfrontament social que es vivia en aquells moments. El treballador Llorenç Fainé moria assassinat el 6 de novembre de 1918 i era la primera víctima de la violència i el pistolerisme d'aquells mesos. El Sindicat Únic, representant de l'anarcosindicalisme, i el Sindicat Obrer Catòlic —a partir de 1920, Sindicat Lliure— protagonitzaren els enfrontaments i crispació d'aquella època.

Entre 1918 i 1923 es produïren a Terrassa una trentena d'atemptats amb el resultat de nou víctimes mortals. Molt de compte en banalitzar aquella situació. El nivell de violència era prou indicatiu. Cal destacar dos atemptats amb gran repercussió a la ciutat: la mort del sindicalista Serafí Sala —gener de 1919— i la de l'empresari i cap de la patronal metal·lúrgica, Joan Abelló —gener de 1921.

La violència i repressió d'aquells anys palesava un trencament prou anunciat respecte una remota i desdibuixada avinentesa entre patrons i obrers. El discurs intransigent d'alguns patrons i encarregats també explica, mai justifica, algunes o moltes de les actuacions embogides i descontrolades dels primers mesos de la Guerra Civil.

En aquell context tingueren lloc les eleccions legislatives de l'1 de juny de 1919. Aquestes posaren a prova la categoria d'un discurs contundent i alternatiu defensat per Soler, Rigol i Palet i Barba davant la suposada eficàcia i enginy dels tradicionals mecanismes de frau, engany i corrupció del sistema electoral. El panorama polític havia experimentat uns canvis prou importants en molts indrets del país. L'oposició política, també a Terrassa, oferia una imparable i progressiva resistència i resposta.

Palet i Barba esdevingué un ferm i seriós contrinquant. L'avorriment i el tedi en el dia d'eleccions formava part del passat. Malgrat tot, hi havia tota mena de

QUADRE 7

Eleccions legislatives. Juny de 1919

Municipis del districte	Sala	Palet i Barba
Castellbisbal	156	146
Matadepera	104	34
Mura	57	52
Olesa de Montserrat	416	344
Rellinars	72	5
Rubí	275	550
Talamanca	56	18
Ullastrell	83	64
Vacarisses	83	26
Viladecavalls	118	24
<i>Subtotal pobles</i>	<i>1.420</i>	<i>1.263</i>
Terrassa	2.157	2.226
Total districte	3.577	3.489

Font: L'Acció, 7 de juny de 1919.

«recursos» per mantenir els resultats de sempre. En aquella convocatòria electoral es va endarrerir el rellotge del campanar de Castellbisbal per aconseguir més participació i esgarrapar alguns vots davant la rivalitat i resistència del candidat opositor.¹⁰⁴ Les maniobres i manipulacions continuaven estant a l'ordre del dia.

Aquella convocatòria també esdevingué la prova de foc per la recent i singular agrupació monàrquica creada per Sala. De fet obtingué els millors resultats arreu del territori (11 actes). En qualsevol cas no podem oblidar que el discurs espanyolista i conservador de la UMN representava un nou capítol d'un caciquisme rò-nec i polièdric que maldava per resituar-se en un marc d'oposició política, crisi econòmica i conflictivitat social.

104 «A Castellbisbal, poble que don Alfons Sala, de Terrassa, havia tingut dominat un grapat d'anys, i en el qual, sota el seu cacicat, hi havien passat coses tan célebres com aquella del juny de 1918 —si no ens falla la memòria— [ha de dir 1919] en què va fer atrassar el rellotge com tot bon prestigitor, i a les sis de la tarda encara s'estava votant... i comprant —millor dit... vicerversa— [...]». L'Estevet, 17 de novembre de 1922.

Als Republicans

Del Districte de Terrassa

Reunit el **Comité de Unió Republicana** d'aquest districte amb l'assistència dels delegats dels pobles, després d'amples deliberacions, va acordar per unanimitat pendrer part en les vinents eleccions de Diputats a Corts, presentant com a candidat per aquest districte el conseqüent Republicà

En Domingo Palet i Barba

Recomanem a tots els que formen a les nostres files en particular i als que simpatitzen amb els nostres ideals en general, que propaguin i que treballin amb entusiasme per al triomf del nostre candidat, quines fermes conviccions en pro de la llibertat individual i regional i del progrés social son prou conegudes.

En aquest moment, el més difícil de la nostra historia, es necessari que tots els que no estan conformes amb l'actual estat de coses apoin la nostra candidatura, que en aquest districte representa la protesta contra el caciquisme local, siguent el nostre triomf la seva mort per sempre, i al mateix temps coloquem el districte a l'altura que per dret li correspon, essent una vergonya que Terrassa sempre Republicana i progressiva, tingui per Diputat al President de la «Unió Monàrquica Nacional» cap dels anti-catalans de Terrassa i el seu districte.

Republicans: En aquestes eleccions, Catalunya, Espanya tota, te la mira posada en nosaltres, per lo qual es necessari que sapiguem collocarnos al nivell que 'ns correspon. Fent triomfar la nostra candidatura, donarem un Diputat mes a la causa de Catalunya i a la de la República social, que mai com ara hem tingut tan a la vora i per a la que devem estar organitzats i previnuts, contribuint-hi amb serenitat i seny.

Terrassa, 6 de Novembre de 1920

El Comité d' Unió Republicana

Tip. L. Riera

6 de novembre de 1920

Full volant

de propaganda

de Domènec Palet i Barba,

candidat republicà

a les eleccions legislatives

del mes següent.

RCE

Sala ho tingué força complicat per guanyar davant l'oposició del candidat republicà. Palet i Barba va vèncer a Terrassa, per 69 vots. Però els vots de la resta de pobles del districte donaren el triomf definitiu al candidat monàrquic per només 88 vots de diferència.

La poesia satírica de l'època es feia ressò de les tupinades i enganys¹⁰⁵ que es duïen a terme en les convocatòries electorals. Alfons Sala era l'objectiu de nombrosos cuplets i acudits. Respecte les eleccions de l'1 de juny de 1919 en tenim un simpàtic exemple,

*«Ja soc diputat
tra-larà, tra-larà
i ara vinc de càl Patat
tra-larà, tra-larà
hem fet l'escrutini
dels vots del districte:
fora quatre ximples
tothom m'és adicte.
Potsé tu te'n fots
tra-larà, tra-larà
prô em fan guardia vint nebots
tra-larà, tra-larà.
Ara a càl Barata¹⁰⁶
han penjat els domassos,
i em tiraven flors
i confetti a cabassos.
El palet ja és cuit
Per vuitanta vuit.
Gràcies, gràcies, poble cult d'Olesa
gràcies, gràcies, tarumbenc¹⁰⁷ lleal,
viva, viva la nostra honradesa
i els vots de Castellbisbal.
Quan sigui a Madrid
tra-larà, tra-larà*

105 PUY I JUANICO, Josep. *Sàtires, cuplets i acudits en temps d'eleccions. Política i caciquisme a Terrassa (1917-1923)*.

106 Carrer de Sant Pere. Seu de la família de Joan Barata i Quintanas (1854-1923). Regidor el 1891 i alcalde, un any després. Diputat provincial (1896-1917). Vinculat al Banc de Terrassa i al discurs conservador de Maura va mantenir una bona entesa política amb Alfons Sala.

107 La Tarumba (Viladecavalls).

*el carré em será petit
tra-larà, tra-larà.
Duré a Sant Isidro
un blandó cada dia
perqué em protegeixi
amb l'autonomia.
Si he comprat un vot
tra-larà, tra-larà,
cadascú hi deu fé el que pot
tra-larà, tra-larà.
El pobre Marcet¹⁰⁸
ja em durà la factura,
pró hem quedat a deure
els calés als de Mura.
Quan tingui carril
tindran les nou mil.
Vinga, vinga ja l'autonomia
vivan, vivan, l'Alas¹⁰⁹ i el Vinyals,¹¹⁰
vinga, vinga, que amb el temps tindria
el vot dels municipals.
Que content estic
tra-larà, tra-larà,
ja soc l'amo i el cacic
tra-larà, tra-larà,
ara fins el Xispa
una auca em llegiria:
diu que soc l'amo
de l'autonomia.
Ai pobre Cambó
tra-larà, tra-larà,
poca solta i carrincló*

108 Joan Marcet i Palet (1867-1927). Figura política i econòmica terrasença. El pare, Bonaventura Marcet, tenia una botiga de grans i inicià el negoci de la banca que ell continuà. Participà en moltes empreses: Societat General d'Electricitat, Vapor Ventalló, Vapor Solà, Banc Comercial de Terrassa... Va presidir i tenir diferents càrrecs a la Mina d'Aigües, Cambra de Comerç, Seguro Tarrasense, Asil Busquets... Quan presidia el Círculo Egarense (1907) ordenà l'expulsió dels catalanistes que van sortir a ballar una sardana. Alcalde del 1897 al 1898. Sempre fidel a Alfons Sala, el 1923 va ser-ne el relleu a les eleccions a Corts però fou derrotat per Palet i Barba.

109 Joan Sala i Dinarès (1879-1955).

110 Àlvar Vinyals i Aguilera (1883-1975).

POBLE DE Ullastrell

Se't convida a qué aquesta tarda a dosquarts de cinc siguis a l'Associació Nacionalista, on tindrà lloc la presentació del que serà el teu més digne diputat

En Domènec Palet i Barba

No deixis doncs d'assirtir-hi, escolta els discursos del candidat nacionalista-republicà i els dels altres oradors, i diumenge vinent quan votis recorda't que ets català i que com a tal no pots donar el teu vot a En Sala, que està continuament apoiant tots aquests governs de Madrid que són els causants del nostre malviure i que ens volen dur a la misèria.

Poble d'Ullastrell: No deixis d'anar al miting d'aquesta tarda a l'Associació Nacionalista.

Ullastrell 12 desembre 1920.

12 de desembre de 1920

Full volant

d'anunci d'un miting
de Domènec Palet i Barba,
candidat republicà
a les eleccions legislatives.

RCE

tra-larà, tra-larà.
 Li he dit embustero
 pels pobles que corro,
 i ara a Talamanca
 ha buidat fins el forro.
 Els he mort dos bens,
 i m'han dat el cens.
 Fora, fora, el batlle de Terrassa,¹¹¹
 fora, fora, que no m'és lacai
 fora, fora, que ja dura massa¹¹²
 i un dia em vindrà un desmai.»

1920: nou intent

La següent convocatòria electoral a les Corts va tenir lloc el desembre de 1920. El context continuava sent prou complicat i, sens dubte, advers pels interessos de Sala. Els resultats de l'anterior convocatòria havien estat prou ajustats i les eleccions municipals del febrer de 1920 havien reforçat el discurs catalanista.

Aquell any, Sala estava immers en el debat a les Corts sobre la problemàtica social a Catalunya. Estem en els moments més accentuats del pistolerisme i de la violència, inacabable i radical, entre patrons i obrers. La seva posició al costat de la patronal i l'ordre, que representava l'autoritat, era prou clara i definida. Donava suport a les seves mesures de força per aturar les

111 Emili Soler i Anglada (1883-1933). Alcalde de 1918 a 1922.

112 L'embranchida del catalanisme es notà arreu del país en detriment de les opcions monàrquiques i espanyolistes. En el diari local *El Dia* llegim: «El nombre de sufragis assolit per la candidatura de la Lliga Regionalista palesa el gran desvetllament d'entusiasme i energies que ha produït l'ofensa al nostre poble que volia representar l'actuació de la Unión Monárquica Nacional i de la Liga Patriótica Española. Però el nostre poble l'ha rebutjada, aquesta ofensa, l'ha castigat amb el desdeny [...] Tots els vells ressorts del caciquisme ignominiós de temps enrera, fa anys foragitats del casal català, per l'empenta ciutadana i la consciència patriòtica del nostre poble, han estat ara ressucitats arreu de Catalunya pels patrocinadors de les candidatures de la Unión Monárquica Nacional i de la Liga Patriótica. Tot ha estat, però, endebades. [...] Avui no podem fer més que glossar i cantar la gran victòria. Després demanarem comptes. Visca Catalunya!», *El Dia*, 2 de juny de 1919.

QUADRE 8

Eleccions legislatives. 19 de desembre de 1920

Municipis del districte	Sala	Palet i Barba
Castellbisbal	180	166
Matadepera	103	54
Mura	53	45
Olesa de Montserrat	433	440
Rellinars	85	8
Rubí	300	479
Talamanca	49	20
Ullastrell	73	108
Vacarisses	92	30
Viladecavalls	110	27
<i>Subtotal pobles</i>	<i>1.478</i>	<i>1.377</i>
Terrassa	2.357	2.434
Total districte	3.835	3.811

Font: *El Dia*, 19 de desembre de 1920 / Junta P. del Cens

reivindicacions obreres i justificant la repressió policial amb tot el joc brut que això representava.

Sala justificà, en diferents intervencions parlamentàries, el locaut de les empreses i feia una dura crítica del sindicalisme. Calia acabar amb el Sindicat Únic i extirpar els delegats perillosos que hi havia dins les fàbriques i reforçar els òrgans policials i repressius per evitar la perillositat de conflictes i subversions.

Sala es mantenia clarament favorable a la institució del Sometent com a mitjà important en la lluita contra els revolucionaris. Tots els objectius havien de canalitzar-se vers una defensa de «l'esperit patriòtic» i dels «bons obrers» que es trobaven sota l'aixopluc paternal dels patrons.¹¹³

«Únicamente he de manifestar ahora, para corroborar cuanto he dicho respecto a la función del Sindicato único, que, no solamente es deber del Gobierno declararlo ilícito por los medios de que se vale y por sus fines, que no puede ser el mejoramiento de la clase obre-

113 PUY I JUANICO, Josep. *Alfons Sala i Argemí. Industrial i polític, 1863-1945*.

EL DIA

Red. i Adm.: S. Antoni 64. Teléf. 6383
Imprenta: Dr. Cahunas. Teléf. 6482

Ay III **TERRASSA** Núm. 785
Dissabte 18 de desembre de 1920

Subscripció Trimestral
Terrassa, 5 ptes. - Fora, 5'50 ptes

ELECTOR:

Es un deure de ciutadania, a l'en-
cançó que de patriotisme, l'emetre el
vot.

Tenen aquestes eleccions una tras-
cendencia immensa per al pervindre
de la llibertat i la prosperitat de Catalu-
nya.

Dos grans problemes que afecten
intensement a Catalunya son els que
deuen tenir-se ben presents al determi-
nar l'elecció del candidat que ha de
votar-se. El problema polític i el pro-
blema social de Catalunya.

PROBLEMA POLITIC. — Al fet viu
de la existència de la nostra personali-
tat col·lectiva, amb totes les caracteris-
tiques d'una nacionalitat, volem que hi
correspongui una llibertat incondicio-
nal, absoluta essencial.

Reclamem per a nosaltres els cata-
lans la sobirania plena, exclusiva i
incondicional, absoluta, per a governar i
regir Catalunya segons la nostra llibre
crema voluntat.

No volem compartir amb ningú es-
panyol, per bona voluntat que pugui te-
nir, el governament del nostre poble.
Catalunya pels catalans; ben aquí el
nostre lema.

El vot del elector nacionalista ha
de representar la seva voluntat ferma
sina d'incorporar a la política la nos-

tra afirmació ideal.

PROBLEMA SOCIAL. — El proble-
ma social, en essència, es un problema
econòmic; els proletaris de tot el món
pugnen per a una més justa distribu-
ció de la riquesa i per a una més justa
participació en el producte del seu tre-
ball.

Nosaltres, que volem per a Catalu-
nya totes les perfeccions, volem, per
tant, una Catalunya socialment justa.

Sols un agermanament patriòtic com
el nacionalisme, que aplega en el seu si
als patrons i als obrers, als intel·lec-
tuals i als ignorants, a tots els catalans
i que per sobre de les lluites de classe
i els egoismes d'estament hi posa l'in-
terés col·lectiu, en el qual es reinte-
gren tots els interessos individuals i de
classe, pot resoldre justament aquest
problema.

Demés, el problema social, enc que
té un fons comú, universal, presenta ca-
racterístiques pròpies ben diferents en

cada poble. Co fa que hagi d'ésser en-
carrit i resolt pels que viuen i conei-
xen aquestes peculiars modalitats i sen-
ten una amorosivela afecció per tots
els interessos afectats.

D'això n'es un trist i ben frapant
exemple l'estat actual del conflicte so-
cial a Catalunya. Els governants, cen-
tralistes no poden ni volen resoldre, a
al menys encarrilar el problema social
a casa nostra, sinó que adhuc veuen
amb complacència, sinó amb complici-
tat, com s'enverina cada dia, esdeve-
nint una lluita sanguant i fratricida que
amenaga acabar amb la riquesa i la
prosperitat del nostre poble.

Es per això que la concessió de l'an-
tonomia, es la única solució possible
dels problemes socials de Catalunya.

Es per això que es impossible sus-
treure el problema social del problema
polític a Catalunya.

Cal, per tant, que siguin resolts con-
juntament els nostres dos grans proble-
mes, el polític i el social, donant satis-
facció a les justes aspiracions autonò-
miques de Catalunya, sense que signifí-
qui això cap animadversió al rest de
Espanya.

VOTA:

al candidat autonomista que represen-
ta, prescindint de matissos secundaris,
la nostra idealitat en el problema poli-

tic i en el problema social de Catalu-
nya al candidat que representa l'aili-
berament de la pàtria a

EN DOMÈNEC PALET I BARBA

CANDIDAT AUTONOMISTA

Les properes eleccions han d'ésser
per a nosaltres una afirmació d'ideal-
tat, d'amor i de fe en Catalunya i a l'en-
cançó una protesta contra totes les tira-

nies, la del cacic i la del poder central.
Amb la papereta electoral hem de
fer justícia al traïdor renegat de Cata-
lunya, al perseguidor de víctimes immo-

cents, al que sols serveix d'instrument
als enemics de la nostra terra, per a
anar contra l'esperit catalanista.

Per Catalunya!

18 de desembre de 1920

Propaganda electoral
de Domènec Palet i Barba,
candidat a les eleccions
legislatives
a la portada de *El Dia*,
diari catalanista publicat
a Terrassa del 1918
a la fi de la Guerra Civil.
BCT

ra, sino la transformación violenta de la sociedad, sino muy especialmente, señores Diputados, porque recauda fondos. Yo no sé de ninguna institución que pueda manejar fondos públicos sin que intervenga el Poder público. Por consiguiente, aunque no fuera más que por ese motivo, nosotros pedimos la intervención del Poder público, para asegurar a los mismos obreros, en su propio bien, que esas cantidades que dan, privándose de ellas para sus necesidades más perentorias, sirvan para el mejoramiento de la clase obrera, para su dignificación y para mejorar los medios de producción, y no para que unos cuantos mentidos representantes de los obreros vayan por esos mundos de Dios gastándose lo que ha costado a los otros muchos esfuerzos obtener. Esa inicua explotación de la clase obrera por unos cuantos vividores no puede continuar: por esto pedimos la intervención fiscalizadora del Poder público en la inversión de los fondos de esos Sindicatos.»¹¹⁴

Sala era l'home fort a Madrid en representació del món patronal i institucional de la ciutat i, en perfecta sintonia amb les autoritats civils i militars de Catalunya. La Unión Monárquica Nacional era el seu coixí polític. La presidència d'aquella coalició dinàstica era la prova més fefaent de la seva fidelitat a la monarquia i a la figura d'Alfons XIII. Els seus serveis foren correspostos amb el càrrec de senador vitalici (1923) i el títol de comte d'Ègara (1926) per part del rei borbó.

La candidatura republicana i autonomista de Palet i Barba tornava a plantar cara en les eleccions del 19 de desembre de 1920. Novament s'enfrontaren els vells mecanismes del caciquisme més ranci amb el desig d'honradesa i rigor d'una candidatura opositora que seguia recollint nous seguidors. Malgrat que Palet i Barba guanyà a les tres grans poblacions del districte: Terrassa, Olesa de Montserrat i Rubí, el resultat continuà sent advers encara que, en aquella convocatòria, fos per una minça diferència de 24 vots.

114 SALA I ARGEMÍ, Alfons. *Intervencions parlamentarias de D. Alfonso Sala Argemí, Conde de Egara, en el Congreso de los Diputados, Senado y Mancomunidad de Cataluña*. Intervenció al Congrés el 13 de enero de 1920.

El Banc de Terrassa: polèmica i crònica d'una mort anunciada

En els debats i foc creuat sobre múltiples acusacions, durant aquella campanya electoral, hi va ser ben present la polèmica sobre el Banc de Terrassa. Aquest provocà la seva guerra particular on tothom volia atribuir-se els mèrits i en refusava els errors. Les crítiques a la seva gestió i els negres presagis de futur ocupaven bona part dels remors i comentaris per part dels representants econòmics i polítics de la ciutat.

Els consellers del Banc no eren pas tots del mateix color i les greus discrepàncies varen sobresortir en els moments difícils de l'entitat. Hi havia dos grans corrents d'interpretació i enfoc. En qualsevol cas, i com ho planteja Adrià Royes,¹¹⁵ dir que el Banc era patrimoni d'una determinada organització política, amb el justificant de diferents serveis i col·laboracions, és quel·com molt difícil de demostrar.

Salistes i catalanistes volien adjudicar-se l'encert sobre la possible bona gestió i esperançador futur de la banca local davant la greu i irreversible crisi que va patir durant el novembre de 1920. Debat polític i debat financer varen coincidir, es varen confondre, i aixecaren molta polseguera. Sala i Palet i Barba es van veure, directament, implicats en la discussió.

El Banc de Terrassa havia nascut el 1881. Els hisendats i els industrials més importants de la ciutat havien participat en la seva fundació. Pràcticament hi eren tots com ho van ser en la creació de la Cambra de Comerç o l'Institut Industrial. Durant els anys de la Primera Guerra Mundial va experimentar una notable expansió i creixement.

S'havien posat en marxa nombroses sucursals i les divises augmentaren, amb escreix, la liquiditat de l'entitat bancària. Amb el final de la guerra arribaren els problemes, cada vegada més grans, car baixaren els ingressos de molts industrials que l'havien projectat al capdamunt.

La posta en marxa d'una sucursal a Barcelona va replantejar i empitjorar moltes coses. Una peculiar direc-

115 ROYES I RIERA, Adrià. *El Banc de Terrassa en el marc de la decadència bancària catalana, 1881-1924*.

1920

Irene Martí i Domingo i Domènec Palet i Barba

MPP

ció bicèfala del Banc disparà i agreujà una inevitable agonia i un fatal desenllaç. Ramon Colomer era l'administrador de l'oficina del carrer de Sant Jaume de Terrassa i Enrique Torrente estava al capdavant de la sucursal de Barcelona. Adrià Royes ho interpreta molt encertadament: «la sucursal de Barcelona i la Casa Central realitzaven operacions diferents amb personal i coneixements diferents i amb direccions diferents».¹¹⁶

La seva història és un joc de despropòsits on es combinen els errors, el desconeixement financer i una agressiva especulació. Es difícil trobar d'altres exemples d'una gestió tan frívola i inconscient com la que es va dur a terme a la sucursal de Barcelona. Entre el març i el novembre de 1920 es precipitaren els esdeveniments.

La crisi de tresoreria era molt important. Es va constituir, no fou senzill, la Companyia de Crèdit Bancari amb l'intent de salvar la institució. Francesc Cambó hi tingué un paper decisiu. En aquells moments, tothom se n'atribuí la brillant idea. Malgrat tot, el 3 d'abril de 1924 es liquidà, definitivament, el Banc de Terrassa.

El Comitè d'Unió Republicana pretenia deixar molt clar el paper de Sala en aquell afer de la crisi i enrenou del Banc,

«A l'objecte de sorprendre la bona fè dels electors incautes i tractant de sumar uns quants vots més a la candidatura del president de la UMN, senyor Sala (que bona falta li fan), s'ha propalat per aquest districte una historia sensacional, explicant amb tots els pels i senyals, com en els romanços que cantan els cegos per les places i carrers, que En Sala ha esdevingut una especie d'Angel de la Guarda, salvant a la ciutat de Terrassa, i a tots els pobles de la comarca, de les gravíssimes conseqüències que hauria reportat la suposada crisi financera que amenaçava a la nostra banca. Ell, En Sala, tot sol!, havia salvat amb la seva intervenció aquella crisi!».

Tot això es fals, absolutament fals! En Sala no podia intervenir en aquesta qüestió per la sencilla raó de que mentre es tramità i resolgué era a Valencia, ignorant tot lo que aquí ocorria. Quant ell tractà d'intervenir-hi era

ja tard. La crisi financera havia sigut resolta amb la creació de la "Companyia de Crèdit Bancari" en la qual en En Sala no hi tingué la més insignificant participació.

I aclarant, ara l'assumpte, que tothom judiqui amb fredor del fet, i vegi quant poc noble es voler explotar per a fins electorals qüestions qu'han d'estar sempre fora de la política, i a les que tots devém prestar sols per patriotisme el possible concurs; que mediti tothom la ridicleusa que fora del districte s'esta fent inflant les gestes del nostre home, pels qui volen convertir-lo en heroi d'opereta; i que's compregui quant correspon a la dignitat del districte, deixar de tenir un padrí, un tutor, que creu que tot lo que tenim i sóm ho devém de la seva influencia, i al favor i a la protecció del element oficial, i dels governs de quina mala gestió ell sempre es compliçe.»¹¹⁷

La Comarca del Vallés fa un plantejament prou diferent i deixa molt clar que l'orientació política del Banc de Terrassa és catalanista en tots els aspectes ja que és el banc de la Mancomunitat. En tot aquell afer no dubta ni un sol moment de l'honradesa i noblesa de Sala. Sobretot en les facilitats per endegar la Companyia de Crèdit Bancari.¹¹⁸

La famosa tupinada de Rellinars

En les eleccions de 1919 es trobaren maniobres il·lícites a Castellbisbal. En les eleccions del desembre de 1920 fou Rellinars el protagonista de l'engany i la manipulació d'urnes fruit del nerviosisme de la gent de Sala en veure que els resultats no eren els esperats.

Els salistes varen haver «d'espavilar-se» ja que els resultats de Terrassa i del districte eren força desfavorables pels seus interessos. La tupinada era la solució més fàcil. Les manipulacions a Rellinars permeteren un triomf molt ajustat de Sala davant Palet i Barba. L'industrial Joan Chevalier i Robert, vinculat amb aque-

¹¹⁷ *Electors del Districte de Terrassa. 20 de novembre de 1920. Opuscle.*

¹¹⁸ «Sobre's el Banc de Terrassa», a: *La Comarca del Vallés*, 19 de novembre de 1920.

EL DIA

Ed. i Adm. S. Antoni 84, Telèf. 6305
Imprenta Dr. Cabanes, Telèf. 6403

Any VI TERRASSA Núm. 1.471

Dimarts 24 d'abril de 1923

Subscripció Trimestral
Terrassa, 6 ptes. - Fora, 7'50 pts.

24 d'abril de 1923

Propaganda electoral
de Domènec Palet i Barba,
candidat a les eleccions
legislatives
a la portada de *El Dia*.
BCT

ELECTORS:

Per Catalunya i la democràcia
Contra la U. M. N. i el caciquisme

VOTEU En

Domènec Palet i Barba

CANDIDAT AUTONOMISTA

el qual representa el suprem ideal alliberador de la Pàtria i el respecte a la sobirania del poble, contra el candidat caciquista, el qual representa la política absorbent i esclavitzadora del centralisme madrileny i la tirania, el despotisme i els procediments de venjança del caciquisme terrassenc.

Per la llibertat de Catalunya

Per la pau de Terrassa

TREBALLEU!

lla localitat, sembla ser l'autor dels «retocs» electorals i del lliurament de l'acta a la junta electoral amb un notable retard. Des de la candidatura salista aquelles crítiques i escarni foren presentats com un recurs, deliberadament, insultant, conspiratiu i difamador a càrrec de l'oposició republicano-catalanista.¹¹⁹

Els fets de Rellinars sobresurten per la seva dimensió, projecció i escàndol populars en l'esperpèntic paisatge del frau i la corrupció electorals d'aquells temps. Cuplets i articles de premsa sovintejaren en els darrers dies de desembre.

«Música de Els Focs Artificials

*Quin dol al Gran Casino¹²⁰
la tarda d'eleccions!
Tot l'escrutini deia
que el Sala anava a fons*

*Mal llamp! quina desfeta
la que hem tingut a Ustrell—;
tots deien: —De gallina
se'ns ha tornat la pell!*

*Al noi del diputat li ve una basca;
El Fonsu diu: —A Olesa m'han trait!
Si a Rellinás no ens surt la tupinada,
Benet jo et reflic que ens hem lluit*

*Ai Deu fes que a Rellinás... ai!
ens donguessin tot el cens!
si algú ens treu d'aquest mal pas... ai!
ens farà un favor immens*

*Els datos que venien
tots eren molt dolents!
—Si a Rellinás anavem!-
Diu el senyor Torrents.¹²¹
Ja surten amb tres autos,
se'n van cap a l'Ubach,
els autos entrevesen
a la font del Llimach*

*I mentrestant aquí els del Gran Casino
resaven pare nostres tremolant,
i deia el senyó Sala ennuegant-se:
—Qui sap si encara me la fregiran!—
No en sap res de Rellinás... ai!
Si tingués seixanta vots!
Fora un cas com un cabás... ai!
Maleits els pagesots*

*De Rellinás arriba
un que és despatriat:
—Alfonso et porto l'acta,
els hem ben enredat!—
Només n'han votat trenta
pro en tens vuitanta cinc-¹²²
El Fonsu me l'abraça:
—Ai, ai, quin goig que tinc!—*

*Va començar llavors la xirinola;
tothom cridava: —Visca Rellinás!
Ens ha salvat ben be la tupinada
pro ara nois no ho fessiu córrer pas!*

*Visca sempre Rellinás... Visca!
Els farem un monument.
Tindreu aigua i tindreu gas... Visca!
perque el Fonsu está content.»*

119 Salvador Utset i Payàs (1880-1971). Home fidel a Sala, fou el seu secretari particular de 1939 a 1945. Respecte als fets de Rellinars, considerava que hi havia un conveni tàcit entre ambdós candidats car Rellinars era un feu salista. Aparentment tot estava parlat i negociat. Una nevada espectacular provocà l'endarreriment en l'entrega de l'acta a la Junta Electoral amb uns resultats que l'oposició no va admetre. Vegeu UTSET, Salvador. «Les trifulgues electorals», a: *Terme*, núm. 5, 1990.

120 Entitat situada al número 72 del carrer de la Font Vella i que reunia als seguidors de Sala i els sectors més dretans de la ciutat. Va néixer el 1920 com a conseqüència d'una escissió del Círcol Egarenc després d'haver reorientat, aquesta entitat, les seves activitats vers els sectors catalanistes de la ciutat.

121 Amadeu Torrents i Astals (1877-1936).

122 L'acta donà 85 vots per Sala i 8 vots per Palet i Barba.

REDACCIÓN Y
ADMINISTRACIÓN
CALLE 15
TELÉFONO 5815

LA ACCIÓN

TARRASA
ABRIL
Viernes 27 de 1923

PERIÓDICO REPUBLICANO

ÓRGANO DE LAS IZQUIERDAS DE TARRASA Y SU DISTRITO

NÚM. 27

EPÓCA II.—AÑO II

SUBSCRIPCIÓN
Punto de Tarrasa, mes, 0'50 ptas.

No se devuelven los originales. — De los artículos son
responsables sus autores.

Número suelto, 10 céntimos

Republicans! Homes d'esquerra i de idees de progrés!

Es aquesta una hora decissiva

El diumenge, dia 29, amb tota decissió, amb ple coratge, amb el convenciment de aquell que defensa la seva obra redentora, **voteu i feu votar** la candidatura de

En Doménec Palet i Barba

Aquesta candidatura no ha d'ésser tan sols un nom per a vosaltres; ha d'ésser un **simbol**.

No ha d'ésser tan sols el nom d'un home immaculat i conseqüent amb les idees de progrés i llibertat, ha d'ésser ademés un **simbol** contra el caciquisme, la reacció i el esclavatge.

Votant a En **Doménec Palet i Barba** votareu contra el vergonyós caciquisme terrassenc; contra la guerra del Marroc i els victimaris dels vostres fills i germans; contra el terrorisme vil i exterminador de un poble i de les més sanes capacitats; contra la infecció clerical; contra la política vella i corrompuda dels homes de la monarquia, malversadors de capitals, ineptes, ganduls i despotes que ja des de tans llargs anys porten amb la seva direcció a la nació espanyola a la ruïna i el descrèdit.

Votant a En **Doménec Palet i Barba** votareu a favor de les reivindicacions proletàries; a favor del restabliment de la justícia i la pau; a favor de la llibertat de consciència i del vostre poble; a favor del sanejament polític i social i de totes aquelles modernes idealitats que assenyalen el camí i obren la porta al camp armònic de la humanitat.

Enfront tindreu la candidatura contrària continuadora de totes les velles i rànquies normes d'esclavatge i despotisme.

¡Ciudadans progresius! La elecció no és pas dubtosa; votant la candidatura de En **Doménec Palet i Barba** cumplireu amb el vostre deure.

27 d'abril de 1923

Propaganda electoral
de Doménec Palet i Barba,
candidat a les eleccions
legislatives
a la portada de *La Acción*.
ACVOC-AHT

1921: Derrota a les eleccions provincials

Després d'haver completat quatre anys com a diputat provincial de Barcelona, Palet i Barba es presentà a la reelecció pel districte de Terrassa-Sabadell, el 12 de juny de 1921.

Fou el més votat dels tres candidats republicans, —per davant d'Amadeu Aragay i d'Ernest Ventós— però això no li va servir per revalidar la plaça de diputat doncs, després dels tres candidats de la Lliga, que foren els més votats, —Ramon Picart, Joan Bosch i Domènec Fatjó—, el quart diputat electe —el de les minories— fou el primer dels tres candidats monàrquics, Àlvar Vinyals.

1923: Eleccions a Corts, a la tercera va la vençuda

Després de les últimes eleccions a Corts de 1920, amb sonora tupinada inclosa, la imatge política de Sala havia perdut molt de crèdit. L'èxit polític del candidat dinàstic es fonamentava en els resultats electorals i el nombre de vots s'havia reduït cada vegada més. Alguns comentaris a la premsa de l'època, semblaven ser un presagi del que hauria de succeir en els propers temps,

*«L'Alfons Sala, derrotat a tot el districte, ha estat reelegit per l'acta de Rellinars. Però és evident que el districte de Terrassa, que havia representat tants d'anys, ara el rebutja. El mateix Sala sap perfectament que aquesta es la darrera vegada que surt diputat per Terrassa i gestiona activament la concessió d'una senaduria vitalícia.»*¹²³

Alfons Sala havia estat escollit membre de la Comissió que havia d'estudiar l'expedient instruït pel general Picasso amb motiu del desastre i massacre d'Annual de juliol de 1921. Aquella derrota va tenir transcendents repercussions polítiques i militars, provocant una estratègia colonial encara més bel·licosa i hostil al nord d'Àfrica.

123 *La Veu de Catalunya*, 22 de desembre de 1920.

QUADRE 9

Eleccions legislatives. 29 d'abril de 1923

Municipis del districte	Marcet	Palet i Barba
Castellbisbal	172	208
Matadepera	113	49
Mura	73	43
Olesa de Montserrat	464	356
Rellinars	79	14
Rubí	428	576
Talamanca	53	33
Ullastrell	75	94
Vacarisses	86	34
Viladecavalls	125	26
<i>Subtotal pobles</i>	<i>1.668</i>	<i>1.433</i>
Terrassa	2.155	2.926
Total districte	3.823	4.359

Palet i Barba fou homenatjat l'octubre de 1921. Alguns dels parlaments, que elogiaven la seva figura i programa inspirat en el progrés i la justícia, feien referència directa i preocupant a la qüestió marroquina.¹²⁴

L'extrema gravetat dels fets succeïts al protectorat espanyol portaven a la desfeta del sistema de la Restauració. S'estava escrivint, des de feia temps, el darrer capítol d'una escenografia caduca i rovellada. Els interessos econòmics, la fam de poder i el clientelisme de polítics i cacics regnaven sense miraments en un estat farcit de mancances, excessos i desequilibris.

Sala aprofità la conjuntura per deixar l'acta de diputat a Corts.¹²⁵ El desembre de 1922 renunciava a l'escó. El 26 de febrer de 1923, el president del Consell de Ministres, li comunicava la concessió, per part d'Alfons XIII, del nomenament de senador vitalici en gratitud a la fidelitat de molts anys i en moltes situacions.

124 «Homenatge a en Palet i Barba», *El Dia*, 25 d'octubre de 1921, p. 4.

125 JOANQUET I EXTREMO, Aureli. *Alfonso Sala Argemí, conde de Egara. Visión de una época, deliberación del nacionalismo catalanista, lucha entre librecambistas y proteccionistas, progreso de la técnica textil.*

**Barcelona,
1 de juliol de 1923**

El tinent d'alcalde
del districte 9è Barcelona,
doctor Josep Cararach
i el recentment elegit
diputat al Congrés
pel districte de Terrassa,
Domènec Palet i Barba,
descobreixen la làpida
del nou carrer Canonge
Almera, a Horta,
—fins aleshores anomenat
carrer de Molins—
en record del doctor
Jaume Almera, religiós
i eminent geòleg.

RCE

Convocades eleccions pel 29 d'abril, el banquer Joan Marcet i Palet fou el representant de la Unió Monàrquica Nacional. Palet i Barba va ser, novament, designat per l'assemblea de l'Associació Nacionalista de Terrassa. I a la tercera va anar la vençuda.

El carisma i el desgast, d'uns i d'altres, varen tenir molt a veure en el desenllaç. En qualsevol cas, els pobles del districte seguien donant la victòria al candidat conservador. Fou la ciutat de Terrassa qui projectà la victòria de Domènec Palet i Barba (771 vots de diferència) i poder aconseguir, d'aquesta manera, uns resultats definitius favorables al districte (536 vots de diferència).

La premsa es féu ressò de l'èxit de Palet i Barba tot lloant el seu ferm sentiment catalanista i republicà i condemnant el que havia representat el caciquisme a la ciutat i comarca. A *El Dia* trobem el següent text:

«L'esplèndit resultat de les eleccions d'ahir, és, en efecte, una adhesió i una sanció del poble de Terrassa. Adhesió refermada i accentuada a la causa de Catalunya i als ideals de democràcia, sanció ben manifesta i contundent contra l'actuació anticatalana d'en Sala i contra el caciquisme d'En Sala i els procediments despòtics, infamants i venjatiu durant trenta anys de predomini per en Sala i per l'oligarquia que encara el segueix i de les quals era En Marcet el candidat representatiu i un dels primers braços executors.

El triomf d'ahir fou el triomf de la fe i de l'entusiasme. De la fe en els alts destins dels ideals de catalanitat i de democràcia i de l'entusiasme en pró de la definitiva victòria d'aquests ideals nobilíssims en la ciutat i el districte de Terrassa.

La ciutat i el districte de Terrassa s'han adherit una vegada més al plebiscit de tota la nostra terra en pró de la patriòtica idealitat alliberadora, s'han sumat a la nova i general afirmació de la personalitat política de Catalunya, han realitzat una manifestació més de la voluntat del nostre poble que reclama imperiosament els atributs del seu govern propi. Amb la gloriosa victòria d'ahir el nostre poble ha respost dignament al gest de despreci i de repte del govern, que davant les eleccions ha fingit ignorar l'existència del plet català i ha volgut donar la batalla contra Catalunya.

El triomf d'ahir ha sigut la confirmació del predomini polític dels nostres ideals en la ciutat i el districte de Terrassa. Havem guanyat, republicans i nacionalistes, repetidament i consecutivament les eleccions de regidors en la ciutat de Terrassa i en les darreres eleccions de diputats a la Mancomunitat obtinguérem el triomf de tots els nostres candidats i sumats els vots dels nacionalistes i dels republicans, acusaven una gran majoria de votants a favor nostre.»¹²⁶

Al diari republicà *La Acción* podem llegir:

«[...] Donem-nos per satisfets, doncs, de la obra acabada, ja que el caciquisme ha estat vençut i nosaltres no volem pas entronitzar-ne un altre. Pregonem les nostres idealitats i fem adeptes; alcem ben alta la nostra bandera de República i Catalunya que els nostres enemics no seran ja una massa amorfa, sinó homes de fe en un ideal, potser equivocat, però respectable.»¹²⁷

Quatre mesos més tard, però, la gravetat de la conflictivitat obrera i agrària, els «perills» del «separatisme» i l'interès per passar pàgina als desastres colonials donaren peu al cop d'estat de Primo de Rivera amb l'avinentesa i vist-i-plau reials.

126 «Una adhesió i una sanció», *El Dia*, 30 d'abril de 1923, p. 4.

127 «Després de la victòria» *La Acción*, 4 de maig de 1923.

ANY V

MARÇ

N.º 21

ABRIL

La prospecció subterrània pel procediment ràbdic

Una referència de la comunicació d'En Palet i Barba a la Institució Catalana d'Història Natural — Les falles de l'enfonsament del Vallès i les de l'enfonsament de la Mediterrània — Altres descobertes geològiques pels procediments ràbdics gràcies a les vibracions de natura ondulatòria

Com oportunament anunciàrem, En Domènec Palet i Barba va presentar en la darrera sessió de la Institució Catalana de Història Natural una comunicació titulada «La prospecció subterrània pel meu procediment ràbdic, en les investigacions geològiques: uns primers resultats.» Aquesta comunicació fou interessant per demés. En donarem una referència concisa.

En Palet i Barba va començar per donar abreujadament una idea de la rabdologia. El fenomen dels saurís —digué.—ja de temps objecte d'estudi per esperits inquietes, fou combatut per l'apriorisme i el dogmatisme científics, però avui preocupa ja a molts homes de ciència, i s'estudia amb bona base i amb esperit tècnic. Les vibracions ràbdiques són de natura ondulatòria (ací en Palet i Barba va enumerar llurs propietats físiques per ell experimentades, de la majoria de les quals no té notícia

Març-abril de 1929

El Butlletí del Grup

Excursionista

de la Fraternitat

Republicana de Terrassa

es feu ressò de les
investigacions científiques

de Domènec Palet

i Barba en el camp

de la rabdologia.

BCT

Rabdologia, la Mina d'Aigües i la consultoria geològica

9

Ones ràbdiques i saurins

«Creo que todos tenemos esta sensibilidad; solo es cuestión de polarizar el magnetismo de la persona, cosa comparable al acero y al hierro, que pueden imantarse. Esta sensibilidad se obtiene con la voluntad y la persistencia; he encontrado un dispositivo que vigoriza y hace más sensible esta fuerza.»¹²⁸

Aproximadament des de 1922 Palet i Barba dedicava força temps a l'activitat de saurí, la gent que cercava aigua o metalls amb una vareta, pèndol, vergella o algun altre simple dispositiu sostingut amb les pròpies mans. Cada saurí, o radioestesista, tenia la seva tècnica i secrets per aconseguir la troballa.

No tothom tenia les condicions innates i la sensibilitat per exercir aquella feina, sovint, críptica i alhora sorprenent. Qui s'hi dedicava, semblava tenir quelcom de misteriós, evident autocontrol i unes capacitats singulars. Algunes explicacions resultaven sorprenents i desconcertants. Palet i Barba es va centrar en aquesta activitat en diferents èpoques de la seva vida.

Diaris i revistes es feien ressò de l'activitat del geòleg terrassenc i de les innovadores tècniques de recerca i prospecció que donava a conèixer arreu. Detectem entre 1927 i 1928 un important nombre de notícies i reportatges al voltant de les emissions rabdològiques de Palet i Barba.¹²⁹ En la majoria d'informacions es descrivia detalladament el mètode i procediments d'aquella ciència.

Hi havia concursos i trobades de saurins on es bescanviaven idees i experiències.¹³⁰ Amb aquella tasca de cercador, Palet i Barba va aconseguir una important reputació, nombroses comandes i també va patir algun entrebanc considerable. Aquesta activitat venia acompanyada del desenvolupament d'una novella disciplina que batejà amb el nom de rabdologia i de la qual en va fer una important difusió.

¹²⁸ *El Diluvio*, 29 de juny de 1927.

¹²⁹ *El Dia*, 15 de juny de 1927; *El Pla de Bages*, 5 de setembre de 1928; *Revista Radio-Lot*, setembre de 1928.

¹³⁰ Barcelona, juny de 1927. *El Dia*, 8 de juny de 1927.

«Mi condición de tarrasense me indicaba el cumplimiento del deber, y para dar realidad a mis afanes hace ya cinco años me aficioné a la busca de aguas subterráneas por medio del “zahori” o varilla adivinatoria.»¹³¹

La rabdologia s'inspirava, segons Palet i Barba, en les ones ràbdiques¹³² unes vibracions electromagnètiques espontànies que emetien totes les substàncies de la naturalesa en funció de les seves característiques i propietats. Segons sembla, els saurins tenien la sensibilitat i les capacitats per detectar-les.

Els enigmes d'aquella disciplina van absorbir-lo, d'allò més. Considerava que aquelles ones podien ser emeses i rebudes a llarga distància i en funció dels materials i llocs que havien de travessar. Les comprovades possibilitats d'aquella suposada ciència en el món de la geologia i en la recerca d'aigua i tota mena de metalls semblaven, en principi, molt grans.

En aquell temps es visqué una notable activitat divulgativa sobre el tema. En destaquem la comunicació de Palet i Barba en la sessió ordinària de la Institució Catalana d'Història Natural amb el títol de «La prospecció subterrània, pel meu procediment ràbdic, en les investigacions geològiques. Els meus primers resultats».¹³³

Val a dir que quan cerquem l'etimologia del mot rabdologia ens trobem amb la definició de «manera de calcular per mitjà de varetes dividides en nou espais on hi ha inscrits els nombres adequats per a fer multiplicacions i divisions».¹³⁴ Les aproximacions al seu significat ens ho vinculen amb el món de les matemàtiques i del càlcul.

L'autor relacionava el significat de rabdologia amb la ciència i la tècnica de les vibracions. A partir d'aquí ens trobem amb el mot grec originari —rhabdos— i a la possible traducció de vareta o vergella, la vareta que

simulava una forquilla que utilitzaven els saurins.¹³⁵ Segons Palet i Barba: cercadors d'aigua i metalls havien actuat de sempre, i amb èxit, amb aquest sistema.

Revistes especialitzades en el camp i en el sector de l'agricultura també s'interessaven per aquell tema, se'n feien ressò i parlaven de Palet i Barba com un dels seus principals precursors,

«Domènec Palet en les poques experiències que ens féu a Montjuïc despertà curiositats i motivà moltes frases admiratives. Sobretot la demostració que donà de la natura ondulatoria de l'origen dels fenòmens ràbdics ferí la imaginació dels presents. Talment com en els altres moviments ondulatoris, la energia ràbdica emesa per Palet fou reflexada i refractada i recollida en els dos casos per altres saurins presents. També té Palet un dispositiu vigoritzador de la sensibilitat ràbdica que utilitzaren amb èxit algunes persones presents a les experiències. Estem segurs i ho esperem amb ànsia que, un cop enllestida la tramitació de la concessió de patent pels seus dispositius, en Palet donarà a conèixer públicament en forma de comunicació o de Memòria a alguna de les Societats científiques de què és membre, el resultat dels seus treballs i les seves conclusions, que no per atrevides havem de suposar incapaces de sostenir una sana i objectiva crítica científica.

Palet ha fet assaigs de transmissió a distància d'ones ràbdiques. Sabem de saurins de Barcelona que han rebut ones emeses des de Terrassa. En escriure aquest article hem de notar, però, que un segon intent fet amb tota publicitat no ha donat els resultats esperats. Creu, però, En Palet haver trobat la causa d'aquest contratemps, en el qual cas esperem que d'aquí a pocs dies l'èxit coroni els seus esforços.»¹³⁶

Rabdomància i radioestèsia

Quan repassem les activitats de Palet i Barba al voltant de les ones i radiacions magnètiques ens trobem amb el suggeriment d'uns mots que també semblen

131 *El Diluvio*, 29 de juny de 1927.

132 PALET I BARBA, Domènec. *Las emisiones o transmisiones de ondas o vibraciones ràbdicas*.

133 *La Publicitat*, 30 de desembre de 1928; *Diari de Sabadell*, 11 de gener de 1929.

134 *Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans*.

135 PALET I BARBA, Domènec. *Op. cit.*

136 *Agricultura. Revista agrícola catalana*, 20 de juliol de 1927.

Investigaciones Subterráneas

Prospección de aguas, minerales y rocas a cualquier profundidad, con dispositivos patentados de propia invención

Técnica científica Método rápido Seriedad absoluta

Determinación concreta, desde la superficie, de yacimientos, su extensión, superposiciones, naturaleza y composición, profundidades y espesores, intensidades o relativa riqueza, etcétera. **Entregamos siempre informe escrito basado en datos comprobables. Referencias numerosas y de calidad, que ofrecemos, garantizan la excelencia hasta hoy no igualada, de nuestros dispositivos y técnica.**

Domingo Palet y Barba

Geólogo-Propector

Auxiliar: **Miguel Palet Marí (Hijo)**

Ingeniero

TARRASA.—Rasa, 29 - Teléfono 2086

1932

Anunci a *El Cultivador Moderno* dels serveis professionals de Domènec Palet i Barba i el seu fill.

BC

definir i apropar-se, qui sap si potser més, al perfil d'aquell peculiar ofici: la radioestèsia i la rabdomància.

Qualsevol d'ambdues disciplines ens serveix per entendre que els estímuls elèctrics i electromagnètics d'un cos emissor poden ser percebuts i, també, utilitzats per una persona amb el suport de diferents estris com poden ser un pèndol o una vareta. Tot girava al voltant d'una singular sensibilitat per trobar objectes i emetre o absorbir radiacions. Palet i Barba anunciava obertament i detallada quan i on feia emissió d'ones ràbdiques així com demanava resposta de qui les havia rebut.¹³⁷

En aquesta disciplina, la rabdomància, hi tindrien cabuda els saurins, capaços de detectar l'existència de fluxos magnètics, objectes ocults, corrents d'aigua, vetes de minerals o llacs subterranis a qualsevol profunditat. Amb el suport d'una vareta, una vergella o un pèndol. El dilema ha estat sempre el mateix: és una facultat de la ciència o un fenomen paranormal.

L'interès per aquell món de les ones i les emissions el va portar a fer les primeres sortides de caire experimental. És quan començà a treballar amb el seu fill Miquel, que l'acompanyarà en els projectes i estudis que

varen realitzar arreu d'Espanya a partir de les nombroses peticions de particulars i organismes públics.

La primera sortida tingué lloc el setembre de 1927 i fou per Aragó, Madrid, Albacete i València. Palet i Barba feia una molt bona valoració d'aquella expedició i de la gran possibilitat de les ones ràbdiques per l'anàlisi a llarga distància dels indrets on hi havia jaciments.

El tema apassionava el nostre protagonista i hem de convenir que despertava curiositat i escepticisme, entre experts i profans, davant les explicacions i argumentacions que s'oferien sobre aquell món,

«Ell i el seu fill, instal·lats en el tren, fins a Barcelona van anar rebent les ones amb tota intensitat en els llocs que no hi havia, naturalment, les pantalles que les obstruïen. Per a donar una mostra de la força de l'emissió, el Sr. Palet ens afirmà que creia podien recollir-se des de París, vista la intensitat amb que es copsaren en aquest viatge.

En diversos dies dels que en va estar absent la seva muller des del seu domicili a Terrassa, emetia ones, que ell rebia amb el pèndol i la vareta i recíprocament ells, amb un dispositiu més petit que abastava sols a la meitat de la fondària de l'altre, n'emetien per a ésser observades a Terrassa.

137 *La Publicitat*, 19 i 20 de juny de 1928.

1923

Dictamen sobre abastecimiento de aguas potables para la Ciudad de Tarrasa.

MGSB

1925

Plànol geològic-hidrogràfic de la zona de captació d'aigües per la ciutat de Tarrasa. Escala 1:10.000.

MGSB

Les emissions duraven de 9 a dos quarts de deu les de Terrassa essent complexes i, després d'uns minuts d'interval, feien ells l'emissió d'ones de naturalesa variable, que anaven canviant.»¹³⁸

El viatge d'aquell setembre fou una veritable experiència. Palet i Barba no es cansava de lloar-ne els resultats. La progressiva incursió en aquell món del magnetisme s'acompanyà d'un reguitzell de testimonis que explicaven les seves experiències.

Diferents testimonis d'arreu de la província feien arribar a la premsa i al mateix Palet i Barba el quan i com havien rebut les ones ja fos per medi de la vareta, la vergella o el pèndol.

La decebedora experiència de la Mina d'Aigües de Terrassa

El 1923 l'Ajuntament de Terrassa encarregà un detallat informe sobre les necessitats i recursos d'aigua potable a la ciutat. La comanda es feia al prestigiós científic mossèn Marià Faura i Sans, doctor en Ciències Naturals, l'arquitecte Melcior Viñals i Domènec Palet i Barba, com a geòleg. Fou una petició amb caràcter d'urgència per mirar d'atendre les necessitats domèstiques, industrials i higièniques de la ciutat ja que per motius de sequera i creixement de la població no hi havia aigua potable suficient.¹³⁹

És un informe exhaustiu que repassa la història de la ciutat respecte els seus recursos hídrics, la seva localització, la seva capacitat així com les seves mancances en relació a les característiques geològiques, el creixement de la població i també l'increment de l'activitat industrial. Les conclusions d'aquest brillant estudi no deixaven massa dubtes sobre la realitat i quines podien ser les alternatives de millora,

«La ciudad de Tarrasa, cuyo número de habitantes de hecho asciende a 32.000, con un aumento progresivo que hace prever que a no tardar muchos años llegue a la cifra de 40.000 habitantes, cuenta actualmente con los servicios de la Mina Pública, el de un Pantano y otros particulares, con un caudal medio de 900 plumas en su totalidad, las que equivalen a 1.800 metros cúbicos al día; siendo insuficientes, dadas las condiciones modernas de la vida, para atender ampliamente a todas las necesidades. Estimando que debería disponer la población de Tarrasa de unos 200 litros de agua potable por habitante y día, y además, el agua necesaria para otros servicios industriales y agrícolas, hemos calculado que en su totalidad, las captaciones deberían alimentar un caudal no inferior a 6.000 plumas, equivalentes a 12.000 metros

¹³⁸ *El Dia*, 10 de setembre de 1927.

¹³⁹ FAURA I SANS, Marià; PALET I BARBA, Domènec; VIÑALS I MUÑOZ, Melcior, *Dictamen sobre abastecimiento de aguas potables para la Ciudad de Tarrasa*.

cúbicos al día. Por lo tanto, las 5.000 plumas que hacen falta para cubrir todas las necesidades de Tarrasa, no siendo posible reunir las, ni siquiera ampliando los minados actuales, aconsejamos se practique un sondeo de exploración del subsuelo hasta los 700 metros de profundidad, para ver si hay posibilidad de aprovechar las aguas subterráneas.»¹⁴⁰

Aquella problemàtica tenia un caràcter crònic i de difícil solució. Hi havia una gran preocupació respecte les greus necessitats que tenia la ciutat. Aquest era un vell i antic problema que explica moltes qüestions i mancances vinculades a l'economia. Terrassa havia tingut de sempre una important manca d'aigua. Això obligà, entre d'altres coses, a la construcció de nombroses torres d'aigua que formen part del seu paisatge urbà. Torres d'aigua, pous particulars, mines... tot foren intents i execucions per aconseguir el preuat líquid.

Palet i Barba exposà les possibilitats de fer un sondeig en els terrenys on es trobava el local de la Mina al carrer Societat.¹⁴¹ Tot allò succeïa al voltant de 1927 i eren els moments de més anomenada i rebombori sobre les facultats i poders del nostre protagonista en trobar aigua amb les màximes garanties possibles i en els llocs més inversemblants.

Una primera proposta de perforació havia d'arribar a una profunditat de 250 metres. Es contractà l'empresa Sociedad Anónima Tréfor amb domicili social a Madrid. Caixa de Terrassa va concedir un crèdit per import de 100.000 pessetes. Tot estava ben planificat. El 23 de novembre de 1927 havia començat el sondeig. Els resultats foren del tot negatius.¹⁴² La Junta del febrer de 1928 ho comunicà amb evident desencís i preocupació. La premsa local i provincial es feia constant ressò de totes les incidències i novetats al voltant del fracàs d'aquella perforació.

Les coses no anaven bé i Palet i Barba s'entossudí en continuar amb noves perforacions a més profunditat i on va caldre trobar noves fonts de finançament.

Tints Soler, l'Auxiliar Tarrasense i l'empresa de José Guardiola foren les indústries que donaren subvencions sense interès. A finals d'abril de 1928 i després de superar els 400 metres de profunditat els resultats seguien sent negatius.¹⁴³

La situació no era pas galdosa per Palet i Barba i els seus col·laboradors. El sentiment de fracàs i d'impossibilitat podia definir molt bé aquella situació: molts diners i una gran mobilització de mitjans però resultats negatius.

Palet i Barba maldava per trobar alguna explicació a tot el que succeïa i acabà per considerar l'argila com a culpable d'aquell fracàs. Aquell producte i la seva composició confonia respecte les expectatives de trobar aigua en aquell indret de la ciutat,

«A darrers de gener, quan la perforació arribava prop de 200 m., en acabar de fer amb el meu fill unes observacions de l'amplitud o radi del camp magnètic-ràb-dic que pels meus dispositius desenrotllava l'aigua de dintre del jaciment que volíem captar, en veure que el radi d'aquestes a 210 era doble del de l'aigua del tub del fons, vaig manifestar a n'En Marian Gali, En Paco Salas i al seu cunyat (tècnic en electro-magnetisme) que ens auxiliaren, que tan enorme desproporció que suposava una energia quàdruple, no podia resultar en la seva major part ni de quantitat d'aigua, ni de pressió i que sospitava que hi concorria algun fenomen radiactiu o físic-químic que ens donaria una sorpresa, tot i creient perxò (per aquelles al·ludides dades) que el resultat fóra satisfactori.

Quan les darreres proves, i ja abans de pressentir quelcom del seu resultat, en veure la persistència de l'argila compacta fins al fons del jaciment de manifestació hídrica contínua, vaig repetir la meua sospita del fenomen per alguna de dites causes o per ambdues, i concretava en què tal vegada era l'hidrogen de l'argila, que posant-se en vibració detectable ens enganyava.»¹⁴⁴

140 *Ibidem*.

141 PASTALLÉ I SUCARRATS, Pere; SOLÉ I SANABRA, Miquel. *Mina Pública d'Aigües de Terrassa: una empresa al servei de la comunitat*.

142 *Ibidem*.

143 *La Publicitat*, 9 de juny de 1928.

144 *El Dia*, 28 de gener de 1928.

Circa 1930

Informes geològics professionals de Domènec Palet i Barba.

MGSB - FONS PALET I BARBA

Solicitado por el Dr. D. José Gómez Rodríguez de Va-
s de Ionac
Por p

D. Palet y Barba

Firma de D. Palet y Barba

Confirma el escrito

TARRASA de

de 19

May

pondiente

contenier

Domingo Palet y Barba
ABOGADO

TARRASA: Avda. de la Libertad, 10. Teléfono 404.
BARCELONA: Calle de S. M. de la Cruz, 10.

INVESTIGACIONES SUBTERRÁNEAS

EXPLORACIÓN DE AGUAS SUBTERRÁNEAS Y AGUAS A QUILÓMETROS DE PROFUNDIDAD CON DISPOSITIVOS INSTRUMENTALES DE VARIAS ESPECIES

Domingo Palet y Barba

Geólogo-Ingeniero

Asesor: Miguel Palet Martí, Ingeniero

Rasa, 29 - Teléfono: 404

TARRASA, 1 de Setembre de 1934.

Nº 84.

DOMINGO PALET Y BARBA

GEÓLOGO INGENIERO

EXPLORACIÓN DE AGUAS SUBTERRÁNEAS Y AGUAS A QUILÓMETROS DE PROFUNDIDAD CON DISPOSITIVOS INSTRUMENTALES DE VARIAS ESPECIES

Asesor: Miguel Palet Martí, Ingeniero

RASA, 29 - Teléfono: 404

TARRASA

Solicitado por el Dr. D. "Termas Oriens" de Santa Coloma de mi procedimiento de prospecciónimiento hídrico de las aguas min nuevo estatuto las zonas de prote liotar y de poder proyectar la s día 9, juntamente con el hijo D. M.

Domingo Palet y Barba
ABOGADO

TARRASA: Avda. de la Libertad, 10. Teléfono 404.
BARCELONA: Calle de S. M. de la Cruz, 10.

Tarrasa

de

Solicitado por En Joan Carrera i fills de Lladó a per a que me informen reserant a algun subterranean del llo tant perforant un pou, en fines de la seva propietat llevant tern de Sant Llorenç Savall, els defores de dita població, pr segut reconeixement el present dia

Des de feia temps la ciutat anava plena de remors i comentaris. Hi havia més escarni que no pas una altra cosa. Semblava com si els èxits polítics dels anys 1920 fossin la cara amable de la moneda. Ara tocava la creu i l'amargor del fracàs davant el seu desconcert i impotència. Paulina Pi de la Serra ho explicava, molts anys després, de manera clara i contundent,

«Vingué un temps —devia ésser caps els anys 29 ó 30— [en realitat fou entre 1927 i 1928] que el Sr. Palet s'enderià amb la radiestèsia [sic]. Inventà un petit aparell del qual he oblidat el nom, destinat a suplir les propietats de la vareta amb la qual els anomenats saurís pretenen trobar aigua. A Terrassa ens mancava, com passa sovint, i s'enderià en la tasca de trobar-ne convençut que n'existia una deu profunda al nostre subsòl. Llavors començà una perforació al mateix pati de la Mina Pública d'Aigües. Però endebades s'excavà endins i endins. D'aigua no en brollà ni una gota. Calgué abandonar les recerques i tot fou befa i bromes per al pobre senyor. Sort que poc temps després vingué el triomf d'Esquerra catalana (1931) i elegit diputat a corts per la circumscripció de Barcelona es distraigué amb la política anant i venint de Madrid en avió per assistir a totes les sessions del congrés on segons deien els seus companys no alçà mai la veu.»¹⁴⁵

Palet i Barba volia donar tota mena d'explicacions malgrat que la situació no albirava cap mena de millora. Els diferents intents foren nuls i sembla ser que entre finals de 1931 i els primers mesos de 1932 es van tornar a fer noves prospeccions, amb intervenció directa de l'Ajuntament, però amb resultats negatius.

La Sociedad Anónima Tréfor, amb seu a Madrid, i el seu representant a Manresa, Federico Niehoff, volgueren reiniciar les prospeccions i establiren els corresponents contactes amb Palet i Barba. En Marià Galí, en nom de la Mina, es manifestà escèptic amb el preu i els possibles resultats.¹⁴⁶

145 PI DE LA SERRA I JOLY, Paulina. *L'ambient cultural a Terrassa, 1877-1977*.

146 ACVOC-AHT. Fons Domènec Palet i Barba.

Consultoria geològica

La gran passió de Palet i Barba fou la geologia: treballs de camp, excursions i viatges, estudis i treballs publicats, pertinença a societats científiques, conferències impartides...

Des de 1927 en endavant constatem una nova faceta, dins d'aquell món, basada en la consulta i assessorament per localitzar aigua o metalls. La seva experiència com a geòleg, alguns possibles secrets, i el renom com a saurí havien ajudat en la seva projecció.

En qüestió de pocs anys fou conegut arreu i hom li demanava consells i pressupostos. Rebia cartes d'empresaris, metges, i propietaris de balnearis. També en rebé d'ajuntaments. L'alcaldia de Rocafort, al Bages, li demanà sobre les possibilitats de fer un estudi sobre les condicions geològiques del terreny i confirmar l'existència d'aigua a gran profunditat.

El Fons Palet i Barba de l'Arxiu Comarcal del Vallès Occidental - Arxiu Històric de Terrassa, així com el Fons Palet i Barba del Museu Geològic del Seminari de Barcelona, guarden interessant documentació sobre les seves activitats com a consultor en tota mena de prospeccions. Es tracta de correspondència i informes entre Palet i Barba i els seus clients. La gent el coneixia i ell també s'atribuïa la qualificació de *«geólogo prospector»*.

Aquesta era la denominació que figurava en moltes cartes i també en les seves targetes professionals de finals dels anys 1940 quan va reprendre les seves activitats científiques i geològiques. En la targeta deixava clar la seva tasca: *«Prospección a profundidad de aguas, minerales y rocas con dispositivos patentados de propia invención»*. Tampoc s'oblidava de presentar dues referències com a garantia: els seus fills. A l'Estat espanyol: Joan Palet i Martí, metge. A Mèxic: Miquel Palet i Martí, enginyer.

Palet i Barba dedicà molt de temps durant els anys 1930 a fer tot tipus d'assessorament arreu de l'Estat espanyol per trobar aigua, en alguns casos metalls, per a tota mena d'entitats, organismes i empreses. La seva meticulositat feia que expliqués, a tot el qui li demanava, els detalls tècnics i econòmics del que hauria de ser una prospecció.

Terrassa, 28 de maig de 1930

Amb la caiguda en desgràcia de Primo de Rivera i la fi del període de repressió dictatorial es va reprenent l'activitat política. A Terrassa el metge Delfi Sanmartín i Montfort —amb vestit clar— pren possessió com a nou president de l'Associació Catalanista, hereva de l'Associació Nacionalista dissolta el 1923 per la Dictadura de Primo de Rivera.

AMT - COL·LECCIÓ BALTASAR RAGON

Palet i Barba s'anunciava a *El Cultivador Moderno*¹⁴⁷ i altres publicacions oferint el seu repertori de serveis sobre investigacions subterrànies. Tot això succeïa en una època durant la qual també era diputat a Corts. Ho va ser durant les tres legislatures de la Segona República. Fou un període d'una gran activitat política i geològica. No era pas senzill compaginar les dues feines i donar resposta a tots els requeriments i compromisos. El seu fill Miquel, enginyer químic, va ser de gran ajut.

El Gran Hotel de Madrid del carrer Arenal era el seu centre d'operacions. Val a dir que com a diputat disposava d'una acreditació que li permetia viatjar de forma gratuïta per tot el territori. L'experiència i coneixement de molts anys i la reputació com a polític podien ajudar, en diferent mesura, en tot aquell trasbals.

Nombroses cartes, des de diferents punts de Catalunya i de l'Estat, li demanen les condicions i despeses dels estudis sobre l'extracció d'aigües.¹⁴⁸

El desencís d'algun estrepitós fracàs anterior —Mina d'Aigües de Terrassa— es va superar pels èxits i reconeixements posteriors. En una de les missives llegim: «Vostè és una sòlida garantia»¹⁴⁹ Cada petició o consulta tenia la seva casuística: «*dispongo de una finca con dos pozos y me gustaria saber la forma de convertirla en finca de regadio y que procedimiento debería usar para conseguir más agua*».¹⁵⁰

La gent li escrivia des de la Pobla de Segur, Calafell o la comunitat de regants de Cardedeu, a Catalunya. Des de Rueda de Jalón, Casetas, o el sanatori de Boltaña a l'Aragó. Des de Vilches, a Andalusia. Des de la Corunya... sempre amb el mateix interès al voltant de trobar el desitjat líquid o augmentar el cabal ja existent a la finca de torn. La major part de cartes i sollicituds es localitzen entre 1932 i 1934.

147 Revista mensual d'agricultura i ramaderia amb tota mena d'informacions i anuncis d'aquest sector. Va néixer el 1911 sota la iniciativa de la família Mir que es cuidava de l'edició. La majoria d'anuncis de Palet i Barba corresponen a 1932.

148 ACVOC-AHT. Fons Domènec Palet i Barba. Lligall I.

149 ACVOC-AHT. 20 de setembre de 1934, Masquefa.

150 ACVOC-AHT. 14 d'octubre de 1932. Carta de Severino Martínez (Pontevedra)

De Salgado y Cia. SA (Unión Comercial Aceitera-UCA), Cosecheros fabricantes de Aceite de Oliva y Jabones, en llegim el següent:

«Sr. Don Domingo Palet

Oportunamente recibimos su carta fecha 20 de actual, referente a los trabajos necesarios para ver de encontrar aguas en nuestros almacenes sitos en la misma estación de Vilches (línea de Madrid a Sevilla).

Tenemos allí dos pozos que nos dan unos 20 o 25 metros cúbicos diarios de agua, pero necesitaríamos para la implantación de una nueva industria llegar a conseguir 100 metros cúbicos diarios.

Independientemente de todo esto estudiaríamos también la posibilidad de dotar de aguas al pueblo de Vilches si en aquellos alrededores hubiera facilidad como creemos de encontrar otros 100 o 200 metros cúbicos diarios.

Así pues, aceptamos desde luego su amable oferta poniéndonos a su disposición para el día o días que considere preciso estar en Vilches, avisándonos con anticipación necesaria por si pudiéramos acompañarle alguno de nosotros, aunque esto no haría falta puesto que tenemos allí a nuestro Apoderado Don Eusebio Laguna, que le atenderá lo mejor posible durante su estancia, facilitándole el oportuno hospedaje en la fonda que hay en Vilches o en su propia casa.»¹⁵¹

De Catalunya trobem textos com aquest,

«...li agraeixo moltíssim l'interès que vostè s'ha pres per els meus assumptes referents a aygues, i li agrairé tingui l'amabilitat d'indicarme si no es molestar-lo cuant vindrà aquí, i en aquest cas donar-me hora a Barcelona o a Tarrasa per poder entrevistar-nos y parlar de l'assumpte-recurs contra la resolució de l'Alcalde suspenent els treballs que estava efectuant en el terme de Canovellas.»¹⁵²

151 ACVOC-AHT. 28 de juliol de 1934.

152 ACVOC-AHT. Lluís Serra y Guardia. Granollers, 4 de setembre de 1931.

Subscripció mensual, 950 ptes. Número solt, 915 ptes.

Periòdic d'Esquerra Republicana

Redacció i Administració: Creueta, 9 - Telletós, 201
No es respon d'originals. Una còpia es farà corresponent dels originals.

Època II - Any X

Dimecres 8 d'Abril de 1931

Número 437

Primer d'ha de saber a l'edició
d'originals de la premsa de
la República del Poble, sobre
l'administració, per exemple, als
tribunals, i sobre els que
de les condicions. Les seues
condicions i originals a l'edició
són iguals.

Bloc Republicà Catalanista

CANDIDATURA PER A REGIDORS

Districte I

Josep Camí i Esteve

VIATJANT

Francesc Devant i Prats

INDUSTRIAL

Avel·lí Estrenjer i Macià

ADVOCAT

Jaume Figueres i Salelles

OBRE

Albert Oliart i Llach

COMPTABLE

Districte II

Pere Trenchs i Bassas

OBRE

Francesc Casas i Boada

OBRE

Josep Girona i Boada

COMPTABLE

Josep Mallafré i Segarra

INDUSTRIAL

Districte III

Samuel Morera i Ribas

OBRE

Miquel Parera i Rifé

AGRICULTOR

Josep Petchamé i Tusell

OBRE

Frederic Segué i Autonell

INDUSTRIAL

Districte IV

Domenec Armengol i Ballbé

COMERCIANT

Ferran Fàbregas i Esteve

AGRICULTOR

Francesc Llongueres i Mach

COMPTABLE

Enric Torres i Plà

AGRICULTOR

Pere Tusell i Rovira

INDUSTRIAL

Districte V

Ramon Camps i Celma

OBRE

Joan Genescà i Archs

COMERCIANT

Jaume Ribera i Molins

INDUSTRIAL

Per Terrassa

Per Catalunya

Per la República

Voteu aquesta Candidatura

8 d'abril de 1931

Portada de L'Acció,
amb la candidatura
municipal del Bloc
Republicà Catalanista
liderat per Fraternitat
Republicana de Terrassa,
—adherida
a la nounada ERC—
a les eleccions
que comportaren
la proclamació
de la República.
ACVOC-AHT

1931-1939.

Diputat a les Corts republicanes

L'arribada de la República

A Terrassa, la candidatura republicana coneguda amb el nom de Bloc Republicà Catalanista triomfà en les eleccions municipals del 12 d'abril de 1931. La proclamació de la Segona República tingué lloc, amb una gran eufòria, un parell de dies més tard. L'advocat Avel·lí Estrenjer fou el primer alcalde republicà de la ciutat i Samuel Morera i Ramon Camps esdevingueren els tinents d'alcalde.

Aquella coalició republicana, malgrat una aparent i ferma cohesió, havia tingut les seves importants diferències per poder caminar plegats cap al triomf electoral d'abril. Els grups que la formaven eren els següents:¹⁵³

1) Fraternitat Republicana, l'agrupació hegemònica del republicanisme terrassenc, arrelada a la Casa del Poble i que comptava amb la figura carismàtica de Samuel Morera al capdavant. El mateix Morera i Josep Petchamé acabaven de participar —del 17 al 19 de març, tres setmanes abans— a la Conferència d'Esquerrers Catalanes, celebrada a Barcelona, en què es fundà Esquerra Republicana de Catalunya, de la qual Fraternitat Republicana en fou una entitat adherida des del primer moment. Palet i Barba, en formava part des dels orígens. No hi ha dubte que en aquell moment era el màxim referent històric, prudent i cívic de l'entitat.

2) El Centre Republicà Obrer que s'havia allunyat de la Casa del Poble car tenia uns plantejaments molt més radicals. Ramon Camps i Celma, vinculat al Sindicat de l'Art Fabril, era el seu màxim representant.

3) El Centre Catalanista Republicà¹⁵⁴ era la tercera formació d'aquella coalició republicana. Era una escissió de l'Associació Catalanista, nova denominació de l'antiga Associació Nacionalista nascuda el 1917 i dissolta el 1923 per la Dictadura del general Primo de Rivera.

¹⁵³ MARCET I GISBERT, Xavier. «La Segona República», a: BENAUL I BERENGUER, Josep Maria, et al.. *Història de Terrassa*.

¹⁵⁴ COMES I EZEQUIEL, Rafel. «El Centre Catalanista Republicà de Terrassa», a: *Terme*, núm. 26, 2011.

L'ACCIÓ

*Ciutadà: si les deures
de fer que triomfi la
candidatura de les Es-
querres Republicanes
de Catalunya, serà
els seus dimes seran
els que interpretaran
els desitjos del poble.*

Subscripció mensual, 0,50 ptes. Número unit, 0,15 ptes.

Periòdic d'Esquerra Republicana

Redacció i Administració: CREMAY, 9 - Telèfon, 318
No es tornen els originals. Dels articles en són responsables llurs autors

Època II - Any X

Dissabte 27 de juny de 1931

Número 451

Les Esquerres Republicanes de Catalunya als electors de Barcelona-Circumscripció

CIUTADANS:

En aquesta hora solennement històrica en què el poble entra en l'exercici de la seva sobirania i va a dictar-se un codi fonamental, base de les futures lleis i nervi de les noves institucions, l'Esquerra Republicana, la Unió Socialista de Catalunya i elements catalanistes republicans de la vella i de la nova promoció, han trobat punts de coincidència per a fer un front únic electoral que si no acobla totes les forces aïnes, no és perquè no hagin estat invitades a sumar-se a la nostra croada generosa.

Catalunya té una missió precisa a complir, i aquesta missió l'han de realitzar en nom del poble, les Esquerres republicanes. Hi ha qui parla en defensa de la tradició patral, de la família i de les institucions socials bàsiques, com si aquestes estiguessin en perill i haguessin de recollir la seva existència perenne en les romanesques feudals que s'obstinan en obstinar el pas de la civilització. Res del que té arrel en la vida popular pot morir, ni ha de morir. El que morirà i ja es troba en període de liquidació és la màquina feixuga de privilegis, d'oligarques i de castes que han oprimat el nostre poble i han impedit el desenvolupament normal d'un país cridat als més alts destins del progrés i a realitzar la tasca formativa de grans promocions humanes.

Per això ara, el triomf de les Esquerres és el triomf de Catalunya. Unicament les Esquerres poden fer triomfar l'Estatut de Catalunya, puix que són l'única força que pot donar-li aval davant l'Espanya lluny i regenerada. Ellas són la garantia de què Catalunya mereix la seva llibertat col·lectiva, perquè amb ella podrà posar-se a l'avantguarda dels pobles ibèrics, cooperar amb ells per a resoldre el cabdal problema de la terra i establir amb ells la democràcia creadora, perseverant i pacífica que transforma el caos social present en l'ordre del treball i en l'eficàcia del gest racional al servei de les grans causes humanes.

Els homes de les Esquerres, forjats en l'oposició i en la lluita per la llibertat, són la suprema esperança de Catalunya en aquestes hores decisives per a la seva vida. Votar-los a ells és votar l'Estatut, la sobirania del poder civil, l'estructuració fonamentalment democràtica de la justícia i l'administració públiques, la possibilitat d'arribar sense tràsbalaments a un pla social més humà i més perfecte, la garantia de veure la nostra pàtria al lloc d'honor que li correspon entre els pobles lliures de la terra.

CIUTADANS: Mai com ara el vostre vot havia estat decisiu, ni havia tingut una tan alta transcendència. Vostaltres teniu la pènsula i parla amb vosaltres i per vosaltres la Catalunya dels nostres amors i dels nostres somnis. Votem primer amb ella en aquest instant en què comencem a viure la Llibertat que amb tant de sacrifici hem conquerit per ella i per vosaltres. Votem aquesta candidatura íntegra:

Amadeu Aragay
Josep Bordas de la Cuesta
Lluís Companys i Jover
Josep Grau i Jasans
Joan Selvas i Carner
D. Palet i Barba

Joan Ventosa i Roig
Manuel Serra i Moret
Josep Xirau
Amadeu Hurtado i Miró
Carles Pi i Sunyer
Josep Sunyol i Garriga

27 de juny de 1931

Portada de L'Acció,
amb la candidatura
liderada per ERC i la Unió
Socialista de Catalunya
a les primeres
eleccions legislatives
de la República, en les
quals Domènec Palet
i Barba fou elegit diputat.
BCT

Les discrepàncies en el si de l'Associació Catalanista giraren, sobretot, al voltant de participar o no del discurs republicà. L'Associació representava el catalanisme conservador i va patir una seriosa derrota en les municipals d'abril. Un grup dels seus integrants fundaren el Centre Catalanista Republicà i formaren part d'Acció Catalana. Albert Oliart, Josep Girona, Frederic Segué i Avel·lí Estrenjer eren alguns dels seus membres més destacats.

Avel·lí Estrenjer fou designat alcalde en nom del Bloc Republicà Catalanista. Ho fou fins el 1932 quan va ser substituït per Ramon Camps, el qual durà ben poc en el càrrec degut a que la seva desencertada actitud davant els fets de febrer de 1932, amb l'assalt llibertari a l'Ajuntament, li va passar una bona factura. El tercer alcalde de la República fou Samuel Morera amb el suport i legitimitat que li donaren els resultats existosos d'Esquerra Republicana a les eleccions al Parlament de Catalunya del 20 de novembre de 1932.

En les municipals de 1931, la coalició republicana del Bloc va aconseguir 21 regidors, l'opció monàrquica 9 i només fou escollit un regidor per part de l'Associació Catalanista. El Bloc, amb els corresponents canvis d'alcalde, va governar a Terrassa fins el 1934.¹⁵⁵

De manera continuada i progressiva s'imposà, per damunt de tot, el discurs d'Esquerra Republicana de Catalunya a través de la Fraternitat Republicana. Esquerra era el paradigma del progrés i de l'avinentesa entre política i classes populars.

Samuel Morera, fou el gran personatge de la política progressista i d'esquerres d'aquells anys. Oferia un discurs contundent i inflexible. Representava la projecció i solidesa del partit, l'autoritat i l'ordre a la ciutat. Era, en certa manera, el jacobinisme traslladat a l'alcaldia.

Això en significà la cara i la creu del personatge. Homes com en Valentí Puigdomènech, Josep Petchamé, Miquel Palet i Martí, Isidre Almirall o Jaume Figueres palesaren, en els primers temps, el seu suport i complicitat amb el màxim representant del republicanisme local. Però el fort personalisme de Morera i la seva ferma en nombroses decisions foren causa d'enfrontaments amb diferents sectors de la vida política i social

155 MARCET I GISBERT, Xavier. *Op.cit.*

de la ciutat. Es caracteritzà per un ferm anticlericalisme i això l'enfrontà amb els carlins i la gent de dretes. Fou molt intransigent i repressor amb l'obrerisme llibertari. El seu tarannà convidava a la crispació.

La tibantor i enfrontament de la gent d'Esquerra Republicana i de l'alcalde Samuel Morera, en particular, amb la CNT i la FAI fou molt important durant els primers mesos de la República i augmentà amb el temps. Encara fou més accentuat, sens dubte, en els primers mesos de la Guerra Civil la qual cosa provocà la dimissió de l'alcalde Morera el 24 d'agost de 1936.¹⁵⁶

Amb el títol «S'ha acabat» trobem aquesta interessant editorial de *L'Acció* en el marc d'un continuat i ferotge enfrontament i dins d'un ampli debat sobre els objectius, possibilitats i conseqüències de les vagues,

«Som polítics, tenim fe amb la República. És un crim de lesa pàtria, l'actitud inqualificable, terriblement pertorbadora, dels anarcosindicalistes de la CNT. Les seves contínues protestes de tolerància, d'apoi a la República són un sarcasme i un cinisme, ja que des de llur proclamació han vingut hostilitzant-la freqüentment sense preocupar-se dels perjudicis [...] la conducta dels anarco-sindicalistes és de fet abominable, mereix la repulsa seria dels homes que en la sindicació hi veiem una necessitat per enfrontar-nos al capital.

*Els dirigents de la CNT són cecs: no saben on van ni on toquen, ni com deuen desenvolupar-se. El seu fanatisme sectari els porta a cometre les més atrocitats i avui plantegen les vagues amb caràcter indefinit. S'ha acabat doncs, l'imperi de la coacció pel terror, i aquesta gran vergonya no es repetirà més. Els passats desordres tenen una significació vertaderament antirepublicana, doncs han estat promoguts en els precisos moments en que el govern de la República ha ficat a la presó als suposats responsables de la vergonyosa administració territorial. Si la República caigués, a darre-
ra seu no hi vindrien els soviets sinó el feixisme i la dictadura militar. I els republicans no volem ni una cosa ni una altra.»¹⁵⁷*

156 MARCET I GISBERT, Xavier. *Op.cit.* Vegeu: AJUNTAMENT DE TERRASSA. *Samuel Morera*.

157 *L'Acció*, 11 de setembre de 1931.

Terrassa, 6 de juliol de 1931

El president Francesc Macià —de visita a la ciutat per la Festa Major— es dirigeix a la multitud des del balcó de l'Ajuntament, acompanyat pel tinent d'alcalde Samuel Morera i Domènec Palet i Barba.

JOSEP MARIA SAGARRA / ANC-FONS JOSEP MARIA SAGARRA I PLANA

QUADRE 10

Procés d'incorporació de Domènec Palet i Barba com a diputat. Legislatura 1931-1933

Esdeveniment	Data	Diari de Sessions
Presentació credencial diputat. Núm. 250	15 juliol 1931	2
Proclamació diputat	20 juliol 1931	4
Promesa del càrrec	28 juliol 1931	10
Proposta incompatibilitat President Escola del Treball de Terrassa	2 maig 1933	330
Aprovació incompatibilitat	30 juny 1933	363

Primera legislatura: a Madrid hi falta gent

Samuel Morera era l'home fort del republicanisme local i Palet i Barba iniciava la seva llarga etapa de diputat a Madrid sense perdre el contacte però amb la vida i els problemes de la ciutat. La representació d'Esquerra Republicana estava ben coberta, aparentment cohesionada i amb una combinació caracteritzada per l'ordre i la tradició.

Amb els resultats de les primeres eleccions legislatives de la República, Palet i Barba endegava la seva tercera etapa com a representant polític. Després d'una primera etapa en l'àmbit municipal (1899-1909) i d'una segona com a diputat provincial de Barcelona pel districte de Terrassa-Sabadell (1917-1921) i diputat a Corts (1923) en aquesta tercera etapa seria escollit diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya per la circumscripció de Barcelona en les tres legislatures republicanes, el 1931, el 1933 i el 1936. Fou un dels set diputats catalans que estigueren presents en les tres legislatures.

En la primera legislatura, iniciada el 1931, Palet i Barba va pertànyer a la Minoria Catalana, formada per ERC, USC, PCR, PDRF i republicans independents. En la segona legislatura, a partir de 1933 formà part de la Minoria d'Esquerra Catalana. I el 1936, a l'inici de la tercera legislatura i degut als acords amb el Partido Nacionalista Vasco fou membre de la minoria basca i actuà com a cedit per part d'Esquerra amb la intenció de facilitar la constitució d'un grup parlamentari basc al Congrés. Més endavant s'incorporà a la Minoria d'Esquerra Catalana.

A les Corts de Madrid hi va projectar el seu sentit de l'honestetat, del seny i la correcció més exquisida. El seu rigor i serietat com a parlamentari es palesà en el respecte del reglament, la discreció i les bones maneres. Fou un diputat d'estricta regularitat en l'assistència a les sessions i debats parlamentaris. Esmerçà una gran dedicació i formà part de diferents vocalies i comissions durant les tres legislatures. La participació com orador fou prudent i mesurada.¹⁵⁸ En qualsevol cas sempre molt documentada.

Palet i Barba votà a favor de la Constitució, la Reforma Agrària, l'Estatut de Catalunya i la Llei de Congregacions. De Palet i Barba s'ha escrit i parlat molt sovint de la quasi bé nul·la participació en els debats i de la gran brevetat dels seus discursos. La biografia de Palet i Barba es nodreix, sovint, d'alguns plantejaments esbiaixats que porten a alguna confusió. La consulta, però, del *Diario de Sesiones* ens ofereix una altra realitat.¹⁵⁹ Participà en debats prou interessants i amb intervencions força destacades en les dues primeres legislatures com és el cas dels debats de la Llei de secularització dels cementiris¹⁶⁰ i de la Llei del Divorci,¹⁶¹

158 Per tot aquest tema consulteu: GONZÁLEZ I VILALTA, Arnau. *Els diputats catalans a les Corts Constituents republicanes (1931-1933): nacionalisme, possibilisme i reformisme social*; GONZÁLEZ I VILALTA, Arnau. *Els diputats catalans a les Corts republicanes (1933-1939)*.

159 *Congreso de los Diputados. Diario de Sesiones*, Núm. 32. Serie històrica. Legislaturas: 1931-1933; 1933-1935; 1936.

160 *Diario de Sesiones*, núm. 98, 13 de gener de 1932, p. 3.148-3.173.

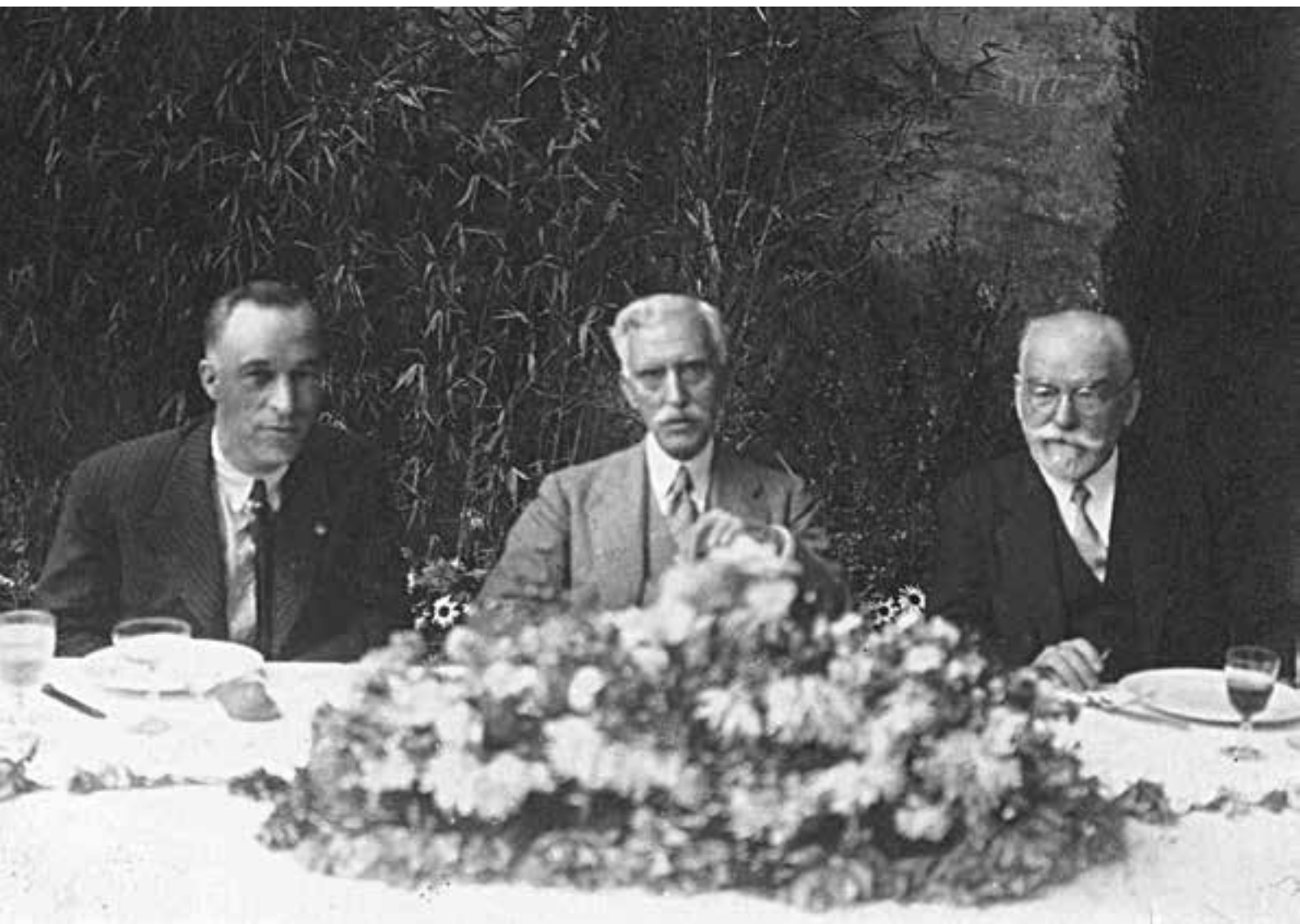
161 *Diario de Sesiones*, núm. 115 i 118, 12 i 18 de febrer de 1932.

Terrassa, 6 de juliol de 1931

Francesc Macià entre el tinent d'alcalde Samuel Morera i Domènec Palet i Barba.

durant el banquet ofert en honor del president de la Generalitat de visita a la ciutat per la Festa Major.

AMT

QUADRE 11

Vocalies i comissions parlamentàries de Domènec Palet i Barba. Legislatura 1931-1933

Càrrec	Data	Diari de Sessions
Vocal del Tribunal de Responsabilitats	7 juliol 1932	196
Vocal de la Diputació Permanent de les Corts	5 juliol 1933	365
Vocal del Tribunal de Responsabilitats pel procés de Jaca	25 juliol 1933	376
Comissió de Marina (substituït per Antoni Xirau)	31 juliol 1931	13
Comissió d'Actes	29 juny 1933	362
Comissió d'Indústria i comerç	29 juny 1933	362
Comissió d'Obres Públiques	29 juny 1933	362
Suplicatoris contra diferents diputats	7 desembre 1932	271

a la primera legislatura, o de la Llei de Radiodifusió,¹⁶² a la segona legislatura. En la tercera tingué un paper més testimonial.

Amb el cor sempre a Terrassa

L'1 de novembre de 1931 visità la ciutat el ministre d'Instrucció Pública, Marcel·lí Domingo fent un seguiment dels espais i institucions educatives de la ciutat. Prèviament Palet i Barba demanà una informació exhaustiva¹⁶³ (escoles, nivells d'ensenyament, professorat, horaris...) de la situació educativa de la ciutat.

Palet i Barba va fer d'amfitrió del ministre i malgrat la bona impressió no s'amagaren les mancances que presentava la ciutat en matèria educativa com la necessitat d'un institut de segon ensenyament. També havia arribat de trencar el contracte amb les Escoles Pies ja que no tenia massa sentit subvencionar una entitat que no era de caràcter públic.

Aquest dèficit humà i econòmic de la ciutat en matèria educativa també s'estenia a la cultura,

«El nostre poble, retret i esmorteït durant quasi una dècada, per la pressió formidable i bàrbara de la for-

162 *Diario de Sesiones*, núm. 92, 1 de juny de 1934, p. 3.381-3.385; núm. 96, 8 de juny de 1934, p. 3.538-3.549.

163 ACVOC-AHT. Fons Domènec Palet i Barba. Lligall II.

ça, vol guanyar el temps perdut, i ara recobrats els seus drets, sembla desvetllar-se enèrgicament, la vista fita a noves realitzacions i perfeccionaments.

Seria doncs de dordre que els cridats a dirigir i enforçar dins la nostra modesta esfera, aquests legítims neguits, ens féssim el sord desatenent peticions que ens arriben de diverses procedències i per tant, ens ha semblat oportú atendre a l'organització de dos cursets de cultura general destinats a tots els ciutadans i que inaugurarem amb una gran il·lusió i una ferma esperança de poder procedir a continuació a un establiment definitiu d'aquesta obra.»¹⁶⁴

Èxit en la concessió de Ràdio Terrassa

El 27 de novembre de 1928 començava les seves activitats Ràdio Club Terrassa. Hi havia molta afició, a la ciutat, pel món de les ones i el gener de 1930 s'aconseguia una llicència d'emissora a nivell d'afeccionats. (EAR 156).¹⁶⁵

Hi havia una ferma voluntat per donar un pas endavant i fer possible una emissora amb total llibertat d'horaris, abast i programació. Es tractava d'aconse-

164 ACVOC-AHT. Fons Palet. Lligall II. Informe de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament de Terrassa.

165 PLANS I CAMPDERRÓS, Lourdes. *La vida cultural i recreativa a la Terrassa d'ahir, 1875-1931*.

Terrassa, 1 de novembre de 1931

Mítin al Teatre Recreo durant una visita del ministre d'Instrucció Pública, Marcel·lí Domingo.

D'esquerra a dreta: x, Miquel Palet i Martí, x, x, x, Oriol Anguera de Sojo, Marcel·lí Domingo, Domènec Palet i Barba, Avel·lí Estrenjer, Ventura Gassol, Samuel Morera, x i x.

JOSEP MARIA SAGARRA / ANC-FONS JOSEP MARIA SAGARRA I PLANA

guir una llicència per una emissora comercial i que res-
pengués a la voluntat i desig de la ciutat. Jacint Fi-
gueras estava al capdavant d'aquell ambició projecte.
Fou molt perseverant malgrat la negativa de la Direc-
ció General de Telecomunicació del Govern espanyol a
concedir la llicència.

No es va pas rendir tot i que algú estava posant pals
a les rodes perquè aquell somni no fos possible. Unió
Radio de Madrid volia tenir el monopoli de la radiodi-
fusió espanyola i plantejava tota mena d'impediments
per assolir la concessió d'aquella i de qualsevol altra
emissora. Palet i Barba com a diputat pel districte de
Terrassa va donar un important cop de mà i les seves
gestions varen ser decisives per tenir llum verda per a
la nova emissora.

Els requisits per obtenir la llicència eren de caire
tècnic. Feia falta trobar un enginyer de telecomunica-
cions que revisés i signés el projecte. Aquell perfil pro-
fessional no era massa freqüent en aquella època. El
madrileny José Ruiz de Gopegui acceptà l'encàrrec i
presentà la documentació l'abril de 1932.

El 25 de juliol de 1932 s'aconseguia la preuada lli-
cència per emetre com a EAJ 25 Ràdio Terrassa. Els
següents mesos es dedicaren a la construcció de
l'emissora i al corresponent període de proves. Esta-
va situada en el número 62 del carrer de la Font Ve-
lla cantonada amb Puignovell. La inauguració provisi-
onal va tenir lloc el Nadal de 1932.¹⁶⁶ El suport de Palet
i Barba havia estat fonamental.

Tercera visita de Francesc Macià

El diumenge 2 d'abril de 1933 va tenir lloc la inau-
guració oficial de Ràdio Terrassa. En Francesc Macià, pre-
sident de la Generalitat, fou l'encarregat de posar en
marxa l'emissora i fer una primera salutació a través de
les ones. Fou una jornada festiva i una diada especta-
cular car el carisma de Macià es podia veure en aquest
tipus d'actes envoltat sempre d'una gran multitud de
fervents seguidors.¹⁶⁷

¹⁶⁶ *Ibidem*.

¹⁶⁷ *El Dia*, 3 d'abril de 1933.

En pocs dies havia visitat Terrassa dues vegades. El
30 de març havia assistit a l'enterrament del jove ter-
rassenc Manuel Manonelles que l'havia acompanyat a
l'exili francès i participat al Complot de Prats de Molló.
Quatre dies després hi tornava amb un programa prou
dens i atapeït. La primera vegada havia estat el dilluns
6 de juliol de 1931, era la Festa Major de la ciutat.

Visità l'Escola Industrial i Palet i Barba feu un parla-
ment on repassà la història de l'Escola. Després inau-
gurà el grup escolar Genescà situat al carrer Salvador
Seguí (c/Sal·lari). Una estona més tard arribà el torn
de la inauguració de Ràdio Terrassa. Fou l'acte estel-
lar d'aquella jornada.

El dinar va tenir lloc a l'Escola Municipal de Música.
Per la tarda va presenciar la primera part de la final del
Campionat d'Espanya d'hoquei al camp del Terrassa
FC i després va fer una ràpida visita a la Casa del Po-
ble del carrer Cremat. Després va sortir en direcció Ai-
guafreda on havia d'inaugurar una seu d'Esquerra Re-
publicana.

La Constitució

Palet i Barba va intervenir en la discussió del redac-
tat de diferents articles de la futura Constitució.¹⁶⁸ Pre-
sentà sengles esmenes als articles 36 i 37. El primer
feia referència al dret de reunió i a la necessitat o no
de demanar permís. En el segon es tractava sobre l'or-
ganització interna d'Associacions i Sindicats i l'obliga-
ció d'inscriure's en el Registre públic corresponent.

La proposta d'esmena a l'article 36 transmetia una
clara resposta contra el regust i l'herència d'altres èpo-
ques on el caciquisme i el poder de les autoritats locals
imposaven els seus criteris sobre reunions i convoca-
tòries polítiques. Palet i Barba, era un vell coneixedor
del tema, ho sabia per pròpia experiència i així ho ex-
pressava,

*«La enmienda que propongo viene a dar una mayor
facilidad para la propaganda y para evitar los inconve-*

¹⁶⁸ *Diario de Sesiones*, núm. 39, p. 947; núm. 48, p. 1.365-1.369;
núm. 64, p. 1.977.

Madrid, 10 de desembre de 1931

Diputats catalans al Congrés, en la sessió en que s'elegí a Niceto Alcalá-Zamora com a president de la República espanyola. D'esquerra a dreta: darrere, Josep Bordas, Antoni Xirau, Joan Loperena, Joan Selves, Carles Pi i Sunyer, Josep Sunyol, Domènec Palet i Barba, Manuel Carrasco i Formiguera i Amadeu Hurtado; davant, Amadeu Aragay, Josep Riera i Puntí, Lluís Companys, Francesc Macià, Jaume Carner, Pere Rahola, Pere Coromines, Ricard Palacín, Ramon Nogués i Biset i Epifani Bellí; més endavant, Rafael Campalans.

JOSÉ MARÍA DÍAZ CASARIEGO / EFE - LAFOTOTECA.COM

nientes que se ofrecen en comarcas, en pueblos todavía dominados por el caciquismo.

Se pide en esta enmienda que cuando se trate de reuniones públicas, de reuniones electorales para toda clase de comicios, no sea necesario el permiso de la autoridad, aun cuando las reuniones se celebren en la vía pública. No sé si en España con los avances iniciados en el orden de la ciudadanía se llegará a las costumbres que existen en otros países respecto la propaganda al aire libre como por ejemplo en Estados Unidos y en Inglaterra, donde la propaganda electoral se verifica en esa forma.»¹⁶⁹

L'esmena, en el seu apèndix corresponent, fou aprovada amb el següent text,

«Para celebrar reuniones al aire libre será necesario el permiso previo de la autoridad, salvo para fines electorales en toda clase de comicios, con sujeción, en este caso, a las normas que establecerá la ley tan sólo para garantizar la prelación en el uso de este derecho y el tránsito normal en las vías públicas.»¹⁷⁰

Aquella esmena, amb data de 29 de setembre de 1931, anava signada per Domènec Palet i Barba, Antonio Jiménez y Jiménez, Jerónimo Gomáriz, Amadeu Aragay, Francisco López Goicoechea, Antoni Maria Sbert i Ramón Franco.

Pel que feia a l'article 37, i la seva possible esmena de la mateixa data, hi havia una clara voluntat de democratitzar el règim interior d'associacions i sindicats. Palet i Barba, feia clares al·lusions al funcionament dels sindicats i la seva organització interna, mitjançant aquestes dues intervencions:

«Aquí se ha hablado de los sindicatos, y este punto es esencial, porque estamos, en Cataluña sobre todo, dominados por esa dictadura sindical que, no ya dentro del sindicato obrero impone una sindicatura, sino que se impone fuera del sindicato

[...]

...porque si no puede pasar lo que sucede actualmente, que las asociaciones están regidas por poderes que se imponen y los asociados no gozan de libertad dentro de la asociación. Entiendo que debe ampararse el derecho de los asociados como se ampara en la constitución el derecho de los ciudadanos y, por lo tanto, dentro de la asociación debe también la constitución garantizar que el ciudadano pueda fácilmente defender sus derechos.»¹⁷¹

16 de gener de 1932

Ninot de Domènec Palet i Barba,
obra de Manuel del Arco,
publicat a *La Humanitat*.

FJI

169 *Diario de Sesiones*, núm. 48, p. 1.365.

170 *Diario de Sesiones*, núm. 46, p. 1.301, apéndice 11. Enmienda al proyecto de Constitución. Art. 36.

171 *Diario de Sesiones*, núm. 48, p. 1.369.

Madrid, 9 de setembre de 1932

Banquet d'homenatge, celebrat a l'Hotel Ritz, dels republicans catalans als republicans espanyols Julián Besteiro, Manuel Azaña i Lluís Bello pel seu paper en l'aprovació de l'Estatut. D'esquerra a dreta: asseguts, Bello, Azaña, Besteiro, Jaume Carner i Marcel·lí Domingo; dempeus a la primera fila, Josep Grau i Jassans, Manuel Serra i Moret, Antoni Maria Sbert, Martí Esteve, Pere Coromines, Domènec Palet i Barba, Josep Sunyol, Josep Xirau, Josep Berenguer, Josep Puig d'Asprer, Lluís Nicolau d'Olwer, Joan Selves, Josep Bordas, Epifani Bellí, Antonio Jiménez, Amos Ruiz, Joan Loperena, Rafael Campalans, Ventura Gassol, Joan Ventosa i Roig, Lluís Companys, Ricard Palacin i x; dempeus a la segona fila, Antoni Xirau, Carles Pi i Sunyer, Jaume Simó Bofarull, Amadeu Aragay, Joan Lluhí, Humbert Torres, Josep Tarradellas, Amadeu Hurtado i Miquel Santaló.

JOSÉ MARÍA DÍAZ CASARIEGO / EFE - LAFOTOTECA.COM

La proposta de Palet i Barba no fou acceptada en aquells termes i l'esmena esdevingué molt més aigua-lida que no pas el seu plantejament inicial,

*«las autoridades gubernativas cuidaran, con la me-nester intervención, de que en los Sindicatos profesio-nales y aun en las otras Asociaciones cuya acción tenga trascendencia en la vida social y pública los nombrami-entos de todos los que desempeñen cargos de direc-ción o de representación y los acuerdos que puedan tener aquella trascendencia, sean siempre por votación libre y secreta.»*¹⁷²

El rebombori dels cementiris i la seva secularització

El desembre de 1931, en els dies previs al debat al Congrés dels Diputats de la futura llei sobre la secula-rització dels cementiris, a Terrassa es produí una situa-ció de molta tensió. Samuel Morera, d'un anticlericalis-me conegut i notori, liderava la proposta d'enderrocar una paret divisòria que separava el cementiri civil del catòlic.¹⁷³ El debat a l'Ajuntament i al carrer, de for-ta crispació, arribà quan s'estava construint el nou ce-mentiri a la zona de Can Torrella, que fou inaugurat l'1 de novembre de 1932. El cementiri vell estigué en actiu fins el 1967. La premsa no deixava dubtes de l'ambient i l'esperit que s'hi respirava,

*«El negoci de l'Església era un negoci d'usura i de conseqüent repudiable els que en resultaven ésser-ne víctimes, doncs de les coses d'aquest món no pot pas ser-ne ella la mestressa. L'Església mantenia esclau a l'individu des de que neixia fins a la seva mort, im-po-sant-nos càrregues i tributs en pitjor mesura que les mercancies que han d'ésser objecte d'un rigorós regis-tre al passar pel fíelat.»*¹⁷⁴

172 *Diario de Sesiones*, núm. 46, p. 1.301, apéndice 11. Enmienda al proyecto de Constitución. Art. 37.

173 FERNÁNDEZ, Ana. *El jardí de la memòria. El cementiri de Ter-rassa*.

174 «La secularització dels cementiris», *L'Acció*, 11 de desembre de 1931.

Secularització, laïcisme, pèrdua de privilegis... eren els mots que més es reivindicaven i repetien en aquells moments. Succeïa en qualsevol nivell i espai de la vida política de la República. Samuel Morera i Jaume Fi-gueres encapçalaren la iniciativa ciutadana d'enderro-car les parets del cementiri. L'alcalde Avel·lí Estrenjer estava en contra de la proposta.

«Ja han caigut les fronteres del cementiri: des d'ara, Terrassa tindrà un sol cementiri que serà igual per a tots els ciutadans i per a totes les creences religioses, ma-terials i atees.

*Visca la llibertat de consciència.»*¹⁷⁵

El debat a les Corts de Madrid sobre la secularitza-ció dels cementiris fou intens, llarg, complex i entretin-gut alhora.¹⁷⁶ El Decret de secularització dels cemen-tiris es va signar el 30 de gener de 1932. Es discutia sobre qui havia de ser el propietari i el gestor dels ce-mentiris. Això implicava tractar, òbviament, el paper de l'Església i per extensió l'organització de les ceri-mònies i rituals dels enterraments. L'arribada de la Se-gona República implicava un replantejament profund del paper de l'església en la societat d'aquells temps. La discussió va donar peu a una fàcil dispersió sobre el tractament d'aquell afer,

*«En el cementerio unos viven en palacios suntuosos, en mausoleos y en panteones magníficos, y otros no ti-enen para descansar ni para dormir más que el santo suelo. A éstos, a los que les damos el santo suelo para dormir y descansar, ni siquiera les ofrecemos la com-pensación de ponerles al lado de la cabeza un monton-cito de piedras para que se las puedan tirar a los que habitan los palacios.»*¹⁷⁷

Cada diputat explicà la seva particular història, els seus viatges i les seves anècdotes. Amb una gran faci-

175 *L'Acció*, 18 de desembre de 1931.

176 *Diario de Sesiones*, núm. 98. 13 de gener de 1932, p. 3.148-3.173; núm. 101, 19 de gener de 1932, p. 3.260-3.279.

177 *Diario de Sesiones*, 13 de gener de 1932, núm. 98, Intervenció d'Àngel Samblancat, p. 3.150.

Terrassa, 2 d'abril de 1933

Visita del president Macià. Inauguració oficial de l'emissora de EAJ 25 Ràdio Terrassa, —que ja funcionava des del desembre de 1932— a la seu del carrer de la Font Vella, 62.

D'esquerra a dreta: Francesc Macià, l'alcalde de Terrassa, Samuel Morera i Domènec Palet i Barba.

ANC - FONS FRANCESC MACIÀ I LLUSÀ

QUADRE 12

Procés d'incorporació de Domènec Palet i Barba com a diputat. Legislatura 1933-1936

Esdeveniment	Data	Diari de Sessions
Presentació credencial diputat. Núm. 419	12 desembre 1933	2
Proclamació diputat	14 desembre 1933	4
Promesa del càrrec	28 desembre 1933	12

litat, la discussió s'orientava, força sovint, sobre un fet puntual i concret i en un poble o comarca determinada. Són nombrosos els exemples del qui no volia ser enterrat en terrenys de l'Església i aquesta ho va exigir o a l'inrevés. Per tant, les històries, àdhuc llegendes, sobre les relacions i tensions entre cementiri civil i espai religiós sovintejaren en l'hemicicle.

Palet i Barba tingué intervencions molt assenyades i amb un plantejament, si cap massa optimista, sobre els canvis i evolució que amb el pas del temps havia fet l'Església. En el debat s'havia fet un repàs per l'Espanya més intransigent i del món religiós d'altres èpoques. Ara tocava un altre enfoc i un altre perfil. Calia donar la confiança que moltes situacions estaven canviant. En aquest cas, la que feia referència a la propietat dels cementiris.

«No voy a recordar —todo el mundo lo sabe— que la Iglesia católica se ha ido adaptando a los tiempos. Años atrás, medio siglo atrás, eran de precepto una porción de fiestas y días de misa otra porción más numerosa, incurriéndose en pena canónica por no cumplir con este precepto. La Iglesia, teniendo en cuenta la realidad, suprimió no recuerdo exactamente la fecha, muchas de esas fiestas y días de misa. Posteriormente, por los obreros de los centros industriales de España y del extranjero, debido a la necesidad de no perder días de salario, se reclamó la supresión de algunas de esas fiestas de precepto para la Iglesia, y así se acordó entre las entidades sindicalistas y obreristas y los patronos. El Santo Padre, con muy buen acuerdo, suprimió algunas fiestas más y así figura en el Código canónico.

[...]

De modo que la Iglesia ha dado muestras de transi-

gencia, tanto en esta materia como en otras, y en lo relacionado con los enterramientos muy singularmente; porque yo quiero recordar al señor Guallar que el actual Código canónico, que rige desde 1918, regula esto muy bien, y en el canon 1206 se establece, primeramente, porque es precepto de la Iglesia, que el cementerio debe ser católico y exclusivo; pero donde éste no pueda establecerse, si se mantiene en el cementerio común un recinto católico, aunque no se halle separado por tapias, sino simplemente por paseos o de otra forma, dice que, en lugar de la consagración correspondiente al cementerio católico se hará una simple bendición del recinto católico; y en aquellos países donde no se puedan establecer estas divisorias, estas porciones, sino que estén mezcladas las sepulturas de los católicos y de los que no lo son, se procederá a la bendición particular de cada sepultura.»¹⁷⁸

La preocupació de Palet i Barba es centrava en l'escassetat de cementiris municipals i quin hauria de ser el temps aproximat de la seva nova construcció. També caldria pensar que s'hauria de fer amb el cementiri parroquial i catòlic que ja existia. Tota una sèrie de preocupacions el portaran a redactar una esmena a l'article primer del dictamen de la Comissió permanent de Justícia del projecte de llei sobre secularització dels cementiris municipals.

«Estos Municipios podrán incautarse de los cementerios que de hecho presten el servicio de cementerio general —aunque como confesional— de la población, si se hallan en condiciones convenientes, expropiando el

178 *Diario de Sesiones*, 13 de gener de 1932, p. 3.159.

Terrassa, 2 d'abril de 1933

Durant la seva visita a la ciutat el president Macià assistí a la primera part de la final del Campionat d'Espanya d'hoquei celebrat al camp del Terrassa FC situat al carrer Pi i Margall (antic velòdrom).

El campionat el guanyà el Terrassa FC per 3 a 0 enfront l'Atlético de Madrid.

A la presidència d'esquerra a dreta: l'alcalde de Terrassa, Samuel Morera, el president Francesc Macià i Domènec Palet i Barba.

ANC - FONS FRANCESC MACIÀ I LLUSÀ

QUADRE 13

Comissions parlamentàries de Domènec Palet i Barba. Legislatura 1933-1936

Comissió	Data	Diari de Sessions
De les Actes	15 desembre 1933	5
De Comunicacions	10 gener 1934	19
De responsabilitats	16 gener 1934	22
De l'acusació contra Azaña i Casares Quiroga (suplent)	22 març 1935	175

derecho de las entidades que los posean o administren, bajo las bases que se establezcan por el Ministerio.»¹⁷⁹

L'esmena és del 6 de gener de 1932. Estava signada per Domènec Palet i Barba, Joan Lluhi, Antoni Xirau, Eduard Layret, Joan Xirau, Amós Ruiz, Ángel Rubio, Ángel Samblancat i Rafael Campalans.

Palet i Barba va participar en dues votacions respecte al debat i dictamen d'aquella Llei. Va votar afirmativament davant el vot particular presentat pel diputat Gomáriz i la defensa de la neutralitat religiosa d'Espanya.¹⁸⁰ L'enterrament en el cementiri municipal no tenia cap mena de sentit antireligiós segons el Dret Civil i Constitucional. Els diputats havien jurat la Constitució i en aquesta s'hi trobava el principi del laïcisme.

En la segona votació va votar en contra davant la proposta del diputat Gómez Rojí que defensava l'argument del bateig com a primer vincle i professió de fe de ser enterrat segons les prescripcions de l'Església.¹⁸¹ S'argumentava que els batejats tenien un compromís de per vida en la forma de fer i actuar.

La Llei de divorci

La Llei de divorci, aprovada el 26 de febrer de 1932, fou una de les més importants del bienni progressista de la Segona República. Formava part de la nova le-

gislatió que replantejava, àdhuc anul·lava, el protagonisme i les relacions entre l'Església i l'Estat. La tiban-tor era, sens dubte, cada vegada més gran.

La participació de Palet i Barba fou també prou interessant. Els seus discursos varen tenir lloc el 12 i 18 de febrer. En les diferents intervencions trobem un Palet i Barba que feia notar la seva experiència i amplis coneixements com advocat.¹⁸²

Palesà la seva inquietud per l'excessiva preocupació que es respirava per la qüestió i diligències econòmiques, tant en el procés com en les conseqüències, en un tema prou delicat i sensible. Semblava, en opinió de Palet i Barba, que als ponents els preocupava més la temàtica monetària i el perfil social dels afectats que no pas d'altres qüestions més afectives i humanes.

«...parece que se trata de una República, de un Estado en que todos los ciudadanos sean capitalistas, que todos tengan bienes, y hay que prevenir el caso de que no sea posible la escritura pública; por ejemplo, cuando se trata de obreros que sólo posean unos pequeños ahorros. Por lo tanto, debe consignarse que sólo será necesario formalizar la escritura pública, cuando se trate de bienes inmuebles o de grandes cantidades, y no en el caso de que sólo aporten pequeñas sumas y bienes muebles.»¹⁸³

En la intervenció del 18 de febrer va reivindicar, per aquella futura Llei, l'aplicació del Dret Civil Català i el règim de separació de béns:

179 *Diario de Sesiones*, núm. 95, 7 de gener de 1932, Apéndice núm. 5.

180 *Diario de Sesiones*, núm. 101, 19 de gener de 1932, p. 3.268.

181 *Diario de Sesiones*, núm. 101, 19 de gener de 1932, p. 3.272.

182 *Diario de Sesiones*, Núm. 115 i 118.

183 *Diario de Sesiones*, Núm. 118, 18 de febrer de 1932, p. 3.881.

«Por eso no debe olvidarse que hay regiones que tienen legislación foral civil como Cataluña, Aragón, Mallorca y Valencia respecto a los bienes matrimoniales!»¹⁸⁴

En les resolucions de la Comissió va presentar sengles esmenes amb data de 28 i 29 de gener,¹⁸⁵ respectivament. La primera anava signada per Domènec Palet i Barba, Antoni Xirau, Lluís Companys, Antoni Maria Sbert, Joan Ventosa, Joan Selves, Humbert Torres i Àngel Samblancat.

La segona era ratificada per Domènec Palet i Barba, Joan Lluhi, Antoni Xirau, Rafael Campalans, Salvador Sediles, Lluís Companys i Epifani Bellí.

Una segona legislatura accidentada

La segona legislatura fou força accidentada i plena de polèmiques, com la que protagonitzà involuntàriament al seu inici, el gener de 1934, Abel Velilla, del PRDF, candidat a diputat a les llistes d'Esquerra.

A Velilla li foren descomptats els vots aconseguits al districte quart de Barcelona del qual era tinent d'alcalde. Una rebaixa de paperetes que el deixaren a 111 vots de ser escollit diputat. No era admès com a representant al Congrés i Palet i Barba, en una intervenció brillant davant la Comissió d'Actes trencà una llança al seu favor.¹⁸⁶ Es tractava de demostrar que no havia existit ni coacció ni abús de poder per motius del càrrec municipal.¹⁸⁷ Palet i Barba, que presentà un vot particular a la decisió de la Comissió d'Actes feu un gran elogi del candidat i lluità per aconseguir la seva acta.¹⁸⁸ Tots els arguments varen ser desestimats. «*la ley tiene su alma, su espíritu...*» al·legava Palet i Barba. Velilla palesà una gratitud immensa pel diputat terrasenc i també per Esquerra,

«Mi gratitud también al viejo amigo Sr. Palet que ha sido el único que ha tenido el valor de presentar un voto particular en defensa de mi acta. Y faltaría a un deber de cortesía y caballerosidad, si no dijera que mi gratitud más profunda tiene que ser para Esquerra Republicana de Catalunya, que ha cumplido con lealtad el pacto electoral que hizo con el Partido Republicano Democrático Federal, que ha mantenido hasta última hora la defensa de mi acta, con el deseo de que yo triunfara.»¹⁸⁹

De la muntanya i la millora dels seus camins

En aquella segona legislatura va tenir lloc una interessant intervenció de Palet i Barba sobre la necessitat de construir i millorar els camins de muntanya.¹⁹⁰ Es tractava de trobar la solució sobre qui havia de pagar les obres i en quina partida caldria assignar les despeses d'aquelles millores. Per la millora dels camins veïnals hi havia diferents opcions sempre vinculades a les Diputacions.

El problema era trobar el millor «camí» per aquells canvis ja que depenent de la Diputació, mancomunada o no, o de la diligència en la preparació dels suposats estatals es podia aconseguir alguna cosa o continuar amb les condicions de sempre. Calia trobar la fórmula més econòmica.

Palet i Barba va fer una interessant descripció de la situació de molts pobles i també de la seva experiència quan era diputat provincial en la Mancomunitat de Catalunya. Va fer una gran defensa del treball de la institució catalana. Aquell organisme continuava, anys després, sent un exemple i un referent,

«Hoy rigen, en relación con los caminos vecinales, disposiciones que tienen sólo aplicación a caminos carreteros, sujetos a los mismos principios técnicos que las carreteras, aunque no son construidos, reparados y conservados solamente por las Diputaciones provinciales y por el Estado, sino que contribuyen al sosteni-

184 *Diario de Sesiones*, núm. 118, 18 de febrer de 1932, p. 3.885.

185 *Diario de Sesiones*, núm. 107 i 108.

186 *Diario de Sesiones*, núm. 17, 5 de gener de 1934, p. 317-321.

187 GONZÁLEZ i VILALTA, Arnau. *Els diputats catalans a les Corts republicanes (1933-1939)*, p. 72-73.

188 *Diario de Sesiones*, núm. 12, 26 de desembre de 1933, p. 212, Apèndix 20.

189 *Diario de Sesiones*, núm. 17, 5 de gener de 1934, p. 318.

190 *Diario de Sesiones*, núm. 26, 23 de gener de 1934.

Terrassa, 15 d'abril de 1934

Col·locació de la primera pedra de la guarderia del Pla de l'Ametllera, una iniciativa del Comitè Local del Segell Pro Infància. D'esquerra a dreta, entre d'altres: els consellers Ventura Gassol i Josep Dencàs, Domènec Palet i Barba i l'alcalde de Terrassa, Samuel Morera.

FBM

miento de las cargas que su construcción y conservación representan los Ayuntamientos y aun los mismos particulares. Hay que tener, sin embargo, en cuenta que los caminos de montaña que quería comprender en mi iniciativa podrían ser también caminos de montaña, rústicos, para caballerías. Hay pueblos pequeños en las sierras que jamás podrán tener carreteras, porque el coste de éstas sería mayor que el valor de ellos. Estos pueblos contribuyen a las cargas del Estado en proporción a su riqueza, como todos, y no reciben auxilio económico del Estado a ese fin, y no es justo.

Para poner término a esta situación, y siguiendo el precedente sentado en la Mancomunidad de Cataluña el año 1920, época en que yo era diputado provincial, tuve en mi iniciativa el deseo de arbitrar la manera de que el Estado preste su ayuda para subvenir a esa importante necesidad, ya mejorando simplemente los caminos de montaña de herradura, ya convirtiéndolos en carreteros, aunque sean estrechos. La Mancomunidad catalana tuvo ya, como digo, esta iniciativa, logrando un feliz éxito. Construyó, entonces — no sé lo que se habrá hecho posteriormente— algún camino carretero, incluso propio para la circulación de vehículos mecánicos estrechos, con apartaderos que permiten el cruce.

Se debe tener en cuenta, a mi juicio, que muchas veces se puede construir un camino carretero con un coste relativamente escaso. He tomado datos y puedo decir que se han hecho o mejorado por la Mancomunidad caminos a un precio de unos pocos centenares de pesetas el kilómetro. Claro es que esto es así, porque se construyen a base de la aportación de los pueblos interesados.

Pues bien, yo quisiera que lo que la Mancomunidad de Cataluña ha hecho en nuestra región, se efectuase en el resto de España, ayudando el Estado al esfuerzo de las Diputaciones y Ayuntamientos y contribuyendo los vecinos de éstos, si es necesario, con la prestación personal. Téngase en cuenta que precisamente en los pueblos de montaña está la gente en invierno sin trabajo.»¹⁹¹

La Llei de Radiodifusió

L'interès de Palet i Barba pel món de la ràdio fou evident com ho demostrà la seva actitud amb l'emissora local de Terrassa i les posteriors intervencions en el Congrés dels Diputats. Aquell suport per aconseguir la concessió de la freqüència de Ràdio Terrassa fou una acció important però no pas l'única.

Palet i Barba va tenir un protagonisme important en el debat i discussió sobre l'organització i funcionament de la nova legislació sobre la radiodi-

1934

En Josep Roca i Roca (1848-1924).

Literat, publicista, polític.

BC

191 *Diario de Sesiones*, núm. 26, 23 de gener de 1934, p. 633.

Terrassa, 29 d'agost de 1934

Mítting a la Casa del Poble durant la visita de Manuel Azaña a la ciutat.

A més d'Azaña, pronunciaren discursos, l'alcalde Samuel Morera, el diputat d'ERC

Josep Antoni Tratalba i Miquel Palet, regidor i president de les JEREC i fill de Domènec Palet i Barba.

M. AGULLÓ PADRÓS / ARF

fusió a Espanya.¹⁹² Això succeïa en els primers plenaris de la segona legislatura. D'antuvi, es tractava de fer una llei que fos coherent a nivell polític i que estigués en concordança amb els canvis i modernitat de les comunicacions radiofòniques. La realitat en fou una altra.

Les preocupacions de Palet i Barba se centraven en quina seria la situació de les emissores locals i comarcals i també el grau de competències de les regions autònomes, en aquest cas, Catalunya. Algunes contradiccions governamentals aixecaren més d'una sospita. Massa sovint s'entrava en el reialme de la paradoxa i del «sí però no».

Malgrat les bones intencions, la futura Llei de Radiodifusió anava acompanyada d'una important dosi de polèmica i de contradicció. Semblava que hi havia interès en crear confusió respecte el sostre competencial de Catalunya en aquell àmbit. La legalitat vigent deixava molt clar què li pertocava, per dret i per l'Estatut, a la Generalitat republicana.

L'historiador Arnau González i Vilalta, defineix molt bé quina era la situació que s'estava produint,

«La polèmica naixia d'una aparent contradicció jurídica entre l'Estatut, que atribuïa a la Generalitat l'execució de la legislació estatal sobre radiodifusió, i un altre article de la Constitució, que deixava en mans del govern republicà de manera "essencial", és a dir, exclusiva, aquest servei. La contradicció d'aquests dos articles es féu palesa quan la Comissió Mixta de Traspassos de serveis Estat-Generalitat aprovà transferir a l'autonomia catalana els serveis de radiodifusió, en uns moments que a les Corts s'havia presentat un projecte de llei que reordenava aquests serveis. Per tant, la discussió es situava en dos àmbits diferents, les Corts, un, i la Comissió Mixta, l'altre.»¹⁹³

Les discrepàncies amb el redactat de la llei van portar Palet i Barba a plantejar un vot particular al dictamen de la Comissió de Comunicacions sobre el pro-

192 *Diario de Sesiones*, núm. 92, 1 de juny de 1934, p. 3.381-3.385; núm. 96, 8 de juny de 1934, p. 3.538-3.549.

193 GONZÁLEZ I VILALTA, Arnau. *Els diputats catalans a les Corts republicanes (1933-1939)*, p. 110.

jecte de llei reorganitzant el servei de Radiodifusió a Espanya.¹⁹⁴ Hi havia posat moltes esperances en el text de la futura llei i com que no estava del tot conforme plantejà un vot particular amb una clara voluntat de millora.

En realitat, foren vuit vots particulars a diferents articles del dictamen. Sense perdre de vista que:

«la radiodifusión es atribución esencial y privada del Estado y al Poder público corresponde desarrollarla como servicio de interés general»¹⁹⁵

En destaquem dos que s'identifiquen plenament amb el tarannà de Palet i Barba. El que feia referència a les estacions locals, les particulars i les d'aficionats que haurien de tenir el tractament i condicions adequades.

L'altre vot particular, que mereix la nostra atenció, girà al voltant de la qüestió ideològica, tema gens menor i molt menys per la figura del nostre personatge,

«Todas las estaciones emisoras para audición pública mantendrán la neutralidad ideológica. Bajo normas reglamentadas podrán prestar el servicio de radiación ideológica dentro de la ley a entidades confesionales y políticas y a particulares, en igualdad de condiciones.»

Unes Corts intermitents

El 9 d'octubre de 1934, després del moviment revolucionari de tres dies abans, foren suspeses les sessions de les Corts republicanes fins el 5 de novembre del mateix any. Del 4 d'abril al 6 de maig de 1935 es tornà a suspendre l'activitat parlamentària. I de nou entre desembre de 1935 i gener de 1936, amb pròrroga inclosa, fins la dissolució definitiva de les Corts i l'anunci de nova convocatòria electoral.

Val a dir que a Catalunya, el període que anà dels Fets d'Octubre de 1934 a les eleccions del febrer de 1936 va significar la suspensió de l'Estatut de Catalu-

194 *Diario de Sesiones*, núm. 85, p. 3.025, Apèndix 6.

195 1r vot particular.

Terrassa, 8 d'octubre de 1934

La Casa del Poble després que el registre policial perpetrat arran dels Fets d'Octubre regirés tota la documentació de Fraternitat Republicana i destruís part dels béns que s'hi trobaven, com ara un retrat de Francesc Macià que fou estripat a miques.

AT (PROCEDÈNCIA CONCEPCIÓ AROLA)

nya. El discurs que imperà a Catalunya fou clarament antidemocràtic i autoritari. El Parlament de Catalunya no funcionava i els representants de la Generalitat no foren designats tal com plantejava l'Estatut d'Autonomia.

El 1935 fou nefast per les institucions catalanes i, molt especialment, per Esquerra Republicana. Es vivia una situació de veritable confusió car molts càrrecs estaven empresonats i el país vivia una «ocupació» legal, en el seu sentit més ampli, tant a nivell militar com civil.¹⁹⁶ Les autoritats locals de Terrassa també patiren judici i condemna pels Fets d'Octubre. L'alcalde Samuel Morera fou condemnat a dotze anys de presó, mentre que Miquel Palet i Martí, fou absolt.

El govern de la Generalitat es trobava empresonat en dos penals diferents tot esperant judici. Molts càrrecs d'Esquerra es trobaven també privats de llibertat. Hi havia una confusió prou gran respecte què fer i a qui obeir. Així doncs: què va passar amb la minoria d'Esquerra Republicana a les Corts de Madrid?

Lluís Companys, des de la presó, considerava que la minoria d'Esquerra havia de deixar el Congrés dels Diputats tal com ho havien fet d'altres grups polítics. En Miquel Santaló, cap de la minoria parlamentària, així ho va comunicar als diputats que estaven en llibertat. Era molt important conèixer el destí del grup parlamentari.¹⁹⁷

Els representants al Congrés d'Esquerra consideraven el partit mancat de direcció i reclamaven llibertat d'actuació. Entenien que des de fora es podien interpretar molt millor les coses. L'esforç d'en Miquel Santaló que havia passat a formar part de la comissió Executiva no va tenir èxit.

Onze diputats d'Esquerra i dos de la USC signaren un comunicat pel que es mantenien fidels als seus compromisos i es consideraven legitimats per prendre decisions davant el buit de govern existent. Entre d'altres hi havia la de tornar a les Corts malgrat l'oposició dels òrgans de direcció del partit. Feren arribar un comunicat a la premsa —Manifest del 27 de novembre—

amb el títol de: «Una nota de la minoria d'Esquerres de Catalunya»,

«Els diputats de la minoria parlamentària d'Esquerres de Catalunya senyors Ventosa Roig, Mestre Puig, Rubió Tudurí, Palet i Barba, Calvet, Serra Moret, Mascort, Barjau, Ferret, Senyal, Mangrané, Trabal i Sunyol, en aquests moments transcendents per a la vida del nostre país, en vista de certes notes publicades a la Premsa, fem constar que, mentre no puguin actuar normalment els organismes dirigents dels respectius partits per raó de les circumstàncies excepcionals que vivim, no poden tenir altre guiatge que els propis acords, per tal com la dita minoria és l'únic òrgan representatiu que pot actuar amb llibertat i ple coneixement de causa.»¹⁹⁸

La Comissió Executiva d'Esquerra insistí en què la representació parlamentària retés fidelitat i obediència als òrgans directors del partit. Més tard o més d'hora havia de ser aquest òrgan qui marqués les pautes a seguir als diputats a les Corts. En aquest sentit, resultava molt interessant la nota emesa l'agost de 1935,

«La minoria i per tant tots els diputats que la formen, està sotmesa a la disciplina del Partit, representada com a òrgan executor per la Comissió Executiva. Aquesta, abans de la reobertura de les Corts, posant-se en relació amb les esquerres espanyoles i de conformitat amb el que la situació política del moment aconselli, determinarà la conducta a seguir per la minoria d'Esquerra Republicana de Catalunya, en la nova etapa parlamentària.»¹⁹⁹

De la llei d'impremta

En aquesta llei la minoria d'Esquerra es retirà i no participà en considerar que el procediment no era l'adequat en aquesta i anteriors votacions d'altres lleis i dictàmens. Palet i Barba fou el diputat que intervingué en nom d'Esquerra:

196 IVERN I SALVÀ, Maria Dolors. *Esquerra Republicana de Catalunya. (1931-1936) Volum 2.*

197 *Ibidem.*

198 *La Veu de Catalunya*, 28 de novembre de 1934.

199 *La Humanitat*, 8 d'agost de 1935.

«Dos minutos nada más para manifestar que la minoría de Esquerra no ha tomado parte en la votación y se ha retirado del salón por discrepar de la interpretación que la Presidencia ha dado a la votación anterior; interpretación que a esta minoría le ha parecido arbitraria porque ha computado quince votos favorables de los Sres. Diputados que habían pedido la votación nominal. Y aparte del argumento que se ha aducido antes, relativo a que desde el instante en que se ha pedido la votación nominal hasta el momento en que ésta se verifica pueden quienes la han solicitado no estar presentes, hay otro que voy a exponer ahora: el de que no todos los que han pedido la votación nominal pudieran tener el propósito de decir que sí. Este caso se ha repetido muchas veces en el Parlamento.»²⁰⁰

Tercera legislatura: 1936-1939

El 7 de gener de 1936 s'acabà el govern de Manuel Portela Valladares. Es va signar el decret de restitució de les garanties constitucionals, es van dissoldre les Corts i es convocaren noves eleccions legislatives pel 16 de febrer de 1936.

En qüestió de pocs dies es va organitzar el Front d'Esquerres de Catalunya —Front Popular a la resta de l'Estat espanyol— que representava l'agrupació de totes les esquerres: socialistes, republicans, catalanistes, galleguistes, valencianistes... Els precedents dels resultats de les eleccions legislatives de 1933 i els Fets d'Octubre de 1934 esperonaren els partits obrers i progressistes per consolidar una ferma aliança que plantés cara a les dretes i al feixisme, en la línia del que ja estava succeint a d'altres països d'Europa.

La coalició del Front d'Esquerres estava formada per: Esquerra Republicana de Catalunya, Acció Catalana Republicana, Partit Nacionalista Republicà d'Esquerra, Unió Socialista de Catalunya, Partit Obrer d'Unificació Marxista, Partit Català Proletari, Partit Comunista de Catalunya, Partit Sindicalista, Unió de Rabassaires, Unió General de Treballadors i PSOE.

Les dretes s'organitzaren sota el nom del Front Català d'Ordre. Els partits que l'integraren foren la Lliga Catalana, Dreta de Catalunya, Tradicionalistes, Acció Popular de Catalunya i el PRR.²⁰¹ A les cinc circumscripcions de Catalunya s'enfrontaren les dues candidatures que representaven, sense equívocs, l'immobilisme i la reacció: Front Català d'Ordre o el progrés i la democràcia: Front d'Esquerres de Catalunya.

Palet i Barba formà part de la coalició del Front d'Esquerres per la circumscripció de Barcelona que aconseguí 195.755 vots guanyant al Front

Febrer de 1936

Portada del programa d'actes del Carnaval de Fratertinat Republicana.
RCE

²⁰⁰ *Diario de Sesiones*, Núm. 193. 28 de maig de 1935, p. 7.794.

²⁰¹ Vegeu IVERN I SALVÀ, Maria Dolors. *Esquerra Republicana de Catalunya. (1931-1936)* Volum 2.

Terrassa, 12 d'abril de 1936

Inauguració de la guarderia del carrer del Pla de l'Ametllera. D'esquerra a dreta: en primer terme, x,
Domènec Palet i Barba, l'alcalde de Terrassa, Samuel Morera, Pere Mestres i Joan Ferret.

Rere Palet i Barba, un jove Miquel Almirall. I rere Samuel Morera, Nicolau Battestini.

FBM

QUADRE 14

Procés d'incorporació de Domènec Palet i Barba com a diputat. Legislatura 1936-1939

Esdeveniment	Data	Diari de Sessions
Presentació credencial diputat. Núm. 325	17 març 1936	2
Aprovació de l'Acta de diputat	17 març 1936	2
Proclamació diputat	18 març 1936	3
Promesa del càrrec	3 abril 1936	14

QUADRE 15

Comissions parlamentàries de Domènec Palet i Barba. Legislatura 1936-1939

Comissió	Data	Diari de Sessions
Vocal suplent de la Diputació permanent	8 abril 1936	16
Obres públiques	16 abril 1936	18
Acusació contra el Sr. Salazar Alonso (suplent)	25 juny 1936	51

d'Ordre que assolí 145.039 vots. A tot Catalunya el Front d'Esquerres aconseguí 41 escons per només 13 del Front d'Ordre.²⁰²

A Terrassa l'eufòria va ser molt gran. Els resultats foren 13.002 vots pel Front d'Esquerres i 7.691 vots pel Front d'Ordre. L'Acció es feu ressò del gran triomf electoral i de la victòria de Palet i Barba. Tothom hi havia esmerçat un gran esforç per aconseguir aquells resultats i veure fet realitat com els presos polítics sortien al carrer i recuperaven la llibertat. En els darrers dies s'havia produït un veritable desplegament d'actes per part de Palet i Barba, el seu fill regidor Miquel Palet, i bona part dels amics i col·laboradors de la Casa del Poble.

«La gesta del 6 d'octubre, pintada per la reacció negra com un fet execrable, ha quedat glorificada amb la ratificació que el poble català, com un aplaudiment interminable, ha donat des de les urnes als directors d'aquelles jornades.

El Comitè electoral del Front d'Esquerres de Catalunya a Terrassa, es complau posant de manifest el goig que sent per haver constatat la disciplina, l ferror i la unanimitat amb què la nostra massa electoral popular ha maldat a favor d'aquest ingent triomf. Amb pobles així són sempre segures i gloriuses les victòries!»²⁰³

Després dels resultats de febrer es produí el restabliment de la Generalitat de Catalunya i el Parlament recuperava també les seves activitats. L'1 de març, Lluís Companys i els seus consellers, amnistiats i restituïts en llurs càrrecs, tingueren una apoteòsica rebuda a Barcelona. El 2 de març es recuperava la Llei de Contractes de Conreu després del llarg procés i polèmica d'aprovació, rebuig i revisió corresponents.

El Congrés obre de nou les portes

El dilluns 16 de març tingué lloc la inauguració oficial de la legislatura. Feia un mes exacte del triomf del Front Popular a l'estat. Es proclamà president interí

202 MOLAS I BATLLORI, Isidre. *Lliga Catalana. Un estudi d'estasiologia Volum 1.*

203 L'Acció, 17 de febrer de 1936.

Terrassa, circa 1936

Façana de la Casa del Poble —al carrer Cremat— amb els rètols de les JEREC al segon pis, amb l'estelada, i d'Esquerra Republicana de Catalunya al primer pis, amb les banderes catalana i republicana espanyola.

AMT

del Congrés, posteriorment definitiu, Diego Martínez Barrio. S'iniciava una etapa que havia de tenir unes dificultats i contratemps més imprevisibles del que hom podia imaginar.

En aquesta etapa l'activitat de Palet i Barba en les sessions del Congrés fou més aviat testimonial. Un cop es va iniciar la Guerra Civil no podem parlar de continuïtat, ans al contrari, tant pel que fa l'activitat parlamentària i general de la Cambra de Diputats com a la presència i, molt poca participació de Palet i Barba.

La primera sessió de la nova legislatura s'iniciava amb molta eufòria i optimisme després d'arraconar una etapa històrica grisa i nefasta d'Espanya i de la Segona República. El bienni negre havia passat a millor vida i ara calia refer ponts de diàleg i complicitat en benefici del progrés i de la democràcia. La retòrica i riquesa del discurs per part de Martínez Barrio començava a fer-se evident en les paraules pronunciades en el primer plenari.

«Esperan mucho la Pàtria i la República de vuestra obra. No defraudemos esas esperanzas. Seguramente que cada uno entiende el servicio del bien público de manera distinta, pero todos pueden ayudar a ese servicio poniendo en alto el pensamiento y la voluntad rendida y dispuesta a defender los altos intereses que nos son comunes.»²⁰⁴

El millor passatger, 1.000 hores de vol: recordman a tot el territori estatal

El 16 de juliol de 1936, Palet i Barba fou homenatjat a Madrid com a reconeixement a la fidelitat en la utilització dels mitjans aeris en la seva feina com a diputat. Havia arribat a les 1.000 hores de vol com a passatger. Era tot un rècord en les seves anades i vingudes de les Corts de la República entre 1931 i 1936. Aquesta xifra s'havia aconseguit el 30 de juny.

El seu rècord representaven 170.000 km. per via àeria i 319 viatges entre Barcelona i Madrid i viceversa. El primer viatge fou el 15 de setembre de 1931 per discutir, en el Congrés, el primer article de la Constitució. La companyia d'aviació LAPE, Líneas Aéreas Postales Españolas, li va agrair, amb un concorregut àpat, aquella fidelitat que el convertia en el millor client de l'estat.

Aquell homenatge comptà, entre molts d'altres convidats, amb la presència de Diego Martínez Barrio, president de les Corts republicanes. Els pilots, tècnics, radiotelegrafistes i personal administratiu de la companyia també hi foren presents. El periodista i polític terrassenc Joaquim Ventalló li dedicà un interessant reportatge.²⁰⁵

²⁰⁴ *Diario de Sesiones*, núm. 1, 16 de març de 1936.

²⁰⁵ *La Rambla*, 14 de juliol de 1936.

Juliol de 1936

Portada del programa d'actes de Fraternitat Republicana per la Festa Major de Terrassa.
RCE

El nostre personatge no es podia imaginar, probablement, que dos dies després s'iniciava la Guerra Civil. Aquella mateixa setmana començà un temps difícil i advers per a moltíssima gent. La tragèdia de la guerra no va fer excepcions.

L'1 d'octubre, la darrera sessió de les Corts republicanes a Madrid, va ser un cant a la lluita, la resistència i la victòria. Tot foren parlaments de suport al Govern i declaracions dels diputats en solidaritat i compromís amb les decisions que el Govern de la República pogués prendre. El Congrés declarava la seva més ferma adhesió al Govern presidit per Largo Caballero. Madrid estava en autèntic perill i les mesures, que s'apliquin, tenien un caràcter de gran excepcionalitat.²⁰⁶

L'assetjament feixista sobre la capital de l'estat era cada vegada més gran i el govern decidí el novembre de traslladar-se a València. Aquesta ciutat fou la segona capital de la República. El trasllat significava portar al País Valencià tota l'administració i l'activitat política i parlamentària de l'estat. El primer Consell de Ministres va tenir lloc el 7 de novembre. Les reunions de les Corts, quatre en total, varen tenir uns mesos després en els espais de l'Ajuntament i la Llotja, respectivament. La primera fou l'1 de desembre de 1936.

Un any després, el mapa de la Guerra havia canviat substancialment i en evident perjudici pel territori i per a les tropes lleials republicanes. El 31 d'octubre de 1937 Juan Negrín, president del Govern, va traslladar la capital de la República de València a Barcelona. La capital catalana es va convertir en la seu de tres governs: el de Catalunya, el del País Basc i el de la República. Això representava una enorme complexitat en les relacions polítiques i institucionals.

Des de molt temps enrere s'havia iniciat una ferma discussió sobre les competències de la Generalitat i del Govern de la República. A partir dels Fets de Maig de 1937, i els greus enfrontaments que patiren Barcelona i d'altres localitats catalanes, es va produir un desmantellament progressiu de les atribucions i protagonisme de la Generalitat. En alguns àmbits, com és el cas d'Ordre Públic, va perdre tota mena d'atribucions i responsabilitats.

²⁰⁶ *Diario de Sesiones*, núm. 61, 1 d'octubre de 1936.

QUADRE 16

Llocs de reunió de les Corts republicanes durant la Guerra Civil. 1936-1939

Sessió	Lloc	Data
61	Madrid	1 octubre 1936
62	València	1 desembre 1936
63	València	1 febrer 1937
64	València	1 octubre 1937
65	València	2 octubre 1937
66	Montserrat	1 febrer 1938
67	Sant Cugat del Vallès	30 setembre 1938
68	Sabadell	1 octubre 1938
69	Figueres	1 febrer 1939

El catedràtic de la UAB, Francesc Bonamusa, ens defineix molt bé quina era la situació,

«De fet, des de l'arribada del Govern i de les institucions de la República i durant tot l'any 1938 la Generalitat va ser desposseïda directament o indirectament de les atribucions que encara conservava. La Presidència es va anar convertint en una institució de tràmit: una de les seves activitats fonamentals va ser difondre les disposicions del Govern de la República.»²⁰⁷

Palet i Barba assistí a la majoria de sessions: València, Montserrat i Sant Cugat del Vallès on va estar com a propietari en la Comissió d'Actes i qualitats i també en la de Comunicacions, Transports i Obres Públiques. En d'altres comissions fou suplent.²⁰⁸

Guerra i peculiar quotidianitat arreu

Palet i Barba no deixà Terrassa fins el darrer dia de la guerra a la ciutat, el 26 de gener de 1939. Va ser testimoni directe del desconcert dels primers temps i de la violència incontrolada que hi va tenir lloc. En algun

²⁰⁷ BONAMUSA I GASPÀ, Francesc. *Generalitat de Catalunya. Obra de Govern 1931-1939. (I)*.

²⁰⁸ *Diario de Sesiones*, núm. 67, 30 de setembre de 1938, p. 12-13.

Terrassa, 24 d'agost de 1936

Els milicians terrassencs d'Esquerra de la Columna Macià-Companys formant al Raval de Montserrat, aleshores anomenat carrer de Fermí Galan. A la tarda agafarien el tren cap a Barcelona.

AMT

moment d'aquest estudi comentem la seva intervenció a favor d'alguna o més famílies d'inqüestionable significació religiosa i conservadora. Palet i Barba era un home de consens i d'una elevada reputació en els diferents cercles polítics i revolucionaris de la ciutat. Era un home molt respectat.

Palet i Barba fou testimoni directe dels canvis polítics de la ciutat i de la complexa i conflictiva trajectòria del seu amic Samuel Morera. Aquest havia fet front al terror dels incontrolats faistes, la qual cosa li suposà ser amenaçat per aquests fins el punt d'haver de presentar la dimissió com a alcalde el 24 d'agost de 1936.

La gent d'Esquerra Republicana a Terrassa s'impliquà a fons en l'esforç de guerra. Amb la crida a constituir la Columna Macià-Companys, dotzenes de militants del partit s'hi alistaren per anar a combatre el feixisme amb les armes, com fou el cas del fill de l'alcalde Samuel Morera i Ribas, de nom Samuel Morera i Blanco —el qual moriria a Portalmur, al front d'Aragó, el 19 de febrer de 1937— o del seu amic Jaume Bonastre —que a l'exili de Mèxic es casaria amb la seva germana, Isabel Morera i Blanco.

Alguns canvis polítics, prou significatius, varen produir-se durant la tardor d'aquell primer any de guerra. El dualisme de poders arribava a la seva fi. La Generalitat va posar en marxa el seu primer govern d'Unitat i va dissoldre el Comitè de Milícies Antifeixistes, el 26 de setembre i endegà els Consells Municipals d'Unitat Popular, el 9 d'octubre.

A Terrassa es creava el nou Consell Municipal el 14 d'octubre. Hi havia 9 consellers d'Esquerra, 9 de la CNT, 6 de la UGT, 3 del POUM, 3 de la Unió de Rabassaires i 3 d'Acció Catalana. Jaume Figueras i Salellas era l'alcalde i en formava part Miquel Palet i Martí, responsable de Cultura.

El cònsol de la URSS visita la ciutat

El dimecres 24 de febrer de 1937 ens visità Vladímir Antónov-Ovséienko, el cònsol de la Unió Soviètica a Barcelona. En el context de la Guerra Civil i dels canvis d'influència i control que s'estaven produint a la zona republicana era tota una personalitat. El dis-

curt comunista prosoviètic desplaçava sense treva el discurs més revolucionari dels anarquistes i de la gent del POUM d'ascendència trotskista. La influència del PSUC era cada vegada més gran.

El discurs comunista-estalinista assolí importants espais de poder i protagonisme. L'arribada d'un representant comunista no podia ser qualsevol cosa. Palet i Barba també en fou testimoni i acompanyant d'aquell esdeveniment. Antónov-Ovséienko havia estat un dels grans personatges de la Revolució Russa de 1917 al costat de Zinóviev, Kàmenev i molts altres. Tots ells patirien posteriorment les terribles purgues estalinistes i serien liquidats.

L'amic i representant de la URSS arribava a Terrassa durant la tarda d'aquell dia de febrer. Les autoritats, amb l'alcalde Jaume Figueras al capdavant, li prepararen un atapeït itinerari en sis etapes: en primer lloc a diverses empreses col·lectivitzades com les fàbriques Fontanals, Jover i Cia, Pous i Solà i Sala i Badrinas, al Vapor Gran; en segon, a la fàbrica Geis Bosch de gèneres de punt, al passeig 22 de juliol; en tercer, a Saphil i Cal Amorós, al carrer Galileu; en quart, a la Caserna «Lluís Sirval», situada als Escolapis, on begué en porró i brindà per l'Exèrcit Popular; en cinquè, a l'Escola Industrial, al carrer Colom; i finalment una recepció institucional amb tots els honors a l'Ajuntament, on pronuncià un parlament insistint, tal com havia fet a la Caserna, en la necessitat d'un exèrcit disciplinat davant el sistema de columnes de milicians que havien protagonitzat els primers temps de la guerra en el bàndol republicà.

Samuel Morera, de nou alcalde

Després dels Fets de Maig, el juny de 1937, Samuel Morera va tornar a l'alcaldia de la ciutat. Però fou una etapa molt breu perquè una crisi política interna dins Esquerra va provocar que l'11 de desembre el substituís com a nou alcalde Enric Aldave i Rebullida de la CNT.

Per aquelles dates es va produir una escissió important dins Fraternitat Republicana. Un grup de destacats militants: Jaume Figueras, Miquel Palet i Mar-

Terrassa, 24 de febrer de 1937

Visita del cònsol de la Unió Soviètica, Vladímir Antónov-Ovséienko al Vapor Gran.

Rere seu Domènec Palet i Barba.

AMT - COL·LECCIÓ BALTASAR RAGON

tí, Miquel Boada, Josep Batlle, Anselm Martí, Rossend Bover i Jaume Bañeres... fundaren el Casal d'Esquerra Republicana de Terrassa amb seu a l'Orfeó de Terrassa, disconformes amb Samuel Morera al qual consideraven autoritari i personalista.

Morera tingué durant el 1938, i com a representant de la Generalitat, responsabilitats diverses fora de Terrassa: la Companyia de Gas i Electricitat de Catalunya, Ràdio Barcelona i Ràdio Associació de Catalunya.

Així doncs, malgrat la guerra, la vida es desenvolupava dins una quotidianitat on es combinaven els conflictes polítics amb una aparent i singular rutina. Els debats, ordres del dia i discussions en les sessions itinerants de les Corts Republicanes semblen un exercici, forçat però necessari, de normalitat malgrat la gravíssima situació que es vivia en aquells moments. En qualsevol cas ningú perdia de vista el que estava succeint com ho demostra aquest fragment de la sessió celebrada al Monestir de Montserrat l'1 de febrer de 1938. Palet i Barba també hi va estar present, i va poder sentir el discurs del president del govern espanyol Juan Negrín,

«¡Qué poco pueden importar estas consideraciones a los legionarios del aire de Mussolini o a la aviación de Hitler, que vienen a entrenarse sobre el territorio español para la próxima guerra europea! ¡Qué más les da si se destruyen las riquezas materiales y las morales — históricas y artísticas— de Salamanca o de Madrid, de Barcelona o de Sevilla, de Valladolid o de Valencia! ¡En qué pueden afectar a los países totalitarios, que buscan una salida para su exceso de población, el que se liquiden y sucumban miles y miles de españoles!

Estos duelos son nuestros, exclusivamente nuestros, de españoles que tienen sus sensibilidad al ritmo de las alegrías y los pesares de su Patria. De una Patria que no se ha rendido al dolor. ¡Yerran los que calculan que aumentando el terror abatirán nuestro ánimo! España entera repite el ejemplo heroico de Madrid y ve subir su moral de victoria y su capacidad de resistencia a medida que el extranjero, mediante brutales agresiones aéreas, pretende desmoralizarla. Año y medio pródigo en adversidades prueba a los invasores de nuestro suelo que sus violencias han hecho resurgir las virtudes he-

roicas del pueblo español que lustros en desuso habían sepultado en el olvido.

La guerra —repito hoy como ayer— (Dr. Juan Negrín) no puede terminar, y así terminará, más que con el triunfo incondicional de la causa del pueblo español y del Gobierno legítimo de España. Una paz —ratifico palabras de otro día— de pactos, arreglos y componendas no será nuestra paz, ni sería nunca la paz...»²⁰⁹

L'1 d'octubre de 1938 va tenir lloc a Sabadell una sessió de les Corts republicanes. Fou l'endemà de la sessió que s'havia celebrat al monestir de Sant Cugat. Es va fer al saló modernista de la Caixa d'Estalvis de Sabadell. S'aprovaren els pressupostos generals de l'Estat i una llei expropiant als tenidors les accions del Banc Exterior d'Espanya, passant a ser l'estat l'únic accionista.

En aquella sessió Palet i Barba va presentar la seva excusa d'assistència i tal com resava el formulisme la seva adhesió als acords que s'hi adoptessin. La sessió, que va durar dues hores exactes es va cloure amb les paraules prou eloqüents del president de la cambra, Diego Martínez Barrio,

«Señores Diputados, os despido con el propósito, con el deseo, con la ilusión fundada de que, cuando volvamos a reunirnos y lo hagamos prestamente, la victoria haya consagrado la causa de la República y de España. (Grandes y prolongados aplausos).»²¹⁰

La darrera sessió de les Corts Republicanes va tenir lloc al Castell de Sant Ferran de Figueres. Fou durant la nit de l'1 de febrer de 1939. En aquella reunió només hi assistiren seixanta-dos diputats. La sessió va començar a les deu del vespre i acabà a tres quarts d'una de la matinada. El discurs del president del govern, Juan Negrín, va ocupar bona part de la sessió. Domènec Palet i Barba no hi va participar, feia pocs dies que es trobava amagat en una casa del carrer de Monterols de Barcelona després de sortir de Terrassa el 26 de gener.

209 *Diario de Sesiones*, núm. 66, 1 de febrer de 1938, p. 8.

210 *Diario de Sesiones*, núm. 68, 1 d'octubre de 1938, p.5.

Terrassa, 24 de gener de 1939

Dos dies abans de l'entrada de les tropes franquistes a la ciutat, Terrassa va patir un dels pocs atacs aeris de la guerra, tot i que fora del seu nucli urbà.

A les 8:25 del matí, l'aviació feixista italiana —comandada pel tinent coronel Ugo Rampelli— al capdavant de deu avions Fiat Br-20, llençà fins a 80 bombes de 100 quilos, a l'oest de la ciutat.

USAM - OPERAZIONE MILITARE SPAGNA

La seva sortida coincideix amb un dels pocs bombardejos patits per la ciutat. El 24 de gener l'aviació feixista italiana, que durant tota la guerra va col·laborar amb els rebels franquistes, protagonitzava una operació militar enfocada a atemorir la població, per tal de facilitar així la imminent entrada de l'exèrcit sublevat a les ciutats i viles del Vallès. Les dues grans ciutats industrials, Terrassa i Sabadell, malgrat tenir importants objectius militars, no foren bombardejades en el seu nucli urbà. Interessava mantenir el màxim d'intactes les seves fàbriques, com havien demanat els seus propietaris que donaven suport al moviment facciós.

El 5 de febrer, les autoritats republicanes —Azaña, Martínez Barrio, Negrín...— i els presidents de Catalunya i Euskadi, Companys i Aguirre, passaren la frontera camí de l'exili pel Coll de Lli.

18 de maig de 1939

El retrat del dictador
Francisco Franco
presideix l'Ajuntament
d'una Terrassa ocupada.

JOSEP GARCIA ARGILAGA / AT

Temps de postguerra, temps d'emboscar-se

11

La immediata postguerra va significar un veritable calvari per Palet i Barba. La situació esdevingué dramàtica, del tot terrible, tant pels qui aconseguiren exiliar-se com pels qui per, diferents circumstàncies i oportunitats, varen romandre a Catalunya i decidiren emboscar-se en tota mena d'indrets. Aquest fou el seu cas.

El 1939, entre les darreres setmanes de guerra i els primers mesos de postguerra, es va convertir en un temps de confusió, de por i solitud. Les penúries de la família Palet eren compartides per moltes altres famílies d'arreu del país que escrigueren, des del patiment, la seva història particular i el seu drama personal. Els darrers temps de la guerra esdevingueren una infernal eternitat per a molta gent. La fam, les malalties, els refugiats i els ferits dibuixaven un escenari de total desolació.

L'oblit i l'anonimat han acompanyat moltes d'aquelles experiències. En el cas de Palet i Barba només podia comptar amb alguns familiars i els amics més fidels i propers. Sortosament era una persona molt estimada. Amb el pas dels dies, les coses es complicarien d'allò més.

El suport i col·laboració d'algunes persones foren decisius en els primers mesos després de l'ocupació i l'esperit de conquesta de les tropes feixistes. L'exili massiu de gent, el fatal desenllaç de la guerra i la repressió més ferotge esdevingueren les principals característiques d'aquells moments. Els dos fills, Miquel i Joan, tingueren un destí advers i farcit de penalitats. Domènec Palet i Barba, malauradament, no els va tenir al seu costat en aquells moments tan decisius.

Miquel Palet i Martí

En Miquel s'exilià amb la seva família a París. Miquel va marxar amb la seva esposa Carme Ejarque i les seves filles Irene i Ramona, de sis i quatre anys d'edat, respectivament. Va treballar com a dibuixant en una fàbrica d'avions. L'entrada dels alemanys a París els obligà a prendre un tren cap a Marsella que no va arribar mai al seu destí. Va estar en un camp de concentració fins al juny

Barcelona, circa 1950

Irene Martí i Domingo i Domènec Palet i Barba en una fotografia d'estudi.

MPP

de 1941. Després visqueren a Draguignan, al departament de Var, entre 1941 i abril de 1942, quan aconseguiren un visat per anar a Mèxic.

El 14 d'abril embarcaren a Marsella al Maréchal Lyautey rumb a Casablanca, tot fent escala a Orà. I des de Casablanca, a bord del Nyassa, arribaren a Veracruz el 22 de maig.

Miquel Palet va desenvolupar una important activitat universitària i esportiva en aquell país. Va tenir un paper molt rellevant en els Jocs Olímpics de 1968. Va morir el 1988, un mes abans de complir els vuitanta anys.

Joan Palet i Martí

Va exiliar-se a França i estigué en un camp d'internament. En el moment de tornar a Catalunya fou empresonat a Figueres. Disposava del títol de practicant i havia anat al Front de l'Ebre als divuit anys. Va estar en un equip quirúrgic de campanya fins que va marxar a França.

Segons m'explica el seu fill Miquel Palet i Pitarch:

«l'aparell que utilitzaven per reduir les fractures era de fusta i havia estat fabricat manualment per un fuster que després va viure al barri de Sants, en el mateix carrer Alcolea on vivien els seus pares. Li deien el Poldet, potser diminutiu de Leopold.»²¹¹

Va tenir alguns moments de sort com el de poder sortir de la presó de Figueres, potser gràcies a algun avalador. En acabar la guerra va començar tot un recorregut per culpa del servei militar. Primer foren les milícies universitàries i després d'abandonar-les va passar per Mataró i per Santa Margarida i els Monjos. L'exèrcit el va llicenciar, per error, molt abans amb els soldats que havien lluitat en el bàndol «nacional».

Va continuar i acabar els estudis de medicina. Dos cursos per any. El 1942 era metge i visitava els malalts en un pis de l'escala de la botiga del carrer Vallespir. La botiga de llanes dels seus pares. El 14 de maig de 1945

es va casar amb Carme Pitarch i Cusidó, instal·lant-se al carrer Alcolea, 8, on exercí com a metge de medicina general. A partir de 1960 va iniciar la seva formació com a psicoterapeuta. Quan el seu fill Miquel acabà la carrera de metge, el 1972, el seu pare només va exercir aquella especialitat. Va treballar fins als noranta anys. I va morir el 2010, amb noranta-dos anys.

26 de gener de 1939

A la fi de la guerra ens trobem amb un Palet i Barba de seixanta-set anys, abatut i cansat, que no podia pas digerir aquella derrota ni el tracte humiliant i vexatori dels vencedors. Era una persona que no tenia massa probabilitats de sobreviure ni escapolar-se sense l'inestimable ajut de la gent més pròxima i estimada. Gaudia, sortosament, de fermes amistats.

Em pregunto molt sovint sobre la reacció de Domènec Palet i Barba davant tanta barbàrie i violència. Com interpretar aquella ocupació? Un paisatge d'uniformes, ordres, crits i amenaces s'anava dibuixant al seu entorn. Què fer i com reaccionar per part d'una persona de pau, dialogant i demòcrata? Què podia fer un home bo i tolerant com ell?

El dijous 26 de gener de 1939 varen caure Terrassa i Barcelona en mans dels «nacionals». En la ciutat de Palet i Barba encara sortia gent a primera hora del matí tot enfilant una esperançadora sortida. La nit abans hi havia hagut alguns saqueigs i l'incendi d'algunes fàbriques. Un llarg i interminable silenci va estar present durant unes quantes hores. Fou un matí etern. Cap al migdia arribaren els primers soldats italians i els primers vehicles. A primera hora de la tarda molta gent es retrobà al Raval davant l'Ajuntament.

Alguns testimonis ens apropen a la realitat d'aquells moments de la ciutat de Terrassa,

«Aquell dia 26 de gener de 1939 se sabia que les tropes nacionals entrarien a Terrassa i les botigues i les fàbriques eren tancades. Va succeir a primeres hores de la tarda. Per la carretera de Montcada van entrar primer molts italians i després molts moros. La veritat és que, tan malament que es parlava dels moros, i no vaig veu-

211 Conversa amb Miquel Palet i Pitarch, el setembre de 2010.

Barcelona, circa 1950

Conferència de Domènec Palet i Barba sobre rabdologia, a l'Orfeó de Sants.

A la dreta el farmacèutic Rafael Masclans i Girvés.

MPP

re cap malvestat al seu càrrec. Després van passar més soldats. Tot plegats feien pena: mal vestits i mal calçats, cansadíssims, que marxaven en direcció a Sabadell. Així vaig veure el que en deien "l'alliberació" de Terrassa. Va ser com un passeig...

Tot seguit les dones van netejar ràpidament els vidres on havien enganxat unes tires de paper que es posaven per evitar que caiguessin i es trenquessin, en cas de bombardejos. En alguns llocs, aquestes forces d'ocupació obligaven els habitants de les cases a tenir les finestres ben obertes, amb la persiana alçada. A partir d'aquest dia Catalunya no era un país alliberat, era un país ocupat»²¹²

«Per allà les dues volaren damunt la ciutat avions en formació com explorant. No tiraren res. Espiàvem per un badall de l'obertura de la reixa el carrer desert amb totes les portes tancades. Passà arran de paret, venint de la Rambla i per part esquerra camí de l'Ajuntament, un oficial sol amb la pistola a la mà. Sortirem a espia. Arribà a l'Ajuntament. Sembla que allà s'assabentà de la situació i esperit de la ciutat pels conserges i algun bomber. Els donà cigarretes i tot seguit desfèu camí. Alguns veïns havíem tret el cap. Cosa de cinc minuts després, entrava una moto amb side. S'atura davant l'Ajuntament. Tot seguit fou enroldada per una vintena de veïns. En baixà un militar graduat, que a l'acte despleguà dues banderes de joguina, una espanyola i una altra d'italiana, cridant: "Erriva Franco!". "Erriva Mussolini!". Tot seguit arribà un cotxe amb més militars. El Raval i l'Ajuntament s'omplí de gent. Més tard passaren tropes, moros, peninsulars, mentre pels defores desfilaven part de la divisió "Littorio" italiana posant rètols indicadors en italià pels carrers.

Per Terrassa s'havia acabat el temps de guerra. Començava una nova època. Donàvem la mà a una colla de xicots i d'homes que havien restat amagats o havien guerregjat amb els franquistes.»²¹³

La ciutat s'omplí d'uniformes militars i de la Falange. El silenci havia donat pas a una situació de trasbals i confusió amb una munió de gent estranya que seguia avançant i ocupant en la seva conquesta del país. També aparegueren els «moros» que acompanyaven l'exèrcit feixista i que venien tota mena de productes i succedanis com sucre, pots de llet, tabac, xocolata i cafè.

Aquests productes feia molt de temps que havien desaparegut de les botigues, dels mercats i de la vista de la ciutadania. S'instal·laren al carrer Major i només cobraven en monedes de plata.

Molta gent s'abraçava en un mar d'emocions i de sorpreses. Tothom preguntava per tothom enmig d'una situació única i estranya alhora. L'endemà tenien lloc els primers actes i gestos dels ocupants de la ciutat. Una missa de campanya al Passeig i una desfilada per la Rambla eren alguns dels indicadors del que succeiria en els propers temps. De seguit canviaren els noms dels carrers i s'imposà el calendari dels vencedors.

Sortir de Terrassa

Palet i Barba no volia deixar la ciutat. S'entossudí a romandre a Terrassa. Se'l va haver de convèncer que corria perill. Amb la seva esposa Irene i la seva filla Rosa s'adreçaren cap a Barcelona. Es van estar amagats un parell de dies en una botiga de la Plaça Molina que es deia Troica. Era un establiment de llanes que pertanyia a la família Fornells de Terrassa. En Josep Fornells i Ubach, era el promès de la Rosa. Aquesta família fou de gran ajut per a Palet i Barba.

Bonaventura Fornells, pare de Josep, va ser un acabalat comerciant de llanes de Terrassa que havia estat vinculat amb diferents entitats de la ciutat. Estava casat amb Joana Ubach i Tólmex de Castellbell i Vilar.

En aquells dies qualsevol mesura de seguretat i discreció resultava fonamental davant el desplegament de tota mena de controls i vigilància que hi havia per tot arreu. La delació era una pràctica habitual i qualsevol moviment de persones desconegudes era motiu de sospita, i denúncia,

212 «Entrevista a Francesc Playà. 75 anys del final de la Guerra», Vallesos, núm. 7. 2014, p. 89.

213 DUCH I AGULLÓ, Joan. *Anys negres (1936-1939)*.

Barcelona, circa 1950

Domènec Palet i Barba
i Irene Martí i Domingo
al balcó de casa seva
al carrer d'Alcolea, a Sants.
MPP

«Entre el final de gener i el començament de febrer, Barcelona va quedar sota el control d'unitats policials militaritzades que no havien participat en l'ocupació directa de la ciutat. Eren cossos militars organitzats expressament per a la gestió de la capital, els quals estaven a punt per ser desplegats des del dia 25 de gener. Constituïen un contingent de més de 6000 homes dividits en onze Batallones de Guarnición y Orden Público, dos més per a la custòdia de presoners i un altre a la disposició del Servicio de Información y Policía Militar, també per a la custòdia de presoners, i set companyies d'assalt, vuit de la Guàrdia Civil i cinc de milícies.»²¹⁴

El carrer de Monterols

L'estada a la plaça Molina, a Sant Gervasi, fou molt breu. El proper pas fou el barri de Sarrià. Domènec Palet i Barba i la seva família es traslladaren als baixos del número 27 del carrer de Monterols, cantonada amb el carrer del Trinquet. Era la casa on vivien els seus nebots: Ignasi Casanovas i Jofresa, la seva esposa Carme Casals i Palet i els seus dos fills, Manel i Pilar. Una casa molt gran i espaiosa amb una planta baixa i tres pisos amb un curiós gat de pedra en una finestra a peu de carrer.

La família Palet hi va estar recollida i amagada del febrer al maig de 1939. Els baixos no donaven al carrer sinó en un pati interior i la discreció era molt més gran. Abans en aquests baixos hi havien viscut uns refugiats que varen fugir amb l'entrada de les tropes feixistes a la ciutat.

La Barcelona d'aquells primers temps de postguerra era una ciutat plena de penúries i d'una extrema precarietat per viure i subsistir. Els remors i les sospites envoltaven aquella crua i grisa quotidianitat. La casa del carrer de Monterols era un bon indret per emboscar-se i no fer soroll. Era un barri tranquil i un carrer també força discret i silenciós. Malgrat tot, qualsevol precaució era insuficient davant aquelles circumstàncies.

²¹⁴ PÉREZ i VALLVERDÚ, Eulàlia (dir.). *Barcelona en postguerra 1939-1945*.

Els himnes i tota mena de simbologia estaven molt presents en la realitat d'aquells moments. Eren els «anys blaus» on imperava la salutació feixista, les celebracions victorioses i el Cara al Sol. Compte amb el què es deia o comentava. Encara calia posar molta més atenció en no parlar en català en públic i també en retolar els anuncis de les botigues amb la «llengua del Imperio».

Un dia de maig Carme Casals i Palet estava comprant en una botiga del barri i va sentir el comentari sobre unes persones que cercaven un matrimoni i una filla. En la descripció comentaven que «el pare portava barba i la filla és rossa». Carme Casals tornà atemorida a casa. Aquell fou el segon i definitiu avís.

Uns dies abans havien estat avisats per uns veïns del carrer Albigesos, del barri de Vallcarca, prop del Parc Güell, que uns falangistes estaven fent preguntes sobre aquella família. La família Casanovas i Casals havia viscut en aquell carrer entre el febrer de 1934 i el setembre de 1937. Després passaren a viure al carrer de Monterols de Sarrià.

A Vic estarà més segur

Davant del perill que representava viure a Barcelona es va decidir el seu trasllat a la ciutat de Vic. Hi vivia la seva germana Florència. La família va romandre a Barcelona. Ignasi Casanovas va afaitar la barba de Palet i Barba i aprofitaren el canvi estètic per augmentar la discreció. No oblidem que no s'entenia la seva figura sense una frondosa barba. Les preguntes i possibles descripcions sempre en feien referència.

Florència Palet i Barba s'havia casat el 1893 a Terrassa amb Josep Casals, ciutat on van viure, per instal·lar-se posteriorment primer a Barcelona i finalment a Vic. En aquesta ciutat, Josep Casals fou antiquari i representant de la casa Vicente Bosch de Badalona, els fabricants d'Anís del Mono.

La parella va tenir nou fills. Dues nenes, la Dolors i la Rosa, van morir molt joves. Palet i Barba i la seva esposa Irene Martí varen passar per les mateixes circumstàncies en perdre dues noies i amb els mateixos noms. Irene Martí va demanar al seu dia a Flòrencina Palet que

Vilopriu, circa 1956

El pou de prospeccions
petrolíferes
del Baix Empordà
que explotà l'empresa
de Domènec Palet i Barba.
D'esquerra a dreta:
dempeus darrere,
Joan Palet i Martí;
assegudes,
Rosa Palet i Martí
i Carme Pitarch i Cusidó;
en primer terme dempeus,
Miquel Palet i Pitarch,
Josep Fornells i Palet
i Irene Palet i Pitarch.
MPP

una de les seves filles anés a viure amb ells i així ho va fer Carme Casals i Palet fins que es va casar.

Vic semblava més segur. La distància entre una ciutat i una altra es considerava important en aquells temps. El que calia era allunyar-se del perill de ser vigilat i atrapat. La ciutat dels «sants» podia ser un espai adequat. Florència Palet i Josep Casals vivien a la Rambla de Montcada davant de la muralla Romana. Aquest lloc és on va viure Palet i Barba durant el juny i juliol de 1939.

Sembla ser que, més endavant, Florència Palet i Josep Casals es traslladaren al carrer de la Riera número 15 de Vic mateix. Això va succeir a finals d'aquell any. Palet i Barba ja havia tornat, feia mesos, a Barcelona.

De tornada a Barcelona

El barri de Sants fou el nou destí de Palet i Barba i la seva família. El carrer Vallespir número 16 esdevingué per molt de temps la nova residència. En aquella casa hi havia una botiga, primer de llegums cuits, i després de llanes i de perfumeria de la família Jofresa de Terrassa. Era una sucursal de la botiga del carrer Sant Pere. En aquest domicili hi varen viure i treballar. L'esposa i la filla, Irene Martí i Rosa Palet, ensenyaven a fer jerseis.

En aquest domicili Palet i Barba preparava les seves conferències sobre geologia i també organitzà les tasques de prospecció i de recerca de petroli a l'Empordà.

Els vincles entre la família Palet i la família Jofresa venien de lluny. La família Jofresa ajudava els Palet de la mateixa manera que uns anys abans havia estat a l'inversa. En els primers temps de la Guerra Civil sembla ser que la intervenció de Palet i Barba fou decisiva per evitar mals pitjors davant la religiositat i ideologia de la família Jofresa. En qualsevol cas, cal parlar d'una ferma amistat i agraïment recíproc.

En paraules de la Pilar Casanovas, filla de Carme Casals i Palet:

«Els Palet vivien al carrer de la Rasa i els Jofresa al carrer de Sant Pere. En aquest carrer hi tenien una boti-

ga molt gran de perfumeria i de regals. Les dues cases compartien un pati interior. Abans de casar-se, Ignasi Casanovas i Jofresa, pare de la Pilar, vivia amb els seus oncles a can Jofresa del carrer Sant Pere, 45 i la Carme Casals i Palet, la meua mare, vivia amb els seus oncles, Domènec i Irene.»²¹⁵

Al carrer Vallespir varen viure fins que la seva filla Rosa Palet i el seu marit Josep Fornells van anar a viure al carrer Casanova, 189 3r 1a. Es fa difícil trobar la data exacta que varen canviar de residència però al passaport expedit el juliol de 1950, amb motiu del viatge a Mèxic del matrimoni Palet, encara hi figurava aquella adreça.

Posteriorment, sense moure's del mateix barri de Sants, la família Palet anà a viure al passatge Serra i Arola número 13. Aquí es trobaven molt a la vora del carrer Alcolea, número 8 on vivia i exercia de metge el seu fill Joan Palet, que hi vivia amb la seva esposa, Carme Pitarch i els seus fills: Irene i Miquel.

Quan va morir Domènec Palet i Barba, el 5 de gener de 1953, la seva vídua Irene Martí va anar a viure al domicili de Rosa Palet i Josep Fornells al carrer Casanova.

215 Conversa amb Pilar Casanovas i Casals, de 2012.

Mèxic DF, 30 de juliol de 1950

Rebuda a l'aeroport de Mèxic DF per part d'antics companys d'Esquerra Republicana i exiliats terrassencs. D'esquerra a dreta: Maria Dolors Bargalló, Domènec Palet i Barba, Joan Ferret, Jaume Figueres —que fou alcalde de Terrassa durant la Guerra Civil— i Josep Ribera i Salvans.

MPP

Entre Sants i l'Empordà, passant per Mèxic

12

El darrer tram de la vida de Palet i Barba es caracteritzà per una frenètica activitat, no exempta de crítiques i polèmica, pel seu viatge a Mèxic i per les nombroses dificultats per sobreviure en una dura postguerra, plena de restriccions, mancances i perills.

Instal·lat a Barcelona, Palet i Barba ja no tornà mai més a la seva estimada ciutat de Terrassa. Els motius eren obvis: primer, la necessària i extrema discreció que calia preservar en la immediata postguerra per part d'algú que havia tingut responsabilitats polítiques amb la República; en segon lloc, el contacte i proximitat dels seus fills Rosa i Joan; i finalment, les possibilitats de reprendre a Barcelona la seva activitat com a geòleg i conferenciant.

La dècada de 1940 foren anys força difícils en tots els sentits, tant econòmics com humans. La precarietat i les mancances eren molt grans. A l'Arxiu Comarcal del Vallès Occidental - Arxiu Històric de Terrassa es troba el Fons Palet i Barba en el qual s'hi localitzen un conjunt de cartes seves amb alguns terrassencs de l'època. La primera carta és de juny de 1946 i la darrera de març de 1948. Fan referència a l'interès de Palet i Barba per vendre la seva biblioteca. Alguns personatges feien d'intermediaris o compradors.

En les diferents missives es parla de possibles interessats i també de diferents espais i institucions per fer-ne alguna donació: l'Escola Egara del carrer de Sant Pere i també la Biblioteca Soler i Palet. Ell mateix pensava anar per les llibreries de Barcelona —Verdaguer, Bosch-Destinos...— amb l'oferiment de llistes de llibres i preus. Es detecta una gran inquietud i molta pressa per aconseguir la col·locació dels llibres amb la corresponent compra i l'ajut de terrassencs de la seva confiança. Es tractava de garantir la supervivència, fent front a tota mena de despeses, a canvi de perdre el seu valuós i estimat patrimoni bibliogràfic.

En tot aquest enrenou hi trobem la figura del seu gendre Josep Fornells i Ubach, casat amb la seva filla Rosa Palet i Martí. Sempre li va fer costat i era qui feia d'intermediari i transportista entre Barcelona i Terrassa.

Pel que sembla amb la venda del patrimoni cultural no n'hi va haver pas prou. També va tenir lloc la venda de les seves propietats del carrer de Sant Pere i de la Rasa.

Teotihuacan, agost-desembre de 1950

Visita a la piràmide del Sol. D'esquerra a dreta: Domènec Palet i Barba i Irene Martí i Domingo amb el seu fill Miquel Palet i Martí, la jove Carme Ejarque i Dols, les nétes Irene Palet i Ejarque i Ramona Palet i Ejarque i una parella amiga de la família.

MPP

El petroli podia ser la solució

Palet i Barba estava retirat per raons òbvies de tota mena d'activitat política en qualsevol àmbit i espai. Es tractava de passar el més desapercbut possible. Començà a treure el cap, amb molta cura, a finals dels anys 1940 amb alguna conferència, entre amics i coneguts, a l'Orfeó de Sants.

La conferència que va donar el tret de sortida en la nova i darrera etapa científica de Palet i Barba va ser la que va impartir, el 2 de juny de 1949, al Fomento del Trabajo Nacional sobre «Petróleo en España. Posibilidad de autarquía». Esdevingué el referent dels arguments i teories que palesava Palet i Barba davant les possibilitats de trobar petroli en algun indret i quines eren les característiques d'una hipotètica prospecció.

La situació econòmica d'Espanya, farcida de precarietats i mancances, alimentava, encara més, un embojiment per trobar aquell preuat líquid i sortir de la misèria i les privacions. L'autarquia passava factura a la vida econòmica i social del país. Calia trobar solucions a qualsevol preu.

En la conferència Palet i Barba exposà la seva tècnica de prospecció ràbdica i afirmà l'existència d'hidrocarburs i petroli en disset províncies de la península. També considerava que en alguns indrets hi havia un valor pràctic molt reduït per dur a terme cap mena de prospecció. En d'altres defensava l'existència de jaciments de gran qualitat per les característiques del terreny i la quantitat de la possible extracció. Finalment esperava que un futur viatge a Mèxic per motius familiars li permetria comprovar les característiques ràbdiques dels jaciments petrolers mexicans.

Cap a Mèxic

El 29 de juliol de 1950 Palet i Barba i la seva esposa Irene Martí s'enlairaven en un avió a l'aeroport del Prat amb destinació a Mèxic. El motiu principal del viatge era retrobar-se, després d'onze anys de separació, amb el seu fill gran, Miquel Palet i Martí i la seva família: l'esposa Carme Ejarque i Dols i els fills del matrimoni, Irene, Ramona i Domènec.

Circa 1950

Targeta de visita de Domènec Palet i Barba, geòleg prospector.

GHP

Mèxic DF, 20-21 de gener de 1951

Comiat a l'aeroport de Mèxic DF. D'esquerra a dreta: Domènec Palet i Ejarque, Carme Ejarque i Dols, x, Miquel Palet i Martí, x, Irene Martí i Domingo, Enric Canturri, Domènec Palet i Barba, x, x, Pilar Gómez i Antoni Eroles.

MPP

En Miquel Palet i Martí i la seva família havien arribat a Mèxic el 22 de maig de 1942, quan el vaixell Nyassa arribà a Veracruz, després d'haver passat per un munt d'adversitats i contratemps. En aquell moment vivien a Puebla i des d'allà organitzaren tot un conjunt de sortides i visites turístiques pels seus pares.

No hi va haver problemes, malgrat l'edat i el clima, per visitar nombrosos llocs, com el complex arqueològic de Teotihuacan o els canals de Xochimilco.

Palet i Barba va aprofitar per visitar, durant l'agost, els pous de Petróleos Mexicanos (PEMEX) de Poza Rica a l'estat de Veracruz. En va fer un recorregut molt exhaustiu del que en va prendre bona nota de molts aspectes i característiques.

Sembla ser que valorà negativament la possible trobada de petroli d'unes noves prospeccions de PEMEX a Veracruz, malgrat les expectatives optimistes de l'empresa mexicana. Al final els resultats foren nuls i donaren la raó a Palet i Barba.

Aquell encert era un argument més que Palet i Barba utilitzà, des de l'òptica professional, en la defensa de les prospeccions a la Bisbal de l'Empordà que tindrien lloc el 1952.²¹⁶ Aquell projecte va despertar nombroses crítiques i Palet i Barba apel·lava, una i altra vegada, a la seva llarga trajectòria com geòleg, als èxits dels seus sondeigs i al reconeixement rebut en terres americanes.

Una setmana abans de retornar a Catalunya, va pronunciar una conferència a l'Instituto Geológico Nacional de México. Fou el 15 de gener de 1951 i el tema: «La prospección rárbdica con mis dispositivos y técnica en la investigación geológica y minera del subsuelo. Unos resultados obtenidos con ocasión de mi breve estancia en Méjico».

Finalment, el 21 de gener de 1951, després d'una estada de sis mesos, Domènec Palet i Barba i Irene Martí s'enlairaven des de l'aeroport de Mèxic DF camí de Barcelona.

216 El 10 de maig de 1952, Palet i Barba va fer una carta al director de *Destino*, signada com a expresident de la Institució Catalana d'Història Natural, defensant el projecte de la Bisbal i argumentant la seva trajectòria com a geòleg i la seva visita a Mèxic com a garanties de les prospeccions de l'Empordà.

Petróleos Españoles SA aterra a la Bisbal d'Empordà

L'1 de desembre de 1951, Palet i Barba tingué una reunió molt important al Fomento del Trabajo Nacional per presentar els objectius i estratègies per posar en marxa activitats de prospecció i extracció de petroli a l'Empordà, en una zona delimitada de 400 km², coneguda per Pensylvania i quines haurien de ser les despeses del projecte així com els noms dels principals col·laboradors.²¹⁷

La reunió informativa de Petróleos Españoles SA va comptar amb el suport i participació del seu gendre, Josep Fornells i Ubach. En tot moment es va plantejar un discurs molt encoratjador sobre les possibilitats existoses del projecte. Es va fer referència, en diferents moments, a l'experiència de Palet i Barba i als projectes i treballs dels anys 1930 i les garanties dels estudis realitzats a partir de les ones ràbdiques.

Tot venia revestit de notable optimisme però la premsa de l'època esdevingué molt escèptica sobre aquell ambiciós projecte. Els diaris se'n feien ressò i enquestaven geòlegs i experts en la matèria sobre el grau de possibilitats de trobar el preuat líquid. Alguns professionals, com el catedràtic de la Universidad de Oviedo, el català Noel Llopis, ho deixava molt clar: «*Por descontado, desechemos como absurdo la torcida varilla de los zahoris*».²¹⁸

Les crítiques eren rebatudes per Palet i Barba amb tota una bateria d'arguments i a través dels mitjans. L'experiència d'èpoques passades i l'estada a Mèxic sempre estaven presents en les seves explicacions. En qualsevol cas amb aquells plantejaments no n'hi havia prou per apaivagar els ànims i el nerviosisme de la gent de la Bisbal d'Empordà.

Hi hagué una carta al director de *Destino* que resultà demolidora per a les seves aspiracions i projectes. El títol era «Petróleo en la Bisbal... o en Méjico». En

217 COMISION OFICIAL ORGANIZADORA DE LA EMPRESA PETRÓLEOS ESPAÑOLES S.A., *Extracto de la Reunión General Extraordinaria celebrada en el "Fomento del Trabajo Nacional" el día 1 de diciembre de 1951.*

218 «Un tema que arde: ¿Petróleo en el Ampurdán?», *Destino*, 29 de març de 1952.

Olesa de Montserrat, juliol de 1951

Celebració de les noces d'or de Domènec Palet i Barba i Irene Martí i Domingo.

Rere seu, d'esquerra a dreta: Ignasi Casanovas i Jofresa, mossèn Manel Casanovas i Casals, Carme Casals i Palet i Pilar Casanovas i Casals. A l'extrem dret amb la càmera cinematogràfica a la mà, Josep Fornells i Ubach, i rere seu, Joan Palet i Martí

MPP

aquell escrit es rebatien tots els procediments de Palet i Barba. El text en criticava la trajectòria i actuacions passades que acabaren amb un estrepitós fracàs.

El text signat pels professors Lluís Solé i Sabarís i Josep Maria Fontboté era una resposta contundent a un text anterior de Palet i Barba —10 de maig de 1952— on defensava la seva trajectòria professional i les possibilitats d'èxit de les immediates prospeccions. Aquell text també feia la seva pròpia lectura d'aquella trajectòria professional.

«Desgraciadamente no conocemos del abogado y exindustrial señor Palet más que una circular en ciclostil, en donde se hacen realmente descubrimientos sensoriales. Por ella nos enteramos que ha hallado petróleo en 17 provincias españolas, incluso en el seno del granito, lo que revoluciona completamente las ideas tenidas hasta ahora sobre el origen orgánico del petróleo. Los datos obtenidos lo fueron la mayoría desde el tren y el avión. Tanto, pues, por la facilidad de prospección como por lo interesante del tema es una lástima que nuestras revistas técnicas no se hayan hecho eco de los descubrimientos del señor Palet.

[...]

Qué lejos estábamos de aquellos balbuceos que arruinaron al Ayuntamiento de Terrasa con su famoso pozo de 600 metros de profundidad en busca de una agua, que, rebelde, jamás se doblegó a las exigentes llamadas del dispositivo, aún a las más solemnes realizadas ante la presencia de técnicos y autoridades. O el caso de aquellos otros fatídicos 20 minerales encerrados en cajas en la experiencia oficial realizada en Madrid en el Instituto Geológico y Minero de España. Ahora ya no serían posibles tales fracasos.»²¹⁹

Revistes i setmanaris actuals encara recorden aquella situació com una peculiar i «divertida» anècdota que mobilitzà la comarca empordanesa entre 1952 i 1953. Articles contemporanis ens parlen d'un passat no massa llunyà, amb una dosi que combina informació i crítica amb ironia, i amb un protagonista com fou Palet i Barba.

«Fa trenta anys, la monòtona vida quotidiana dels bisbalencs s'alterà de cop i volta per una notícia d'allò més insòlita: la possibilitat de l'existència d'una bossa de petroli al subsòl de la ciutat, durant mesos i mesos un equip d'operaris perforà el subsòl local en un indret de l'aigüeta, trobaren una capa rocosa dura i inacabable que encarí extraordinàriament els costos de la prospecció petrolífera. Tanmateix no aconseguiren d'extreure ni una sola gota del cobejat "or negre". La Bisbal perdé així la possibilitat de convertir-se en una mena de Dallas empordanès.»²²⁰

El 22 de febrer de 1953 apareixia un article de Luis Carandell a *El Correo Catalán* amb un discurs optimista i esperançador sobre les possibilitats d'èxit d'aquella aventura. Era un clam a l'esperança. Insistia en les possibilitats i també parlava, entre d'altres coses, del cotxe del petroli, vehicle que traslladava els tècnics a les zones de prospecció. És un text paradoxal car l'activitat estava a punt de concloure's pels mínims resultats obtinguts.

Domènec Palet i Barba havia mort d'un infart agut de miocardi tres setmanes abans, el 5 de gener de 1953. Malauradament no aconseguí fer realitat els seus darrers somnis malgrat s'havia manifestat com un home convençut i molt tossut respecte a aquell projecte bisbalenc. Aquesta havia estat una de les constants de la seva vida. Fou un home lluitador i perseverant en qualsevol de les facetes de la seva vida.

Carandell escrivia un article que no s'adequava amb la trista realitat petroliera de l'Empordà. Semblava un cant que reclamava una darrera oportunitat per Palet i Barba a mode de reconeixement. El periodista volia homenatjar l'artífex d'aquella aventura que havia aconseguit engrescar familiars, amics i nombrosos ciutadans anònims. Era un homenatge pòstum per una persona que va pretendre descobrir alguns enigmes i tresors de la natura i convertir un munt de somnis en realitats líquides.

«Pero la naturaleza no concedió a Palet y Barba la visión que él había soñado durante tantas noches, cuan-

219 *Destino*, 7 de juny de 1952.

220 *Bisbal Comarca*, núm. 8, 1982.

Olesa de Montserrat, juliol de 1951

Celebració de les noces d'or de Domènec Palet i Barba i Irene Martí i Domingo.

Amb els seus néts. D'esquerra a dreta: Irene Palet i Pitarch, Miquel Palet i Pitarch, Bonaventura Fornells i Palet, Josep Fornells i Palet i Jordi Fornells i Palet.

MPP

do caía rendido por el trabajo y por el estudio. Nunca vio el chorro negro que sale de la tierra. Nunca sus manos se tiñeron con la grasa suave y estimulante del petróleo. En sus últimos momentos recomendaba a sus allegados que no abandonaran su proyecto. Hay petróleo, ha de salir petróleo de aquellos campos. Antes de perder el conocimiento, ya en sus últimos instantes, el geólogo oyó decir que un gran chorro asomaba por primera vez a la superficie. Era el petróleo que él había buscado y su deseo le hizo creer las afirmaciones de los que le asistían.»²²¹

Amb la mort de la seva estimada esposa Irene Martí, el 9 d'octubre de 1961, la memòria de Domènec Palet i Barba ha estat servada durant dècades pels seus fills i posteriorment pels seus néts, tant a Catalunya com a Mèxic.

Aquest llibre —que pretèn ser un acte de reparació i de justícia històrica— vol recuperar la seva figura per posar-la a l'abast de tots els catalans en general i dels terrassencs en particular, per tal que coneguin la vida i l'obra d'aquest prohoms republicà que dedicà el bo i millor de la seva existència al progrés espiritual i material de la societat i del país en què li tocà viure.

5 de gener de 1953

Recordatori de Domènec Palet i Barba.

MPP

²²¹ CARANDELL, Luis. «¿Petróleo en la Bisbal?», *El Correo Catalán*, 22 de febrer de 1953.

Fons Personals

Fons núm. 1-20

1. JOSEP SOLER I PALET	14. PERE GALI I ROCA
2. JOSEP VENTALLÓ VINTRO	15. PAU GORINA GABARRÓ
3. SALVADOR UTSET I PAYÀS	16. JOAN DUCH AGULLÓ
4. DOMÈNEC PALET I BARBA	17. DANIEL BLANKART
5. MIQUEL ONANDIA NONELL	18. JAUME COLOMER I MOI
6. JOSEP FIGA I FAURA	19. ANNA MURÀ
7. LLORENÇ MUNTADA I SERRA	20. FERRAN CANYAMERES
8. JOAQUIM CAPELLA I CARRERAS	
9. JOAQUIM SALA I PRAT	
12. NARCIS PUIG	
13. JOAN SOLER I DIFFENT	

03

Fons documentals consultats

Arxiu Comarcal del Vallès Occidental - Arxiu Històric de Terrassa
Arxiu Municipal de Terrassa
Arxiu Tobella, Terrassa
Biblioteca de Catalunya, Barcelona
Diputació de Barcelona - Arxiu Històric
Fundació Josep Irla, Barcelona
Família Hernández Palet, Mèxic DF
Família Palet Pitarch, Barcelona
Museu Geològic del Seminari de Barcelona
Pilar Casanovas i Casals, Barcelona
Rafel Comes i Ezequiel, Terrassa
Universitat de Barcelona - Arxiu Històric

L'Acció

L'Acció

L'Acció

L'Acció

L'ACCIO

ACC

Bibliografia

A. Bibliografia de Domènec Palet i Barba

1. Obres pròpies (per ordre cronològic)

- PALET I BARBA, Domènec. *Sampedor y lo serrat dels morts*. Barcelona: Llibreria L'Avenç, 1895.
- *Estudio del terreno pliocénico de Tarrasa y de sus relaciones con las formaciones contiguas*. Barcelona: Imp. de Henrich y Cia., 1896.
 - *Nota sobre tectónica de la cordillera media catalana*. Barcelona, Real Academia de Ciencias y Artes de Barcelona, (sessió 31 de desembre de 1910). Barcelona: 1910.
 - *Nota sobre la cordillera del N. de Tarrasa*. Barcelona: 1910.
 - *Excursió a Sant Llorenç del Munt: notes geològiques*. Terrassa: 1921.
 - *Excursió geològica y espeleològica a Mura y contorns*. Terrassa?: s.d.
 - *Las emisiones o transmisiones de ondas o vibraciones rítmicas*. Terrassa: 1928.
 - *En Josep Roca i Roca (1848-1924): literat, publicista, polític*. [Text llegit el 2 de juliol de 1934 en el moment de posar el seu retrat a la galeria de Terrassencs Il·lustres a l'Ajuntament de Terrassa]. Terrassa: Imp. Singla, 1934.
 - *Guia Monográfica de Sant Llorenç del Munt*. Terrassa: 1936.
 - *Els jardins zoològics estrangers i el Parc de Barcelona*. [text mecanografiat]
 - *Prospección a profundidad (subterránea y subacuática) por medio de los dispositivos patentados de D. Palet y Barba (de Tarrasa-España)*.
 - *Petróleo en España, posibilidades de autarquía*. [mecanoscrit]. Barcelona: 1949.

2. Obres compartides (per ordre cronològic)

- FAURA I SANS, Marià, PALET I BARBA, Domènec, VIÑALS I MUÑOZ, Melcior. *Dictamen sobre abastecimiento de aguas potables para la Ciudad de Tarrasa*. Terrassa: Salvatella, 1923.

- FAURA I SANS, Marià, PALET I BARBA, Domènec. *Plànol geològic-hidrogràfic de la zona de captació d'aigües per la ciutat de Terrassa. Escala 1:10.000*. [inèdit] Mina Pública d'Aigües de Terrassa, 1925.

3. Articles i conferències pròpies (per ordre cronològic)

- PALET I BARBA, Domènec. «Los mapas geológicos», *La Publicidad*, 8 de desembre de 1891, p. 2.
- «Los mapas geológicos», *La Revista Tarrasense*, Any XVI. 13 de desembre de 1891, núm. 99, p. 3-5.
- «Notas agrológicas de los alrededores de Tarrasa (I)», *La Revista Tarrasense*, 23 de juny de 1892. Núm. 51, p. 2-4.
- «Notas agrológicas de los alrededores de Tarrasa (II)», *La Revista Tarrasense*, 29 de juny de 1892. Núm. 53, p. 1-5.
- «Notas agrológicas de los alrededores de Tarrasa (III)», *La Revista Tarrasense*, 3 de juliol de 1892. Núm. 54, p. 3-6.
- «Notas agrológicas de los alrededores de Tarrasa (IV)», *La Revista Tarrasense*, 14 de juliol de 1892. Núm. 57.
- «Notas agrológicas de los alrededores de Tarrasa (V)», *La Revista Tarrasense*, 21 de juliol de 1892. Núm. 59, p. 2-5.
- «Notas agrológicas de los alrededores de Tarrasa (VI-conclusiones)», *La Revista Tarrasense*, 24 de juliol de 1892. Núm. 60. p. 2-5.
- «Geologia i arqueología dels entorns de Terrassa», 23 d'agost de 1894. Conferència al Centre Excursionista de Catalunya.
- «Excursió oficial a Sampedor y al "Serrat dels morts"», *Butlletí del Centre Excursionista de Catalunya*. Barcelona, 1895. Núm. 18, p. 144-153.
- «Confusió jurídica» a *Egara*. 4, 11, 18 i 25 d'agost de 1895 i 1 i 8 de setembre de 1895.
- «Enseñanza Superior», *El Espejo*, 27 de juliol de 1901 i 3 d'agost de 1901.
- «Les associacions democràtiques i la cultura del poble». 16 de gener de 1904. Conferència inaugural a la Casa del Poble del cicle sobre Instrucció Acadè-

mica.

- «El Mamut a Terrassa», *Fraternidad Republicana*, 29 de juny de 1907.
- «Més del Mamut», *Fraternidad Republicana*, 6 de juliol de 1907.
- «Nota sobre tectónica de la Cordillera Media Catalana» *Egara*. Año XX. 18 de març de 1911. Núm. 954, p. 1-2.
- «Nota sobre la cordillera del Norte de Tarrasa» a Real Academia de Ciencias y Artes de Barcelona. 1910. Sessió 30 de juny de 1910. *Egara*, 13 de maig de 1911. Núm. 962, p. 3-4.
- «Excursió geològica y espeleològica á Mura y contorns (I)» *Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa*. Any I, núm. I-III (octubre-desembre 1911), p. 19-28. [Edició facsimil. Abril de 2011].
- «Excursió geològica y espeleològica á Mura y contorns (II)» *Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa*. Any II, núm. IV (gener 1912), p. 58-63. [Edició facsimil. Abril de 2011]
- «Excursió a Fígols, Bagà, Das, Puigcerdà, Err, Núria, Ribas i Ripoll» *Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa*. Any III, (XV-XVI). (gener-juny 1914), p. 6-16.
- Notes bibliogràfiques II. «Espeleologia de Catalunya» per M. Faura y Sans. Pbro. *Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa*. III (XVII) 1914, p. 37-39.
- «Ensayo Fitotopográfico de Bages» (comentari tesi doctoral Dr. Pius Font i Quer) *Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa*. Any III, (XVIII) (octubre-desembre, 1914), p. 52-53.
- Notes bibliogràfiques. I. «Assaig de Geogenia de Terrassa i sos contorns» per Jacint Elias. «Ensayo fitotopográfico de Bages» per en P. Font i Quer. *Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa*. II (XVIII), p. 51-53.
- «D'Ègara i abans d'Ègara» *Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa*. 4a època, núm. 102-103, p.92-102. També conferència donada al Centre Excursionista de Terrassa, 13 de gener de 1917.
- «Origen, formació i evolució de la terra» *Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa*. Any III. Núm. 12. Juliol-Agost, 1921. p. 179-182. També conferència donada al Centre Excursionista de Terrassa,

4 de maig de 1921.

- «Excursió a Sant Llorenç del Munt: notes geològiques» *Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa*. III. Núm. 13, setembre-octubre de 1921, p. 198-205.
- «Un Enterrament de la primera Edat del Bronze a Terrassa» Institut d'Estudis Catalans. Les investigacions de l'Institut d'Estudis Catalans a Terrassa (1915-1920).
- «Honorant al Mestre» (homenatge al Dr. Joan Cadavall), *Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa*. Any IV, núm. 16, març-abril de 1922, p. 42-45.
- «Gloses al treball de Jacint Elias "Època de la inclinació del planell central d'Espanya envers l'Atlàntic"» *Butlletí de la Institució Catalana d'Història Natural*. 2a sèrie, III. 1927. núm. 3.
- «III Excursió científica col·lectiva anyal de la institució catalana d'Història Natural a la Comarca de Terrassa: dies 5, 6 i 7 de juliol de 1923» *Butlletí de la Institució Catalana d'Història Natural*. 2a sèrie, desembre 1923, vol. III, núm. 9, p. 155-162.
- «Geologia de l'Ubach» *Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa*. Any VI, núm. 29. maig-juny 1924. p. 39-41.
- «Sobre estudis per prospecció ràbdica del subsol del Pla de Barcelona i del Vallès» *Butlletí de la Institució Catalana d'Història Natural*, 1929, p. 80.
- «Los corrimientos de la cordillera media catalana» a *Études et Observations géologiques sur la Méditerranée occidentale*. Volum I-III. *Géologie des Pays Catalans*. Vol. II, núm. 4 (partie I) 1931 (López Robert), p. 1-11.
- «Petróleo en España. Posibilidad de autarquía». Conferència en el Fomento del Trabajo Nacional de Barcelona, 2 de juny de 1949.
- «La prospección rábdica con mis dispositivos y técnica en la investigación geológica y minera del subsuelo. Unos resultados obtenidos con ocasión de mi breve estancia en Méjico». Conferència a l'Instituto Geológico Nacional de Méjico, 15 de gener de 1951.

4. Articles i textos sobre Palet i Barba

- AJUNTAMENT DE TERRASSA. *Samuel Morera*, [Homenatges, núm. 5] 1985.
- «Don Domingo Palet y Barba» *Boletín de la Cámara Oficial de Comercio e Industria de Tarrasa*. Núm. 536, gener-febrer de 1953. Vol. Any LXVII.
 - COMES I EZEQUIEL, Rafel, «Palet i Barba (1)», *Butlletí del Grup Filatèlic i Numismàtic de Terrassa*. Núm. 404, novembre de 2004.
 - «Palet i Barba (2)», *Butlletí del Grup Filatèlic i Numismàtic de Terrassa*. Núm. 405, desembre de 2004.
 - CREU ROJA DE TERRASSA, *Bodas de oro 1898-1948*. Cruz Roja, 1948.
 - FONT, D., «Dos segles de terrassencs a les Corts», *Al Vent*, 1986, núm. 89. p. 15-17.
 - DOMÈNECH I FARGAS, Josep Maria. «Palet i Barba, Domènec», a: *Gran Enciclopèdia Catalana*, Volum 11, p. 218-219. Barcelona: Enciclopèdia Catalana, 1978.
 - «Les descobertes rabdològiques d'en Palet i Barba» a *Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa*. Any IX. Juliol-agost 1927. Núm. 48, p. 165-166.
 - HERNÁNDEZ I CARDONA, Àngel Manuel, «Domènec Palet i Barba» a *Els naturalistes terrassencs*. Terrassa: Editorial Ègara, 1986, p. 10.
 - MARCET I POAL, Adeodat, *Arxiu d'estudis del Centre Excursionista de Terrassa*. Any IV, 1922, núm. 16.
 - «Palet i Barba, El terrassenc del dia», a *L'Abella d'Or*, 1 de gener de 1927.
 - PALET I SETÓ, Francesc., «Domènec Palet i Barba: Esboç biogràfic» a *Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa*. Núm. 90-91, juliol-desembre de 1996 p. 131-138.
 - PALOMARES TIRADO, Miguel. Galeria de tarrasenses il·lustres. Cámara Oficial de Comercio e Industria de Terrassa, 1962.
 - PLANS I CAMPDERRÓS, Lourdes. *L'Escola Industrial de Terrassa, 1902-2002. Cent anys de vida universitària*. Terrassa, 2002. p. 41.
 - SANTANACH I PRAT, Pere. «Primer estudi tectònic a Catalunya: l'estructura de la serralada Prelitoral per Domingo Palet y Barba», *Treballs del Museu de Geologia de Barcelona*. Núm. 19, 2013. p. 13-47.

- SOLER I PALET, Josep. *Cent biografies tarrassenques*. Barcelona, 1900. p. 110-112.
- TORRELLA I NIUBÓ, Francesc. *La Mútua i Terrassa. Cent anys d'història, 1900-2000*. Terrassa: 2000. p. 33.

B. Bibliografia general

- ALBERTÍ I GUBERN, Santiago. *El republicanisme català i la Restauració monàrquica. 1875-1923*. Barcelona: Albertí, 1972.
- ARCHIVO HISTÓRICO DE LA CIUDAD DE TARRASA. *Régimen de la Fraternidad Republicana y Casa del Pueblo de Tarrasa. Tarrasa, 1904*. dins Fons Municipal. Governació, associacions. Lligall Societats: Reglaments i Estatuts, 1903-1955.
- BENAU I BERENGUER, Josep Maria, et al. *Història de Terrassa*. Terrassa: Ajuntament, 1987.
- BONAMUSA I GASPÀ, Francesc (dir.). *Generalitat de Catalunya. Obra de govern (1931-1939)*. [Volum 1]. Barcelona: Generalitat de Catalunya, 2006.
- CAMARASA, Josep Maria. *Cent anys de passió per la natura. Una història de la Institució Catalana d'Història Natural. 1899-1999*. Barcelona: Institució Catalana d'Història Natural, 2000.
- CAMBRA OFICIAL DE COMERÇ I INDÚSTRIA DE TERRASSA. *100 anys de presència. 1886-1986*. Terrassa: 1986.
- COMES I EZEQUIEL, Rafel, «El Centre Catalanista Republicà de Terrassa» *Terme*. Núm. 26. Terrassa, 2011. p. 199-212.
- COLOM I BUSSOT, Juli. *Republicanisme i cultura republicana a Terrassa. De la I República a la Setmana Tràgica*. Terrassa: Fundació Torre del Palau. 2003.
- Josep Roca i Roca. *Polític, periodista i escriptor republicà. Els anys de joventut. 1848-1878*. UAB. Tesi doctoral. 2012.
- CONGRESO DE LOS DIPUTADOS. *Diario de Sesiones*. Legislatures 1931-1933, 1933-1935 i 1936-1939.
- CULLA I CLARA, Joan Baptista. *El republicanisme lerrouxista a Catalunya (1901-1923)*. Barcelona: Curial, 1986.
- DE RIQUER I PERMANYER, Borja, *Història de la Diputació de Barcelona, 1812-2005*. Barcelona: Diputació, 2007.
- DUCH I AGULLÓ, Joan. *Anys negres (1936-1939)*. Terrassa. Fundació Torre del Palau, 2009.
- FERNÁNDEZ ÁLVAREZ, Ana; PLANS I CAMPDERRÓS, Lourdes. *La Cambra, 125 anys creant futur*. Terrassa: Cambra de Comerç, 2011.
- FLORENSA I PARÉS, Joan; OLIVA I LLORENS, Jordi; VIGUÉS I JULIÀ, Mariona. *Una escola implicada amb la ciutat. Escola Pia de Terrassa, 1864-2002*. Terrassa: Escola Pia, 2002.
- GARRETA I CLUSELLA, Jordi. «L'actuació política del Primer Catalanisme a Terrassa. Un apèndix del Salisme» a *Terme*, núm. 5, Terrassa: 1990.
- GESALÍ I BARRERA, David; ÍÑIGUEZ I GRÀCIA, David. *La guerra aèria a Catalunya (1936-1939)*. Barcelona: Rafael Dalmau Editor, 2012.
- GONZÁLEZ I VILALTA, Arnau: «La representació parlamentària catalana a les Corts republicanes (1931-1939): del catalanisme hegemònic i pragmàtic a la vinculació amb la política espanyola». *Butlletí de la Societat Catalana d'Estudis Històrics*. Núm. XVIII. 2007 p. 157-172.
- *Els diputats catalans a les Corts Constituents republicanes (1931-1933): nacionalisme, possibilisme i reformisme social*. Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2006.
- *Els diputats catalans a les Corts republicanes (1933-1939)*. Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2009.
- HERNÁNDEZ I CARDONA, Francesc Xavier; ÍÑIGUEZ I GRÀCIA, David. *La Columna Macià-Companys*. Barcelona: Fundació Josep Irla, 2008.
- IVERN I SALVÀ, Maria Dolors. *Esquerra Republicana de Catalunya (1931-1936)*. Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1988 (Volum 1) i 1989 (Volum 2).
- JOANIQUET I EXTREMO, Aureli. *Alfonso Sala Argemí, conde de Egara. Visión de una época, delibación del nacionalismo catalanista, lucha entre librecambistas y proteccionistas, progreso de la técnica textil*. Madrid: Espasa-Calpe, 1955.
- MARCET I GISBERT, Xavier (dir.). *Terrassa segle XX (1867-1993)*. Terrassa: Diari de Terrassa, 1993.

MARTÍN I BERBOIS, Josep Lluís. «Josep Soler i Palet i el moviment polític catalanista» a *Terme*, núm. 25, Terrassa: 2010.

MOLAS I BATLLORI, Isidre. *Lliga Catalana. Un estudi d'estasiologia*. [2 volums]. Barcelona: Edicions 62, 1973.

PASTALLÉ I SUCARRATS, Pere; SOLÉ I SANABRA, Miquel. *Mina Pública d'Aigües de Terrassa: una empresa al servei de la comunitat*. Barcelona: Lunwerg, 2002.

PÉREZ I VALLVERDÚ, Eulàlia (dir.). *Barcelona en postguerra (1939-1945)*. Barcelona: Efadós, Ajuntament de Barcelona, Fundació Carles Pi i Sunyer, 2014.

PLANCHAT I VILLACAMPA, Manel. *Història del Centre Excursionista de Terrassa*. [Treball inèdit]

PLANS I CAMPDERRÓS, Lourdes, *Àngel Sallent i Gotsés (1857-1934): un intel·lectual de la Renaixença*. Terrassa: Fundació Torre del Palau, 2003.

— *La vida cultural i recreativa a la Terrassa d'ahir, 1875-1931*. Terrassa: Fundació Torre del Palau, 2000.

PI DE LA SERRA I JOLY, Paulina. *L'ambient cultural a Terrassa, 1877-1977*. Terrassa: Caixa d'Estalvis de Terrassa, 1978.

PUIG I CABEZA, Martí; ROMA I CASANOVAS, Francesc. *Una aproximació a l'excursionisme terrassenc (1910-1939)*. Terrassa: Fundació Torre del Palau, 2001.

PUY I JUANICO, Josep. *Alfons Sala i Argemí. Industrial i polític, 1863-1945*. Terrassa: Arxiu Tobella, 1983.

— *Sàtires, cuplets i acudits en temps d'eleccions. Política i caciquisme a Terrassa (1917-1923)*. Terrassa: Fundació Torre del Palau, 2010.

RAGON I PETIT, Baltasar, *Coses de Terrassa viscudes*. Terrassa: Joan Morral, 1929?

ROYES I RIERA, Adrià, *El Banc de Terrassa en el marc de la decadència bancària catalana, 1881-1924*. Barcelona: Proa, 1999.

SALA I ARGEMÍ, Alfons, *Intervenciones parlamentarias de D. Alfonso Sala Argemí, conde de Egara, en el Congreso de los Diputados, Senado y Mancomunidad de Cataluña*. Barcelona: Imp. de la Casa Provincial de Caridad, 1927.

TORRELLA I NIUBÓ, Francesc. *La Mútua i Terrassa. Cent anys d'història, 1900-2000*. Terrassa: 2000.

VENTAYOL I BOSCH, Àngels. *Josep Soler i Palet, polític i historiador*. Terrassa: Fundació Torre del Palau, 2001.

— *75 anys de l'Escola La Llar*. Terrassa: Ajuntament, 2004.

C. Principal premsa consultada

Barcelona

Humanitat, La

Publicitat, La

Rambla, La

Terrassa

Acció, L'

Comarca del Vallés, La

Dia, El

Índex onomàstic

Abad i Ribera, Miquel	63
Abelló i Bufi, Francesc	67
Abelló i Puig, Joan	67, 75, 79
Aguirre i Lecube, José Antonio	143
Aiguader i Miró, Jaume	122
Alcalá-Zamora y Torres, Niceto	114
Aldave i Rebullida, Enric	139
Alegre i Pujals, Joaquim	43, 49, 51
Alegre, Gaietà	33
Alfons XIII	85, 91
Almera i Comas, Jaume	25, 92
Almirall i Queralt, Miquel	132
Almirall, Isidre	107
Anguera de Sojo, Oriol	112
Antoninus Pius	65
Antónov-Ovséienko, Vladímir	140, 139
Aragay i Daví, Amadeu	91, 106, 114, 115, 116, 122
Armengol i Ballbé, Domenec	104
Armengol i Padrós, Jaume	67
Armengol, Benet	67
Armengol, Joan	61
Azaña Díaz, Manuel	116, 121, 126, 143
Badiella i Ribas, Emili	67
Ballber i Casals, Jaume	37
Bañeres, Jaume	141
Barata i Quintanas, Joan	81
Barba i Salvatella, Rosa	17
Bargalló i Serra, Maria Dolors	154
Barjau i Riera, Felip	122, 129
Bastardas i Sampere, Albert	76
Batlle, Josep	141
Battestini i Galup, Nicolau	132

Baylina, Josep	67
Belil i Roure, Francesc	48, 49, 50
Bellí i Castiel, Epifani	114, 116, 123
Bello Trompeta, Luis	116
Benet, ???	89
Benet, Josep	75
Berenguer i Cros, Josep	116
Besteiro Fernández, Julián	116
Blanxart, Daniel	61, 64
Boada i Cristòfol, Antoni	67
Boada, Miquel	141
Bonamusa i Gaspà, Francesc	137
Bonastre i Brugal, Jaume	139
Bordas de la Cuesta, Josep	106, 114, 116
Borràs i Puig, Josep	51
Bosch, Jacint	33
Bosch, Joan	91
Bosch, Miquel	17
Bover, Rossend	141
Buen y del Cos, Odón de	21, 22, 23
Busquets i Soler, Salvador	46
Cadevall i Diars, Joan	19, 22, 23, 27, 33, 34, 61, 63
Calvet i Móra, Josep	122, 130, 129
Cambó i Batlle, Francesc	81, 87
Camí i Esteve, Josep	104
Camino	43
Campalans i Puig, Rafael	114, 116, 121, 123
Camps i Celma, Ramon	56, 104, 105, 107
Canturri i Ramonet, Enric	158
Canyamàs, Joan de	77
Capellà, Francesc	61
Carandell, Luis	161
Cararach i Mauri, Josep	92
Carbonell, Salvador	27
Carceller Segura, Demetrio	56
Cardús i Marinell-lo, Miquel	48, 51
Carné i Reguant, Salvador	51
Carner i Puig-Oriol, Josep	77
Carner i Romeu, Jaume	114, 116
Carrasco i Formiguera, Manuel	114
Carrel, Alexis	67, 69
Casals i Palet, Carme	28, 151, 153, 160
Casals i Palet, Dolors	18, 151

Casals i Palet, Rosa	18, 151
Casals, Josep	151, 153
Casamada i Mauri, Ramon	37
Casanovas i Casals, Manel	151, 160
Casanovas i Casals, Pilar	151, 153, 160
Casanovas i Domingo, Josep	48, 51
Casanovas i Jofresa, Ignasi	151, 153, 160
Casares Quiorga, Santiago	121
Casas i Boada, Francesc	104
Casas, Ramon	45
Chevalier i Robert, Joan	87
Ciurana, Francesc	45
Colom i Bussot, Juli	14, 35
Colomer, Martí	45
Colomer, Ramon	87
Comas i Jo, Jaume	122, 130
Comas i Piqueras, Josep	67
Comas i Singla, Francesc	45, 49, 51, 59
Comes i Ezequiel, Rafel	17, 50
Companys i Jover, Lluís	15, 70, 106, 114, 116, 123, 129, 133, 143
Coromines i Montanya, Pere	114, 116
Costa, Salvador	45
Dencàs i Puigdollers, Josep	124
Devant i Prats, Francesc	104
Domènech i Estella, Pere	61, 63
Domingo i Sanjuan, Marcel·lí	70, 111, 112, 116
Duran i Boada, Joan	12
Duran i Canyameras, Ferran	76
Einstein, Albert	68, 69
Ejarque i Dols, Carme	18, 145, 156, 157, 158
Elies, Jacint	27, 61
Eroles i Serra, Antoni	158
Escudé i Galí, Antoni	63
Estelrich i Artigues, Joan	15
Esteve i Guau, Martí	116
Estrenjer i Macià, Avel·lí	43, 45, 104, 105, 107, 112, 117
Fàbregas i Esteve, Ferran	104
Fainé, Llorenç	79
Fargas i Vall, Miquel	34
Fatjó i Vila, Pius	37
Fatjó, Domènec	91
Faura i Sans, Marià	98

Ferran II	77	Laguna, Eusebio	103
Ferrer, Eugeni	61, 63	Largo Caballero, Francisco	137
Ferret i Navarro, Joan	122, 132, 154	Layret i Foix, Eduard	121
Figueras i Armengol, Pau	51	Layret i Foix, Francesc	54, 70, 73
Figueras i Busquets, Miquel	48	Llimona, Joan	37
Figueras, Jacint	113	Llongueres i Mach, Francesc	104
Figueres i Salellas, Jaume	18, 104, 107, 117, 139, 154	Llopis, Noel	159
Folguera i Duran, Manuel	37	Lluhi i Vallescà, Joan	116, 121, 123, 130
Font, Heribert	34	Loperena i Romà, Joan	114, 116
Fontboté i Mussolas, Josep Maria	161	López, Antoni	45
Fornells i Cardús, Bonaventura	18, 149	López, Goicoechea, Francisco	115
Fornells i Palet, Bonaventura	162	Luxán, Germans	63
Fornells i Palet, Jordi	162	Macià i Llussà, Francesc	108, 110, 113, 114, 118, 120, 128
Fornells i Palet, Josep	152, 162	Mallafré i Segarra, Josep	104
Fornells i Ubach, Josep	18, 149, 153, 155, 159, 160	Mangrané i Escardó, Daniel	129
Franco y Bahamonde, Francisco	144, 149	Manonelles, Manuel	113
Franco y Bahamonde, Ramón	115	Marcet i Palet, Joan	34, 48, 81, 93
Freixas, Narcís	75	Marcet i Poal, Adeodat	23, 27, 63
Galí i Coll, Joan Baptista	34, 37	Marcet i Poal, Antoni Maria	23
Galí i Coll, Pau	37	Maria Cristina d'Habsburg Lorena	51
Galí i Figueras, Miquel	34	Marimon i Parera, Antoni	67
Gali, Marià	99, 101	Marinel·lo i Bosch, Joaquim	34
Gambús, Xavier	76	Marsà i Arnella, Miquel	48
Garcia i Humet, Josep	33, 43, 67	Marsà i Bragado, Antoni	14, 39, 40, 45, 75
Gassol i Rovira, Ventura	112, 116, 124	Martí i Domingo, Irene	14, 15, 16, 18, 19, 28, 86, 146, 149, 150, 151, 153, 156, 157, 158, 159, 160, 162, 163
Genescà i Archs, Joan	104	Martí i Salvany, Josep	45
Gibert i Escudé, Josep	67	Martí l'Humà	31
Gibert i Escudé, Maurici	67	Martí, Anselm	141
Giralt, Eduard	61	Martí, Joan	17
Girona i Boada, Josep	104, 107	Martínez Barrio, Diego	135, 143
Gomàriz Latorre, Jerónimo	115, 121	Masclans i Givés, Rafael	148
Gómez Rojí, Ricardo	121	Mascort i Ribot, Josep	129
Gómez i Díaz, Pilar	158	Matalonga i Aymerich, Emili	67
González i Vilalta, Arnau	127	Matalonga i Payeras, Pelegrí	48, 49
Grau i Jassans, Josep	106, , 116, 122	Maura i Montaner, Antoni	81
Guardiola, José	99	Mestre i Puig, Josep	129
Hitler, Adolf	141	Mestres i Albert, Pere	130, 132
Homs i Rosés, Miquel	34, 48	Mir, Família	103
Hurtado i Miró, Amadeu	57, 59, 106, 114, 116	Miravilles i Escaler, Segimon	48
Jiménez y Jiménez, Antonio	115, 116	Mogas i Ballber, Joaquim	67
Juncosa i Sabaté, Nicolau	17		
Kàmenev, Lev	139		

Molins i Carreras, Lluís	43	Parera i Rifé, Miquel	104
Montaner, Antoni	76	Parera, Josep	43
Montañola, Joan	40, 43, 45	Pascual i Escuder, Joan Baptista	48
Montset i Soldevila, Joaquim	67	Pestaña Núñez, Àngel	69
Morensa	63	Petchamé i Tusell, Josep	104, 105, 107
Morera i Blanco, Isabel	139	Pi de la Serra i Joly, Paulina	29, 101
Morera i Blanco, Samuel	139	Pi i Arsuaga, Francesc	55
Morera i Ribas, Samuel	104, 105, 107, 108	Pi i Sunyer, Carles	106, 114, 116
	109, 110, 112, 117, 118,	Picañol i Aldavert, Joan	53
	120, 124, 126, 129,	Picart, Ramon	91
	132, 139, 141	Picasso González, Juan	91
Mussolini, Benito	141, 149	Pineda i Juncosa, Baltasar	63
Negrín López, Juan	137, 143	Pinilla i Fornell, Jesús	70
Nicolau d'Olwer, Lluís	116	Pitarch i Cusidó, Carme	18, 147, 152, 153
Niehoff, Federico	101	Planchat i Villacampa, Manel	19
Noguer i Comet, Ramon	70, 76	Plans, Fermí	45
Nogués i Biset, Ramon	114	Poal, Fidel	33
Oliart i Llach, Albert	104, 107	Portella Valladares, Manuel	131
Oliver i Muntadas, Eusebi	67	Prat de la Riba i Sarrà, Enric	54, 63
Padró i Canyelles, Pau	130	Prat i Pujol, Pere	48, 51
Pagès i Ventayol, Carles	67	Primo de Rivera Orbaneja, Miguel	77, 93, 102, 105
Palà i Castella, Estanislau	67	Puig d'Asprer, Josep	116
Palacín i Soldevila, Ricard	114, 116	Puig i Cadafalch, Josep	68, 69
Palet i Barba, Florència	18, 151, 153	Puig i Vilanova, Carles	18
Palet i Barba, Teresa	18	Puigdomènech i Bosoms, Valentí	107
Palet i Ejarque, Domènec	157, 158	Ragasol i Sarrà, Eduard	130
Palet i Ejarque, Irene	145, 156, 157	Rahola i Molinas, Pere	15, 114
Palet i Ejarque, Ramona	145, 156, 157	Ramoneda i Muns, Claudi	51
Palet i Elias, Eulàlia	17	Rampelli, Ugo	142
Palet i Marcet, Miquel	17	Ribera i Molins, Jaume	104
Palet i Martí, Dolors	14, 18	Ribera i Salvans, Josep	154
Palet i Martí, Joan	18, 101, 145, 147, 152,	Riera i Puntí, Josep	114
	153, 155, 160	Riera, Pere	45
Palet i Martí, Miquel	15, 18, 28, 97, 99, 101,	Rigol i Casanovas, Josep	14, 59, 75, 79
	103, 107, 112, 126, 129	Rius i Centelles, Joan	63
	133, 139, 145, 147,	Roca i Roca, Josep	14, 39, 40, 41, 44, 45,
	156, 157, 158, 159		125
Palet i Martí, Rosa (1a filla)	14, 18, 59	Rocabert i Prats, Jaume	67
Palet i Martí, Rosa (4a filla)	18, 28, 149, 152, 153,	Rodó i Coll, Magí	48, 51
	155	Romero, Bonifaci	45
Palet i Pitarch, Irene	152, 153, 162	Roure, Francesc	50
Palet i Pitarch, Miquel	147, 152, 153, 162	Rovira i Riu, Jaume	51
Palet i Setó, Francesc	19	Royes i Riera, Adrià	85, 87
Palet, Joan (no el fill)	50	Rubió i Tudurí, Marià	129

Rubio, Àngel	121	Sucarrats, José	56
Ruiz de Gopegui, José	113	Sunyol i Garriga, Josep	15, 106, 114, 116, 129
Ruiz Lecina, Amós	15, 116, 121	Surrallés i Oliveras, Francesc	18
Sa i Boix, Antoni	63	Surrallés i Palet, Irene	18
Sala i Argemí, Alfons	13, 33, 37, 39, 41, 51, 55, 56, 57, 59, 71, 75, 77, 79, 81, 83, 85, 87, 89, 91, 93	Surrallés i Palet, Rosa	18
Sala i Berenguer, Pelai	130	Targarona i Matalonga, Manuel	50
Sala i Dinarès, Joan	81	Tarradellas i Joan, Josep	116
Sala i Sallés, Antoni	33	Tey i Bofill, Josep	48
Sala, Serafí	79	Tobella i Pi de la Serra, Josep	34, 51, 73
Salas i Morral, Joan	43, 49, 51, 53	Tomàs i Piera, Josep	122, 130
Salas, Francesc	75,99	Torrella i Niubó, Francesc	18, 34, 47
Salazar Alonso, Rafael	133	Torrens i Astals, Amadeu	89
Sallent i Campà, Esteve	48, 51	Torrente, Enrique	87
Sallent i Gotés, Àngel	23, 27, 37, 61, 63, 64	Torres i Barberà, Humbert	116, 123
Salmerón y Alonso, Nicolás	41, 45	Torres i Plá, Enric	104
Salom i Morera, Pere	63	Trabal i Sans, Josep Antoni	122, 126, 129, 130
Salvador	22	Trenchs i Bassas, Pere	104
Salvans i Armengol, Joan	33, 34, 67	Trias, Ramon	34
Salvans i Armengol, Lluís	51	Turu, Francesc	45
Salvatella i Inglés, Joan	67	Tusell i Rovira, Pere	104
Salvatella, Francesc	45, 59	Ubach i Daví, Feliu	63
Samblancat Salanova, Àngel	121, 123	Ubach i Solà, Alfons Maria	45, 49, 51, 53
Sampere i Tort, Ricard	73	Ubach i Soler, Antoni	33
Sanmartín i Montfort, Delfí	102	Ubach i Tólméz, Joana	149
Santaló i Parvorell, Miquel	15, 116, 129	Ullés, Agustí	61
Santamaria, Joan	61, 63	Utrillo i Viadera, Antoni	68
Santanach i Prat, Pere	21	Utset i Payàs, Salvador	89
Sbert i Massanet, Antoni Maria	115, 116, 123	Vallhonrat i Prat, Joan	49, 56, 59
Sediles Moreno, Salvador	123	Valls i Gassó, Rafael	50
Segués i Autonell, Frederic	104, 107	Vancells i Vieta, Joaquim	27, 37, 69
Sellarès, Joan	17	Velilla Sarasola, Abel	123
Selves i Carner, Joan	106, 114, 116, 123	Vellsolà i Aymerich, Josep	48, 51
Senyal i Ferrer, Francesc	122, 130, 129	Vellsolà, Isidre	43
Serra i Moret, Manuel	106, 116, 129	Ventalló i Vergés, Joaquim	136, 135
Serrallonga i Urquidi, Joan	11	Ventalló i Vergés, Lluís G.	18
Simó i Bofarull, Jaume	116	Ventalló i Vintró, Josep	27, 48, 49, 51
Solé i Sabaris, Lluís	161	Ventós i Casadevall, Ernest	91
Soler i Anglada, Emili	14, 75, 83	Ventosa i Roig, Joan	106, 116, 122, 123, 129
Soler i Palet, Josep	37	Ventura i Fatjó, Miquel	48
Soler i Puigdollers, Francesc	67, 73	Vilarasau, Soler	45
Soler i Roig, Josep	67	Vilumara i Viladà, Fermí	67
		Viñals i Muñoz, Melcior	98
		Vinyals i Aguilera, Àlvar	81, 91
		Viver, Pere	69

Wilson, Woodrow	73
Xirau i Palau, Antoni	111, 114, 116, 121, 123
Xirau i Palau, Joan	121
Xirau i Palau, Josep	106, 116
Zinóviev, Grigori	139

Domènec Palet i Barba (Terrassa, 1872 - Barcelona, 1953) advocat, geòleg, emprenedor, activista cultural i polític, va ser uns dels prohoms republicans de la Terrassa d'inicis del segle XX, que aconseguí —com a regidor en diferents etapes— acabar amb l'hegemonia del capítol monàrquic Alfons Sala, comte d'Egara.

La seva projecció més enllà de Terrassa el portà a ser diputat de la Mancomunitat i a partir de 1931, després de contribuir a la fundació d'Esquerra Republicana de Catalunya, diputat al Congrés en les tres legislatures republicanes, fins a la fi de la Guerra Civil.

La derrota l'obligà a abandonar Terrassa i viure a Barcelona d'amagat durant anys, fins que lentament va poder reprendre la seva activitat professional.

FUNDACIÓ

JOSEP IRLA

Josép Puy i Juanico (Terrassa, 1955)

Doctor en història per la Universitat Autònoma de Barcelona (2008) i mestre de català.

Els darrers anys ha centrat la seva recerca en la pobresa, la beneficència, els hospitals i els asils.

La seva tesi estudià la beneficència a Catalunya a mitjan segle XIX i se'n publicà una síntesi amb el títol de *Pobres, desvalguts i asilats. Caritat i Beneficència a la Catalunya del segle XIX* (2009).

Ha investigat i publicat sobre els segles XIX i XX a nivell local i de Catalunya. Fou pioner en els estudis del caciquisme a Catalunya amb *Alfons Sala i Argemí, industrial i polític, 1863-1945* (1983).